

1

เปิดเรื่อง

ห้องฟ้ายามราตรีกาลที่ไร้ซึ่งแสงจันทร์และมีเมฆหนาจนมองไม่เห็นแสงดาวชวนให้รู้สึกวากำมะหยี่สีดำผืนใหญ่ดูมืดหม่นกว่าค่าคืนไหนๆ บรรยากาศในยามนี้ส่งผลให้สุสานหลวงแห่งปฐมกษัตริย์อ้างว้างเงียบเหงา ถึงแม้ว่าในเวลาเช่นนี้ ทางด้านนอกของสุสานหลวงจะคลาคล่ำไปด้วยทหารตรวจการณ์ เพื่อการเตรียมความพร้อมในการจัดพิธีการสำคัญที่สุดในชีวิตพิธีการหนึ่งของเหล่านักเรียนชั้นปีสุดท้ายของโรงเรียนเสนาธิการแห่งอาณานิธิเซีย

สาเหตุที่ด้านนอกสุสานหลวงวุ่นวายและมีเสียงพูดคุยกวากับมีการเตรียมจัดงานเทศกาล แต่ด้านในที่จัดสถานที่ไปได้เกือบจะเสร็จสมบูรณ์กลับเงียบเหงาเช่นนี้ก็เนื่องจาก การออกกฎหมายไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งย่ำ

ทว่า...ถึงจะมีข้อห้ามอย่างนั้นก็ยังไม่มีใครหนึ่งกล้าเดินเข้ามาในสุสานโดยไม่เกรงกลัวบทลงโทษหากมีใครมาพบเข้า

ร่างอันบอบบางแต่แฝงไปด้วยความสง่างามและอำนาจก้าวย่างเข้าไปในสุสานหลวงช้าๆ ดวงตาคู่งมมองไปยังประตูลูกที่อยู่เบื้องหน้า ก่อนจะกวาดสายตาไปทั่วๆ ลานหน้าสุสานหลวงที่ประดับตกแต่งจนเกือบเสร็จสมบูรณ์อย่างต้องการจะซึมซับบรรยากาศรอบตัว

“ไม่ว่าเมื่อไรก็เหมือนเดิม แต่ที่เพิ่มเติมคงเป็นปะรำพิธีตรงนั้น” ผู้บุกรุกเอ่ยกับตัวเองเบาๆ ร่างระหงเดินเข้ามายังประตูสุสานราวกับว่ากำลังถูกคิลาสลักด้วยฝีมือประณีตแต่มีผิวสัมผัสเย็นเยียบเชิญชวน ดวงตาที่มองภาพตรงหน้าอ่านยากจนไม่รู้ว่ามีผู้มองกำลังคิดอะไรอยู่

แล้วเจ้าของดวงตาคู๋งามก็เบนสายตาไปยังเสาศิลาใกล้ๆ ที่มีลวดลายเสาสลักงดงามพรางพิมพำเบาๆ อย่างนี้ไม่ถึง “ดูยังงี้ก็ไม่มีเค้าของการพังทลาย”

ทันใดเจ้าตัวก็อดไม่ได้ที่จะยื่นมือบางอันนุ่มน้อมออกไปลูบคลำลวดลายเหล่านั้นอย่างแผ่วเบา “ทั้งๆ ที่ตอนที่ข้าออกไปได้ ที่นี่ยังมีสภาพเป็นเพียงซากปรักหักพังอยู่แท้ๆ”

ลมพัดแผ่วเบาพาเอากลิ่นหอมของดอกไม้ที่เบ่งบานยามราตรีราวกับตอบรับคำพูดของเธอโหยมา ถึงแม้มันจะไม่สามารถเป็นเพื่อนคุยกับหญิงสาวที่หาญกล้าบุกรุกสุสานหลวงได้ แต่เธอก็ไม่ได้รำร้อจะเรียกหาใครให้มาเป็นเพื่อนคุยเท่าไรนัก เธอเลือกที่จะทรุดกายลงที่บันไดขั้นบนสุดก่อนจะเอนกายลงซบกับเสาสลักโดยไม่พูดอะไรออกมา

ห้องนงายามราตรียังคงมืดมิดไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้จะรู้ว่าผ่านไปเกือบครึ่งคืนแล้ว และสมควรแก่การพักผ่อน หากแต่ผู้ที่เอนซบเสาสลักที่เย็นเยียบก็ยังคงอยู่ในท่านั้นราวกับว่ากำลังปลดปล่อยอารมณ์

เวลาทอดไปเรื่อยๆ อย่างช้าๆ ก่อนที่หญิงสาวจะชูท่อนแขนกลมกลิ้งที่มองเห็นสายโซ่สีแดงที่พันอยู่รอบกาย พร้อมกับนินวหน้าเนื่องจากยังรู้สึกเจ็บปวดจากอาการที่เกิดจากการฉีกใช้พลังเวทของตน ใบหน้างดงามส่ายไปมาอย่างไม่พอใจกับสภาพของตนที่เป็นอยู่ แต่สุดท้ายก็สะกดความซุ่นข้องใจไว้ได้เมื่อนึกถึงงานสำคัญที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า แล้วเอนตัวลงซบกับเสาศิลาสลักอีกครั้ง พลังเย่อปลอบใจตัวเอง “อดทนอีกนิดเถอะ อีกไม่นานหรอก”

“ทางนั้นมีใครอยู่หรือเปล่า”

คำถามซึ่งน่าเสียดายผู้ถามแฝงไปด้วยความหวังที่ตั้งจากด้านนอกและการเคลื่อนไหวของใครบางคนที่บอกว่า กำลังจะมีทหารตรวจการณ์เดินเข้ามาสำรวจในสุสานหลวงเรียกความสนใจจากผู้บุกรุกจนต้องออกมาจากโลกส่วนตัวของตน

ดวงตาที่ทอดมองเสาสลักจ้องออกไปยังด้านนอกราวกับใคร่ครวญว่าจะจัดการอย่างไรกับทหารตรวจการณ์เหล่านั้นที่บังอาจเข้ามารบกวนเธอ แต่เพียงชั่วขณะหญิงสาวก็ลุกขึ้นช้าๆ แล้วเดินถอยห่างออกไป หากแต่ดวงตาที่กระทบแสงไฟสว่างจากระยะไกลก็เบิกโตจนเห็นสีโลหิตที่สะท้อนออกมาอย่างชัดเจน ดวงตาคู๋นั้นมองประตูสุสานด้วยความหมายมาด

“วันนี้ข้าจะไปก่อน” ผู้บุกรุกมองประตูล็อกที่เคยเป็นที่กักขังตนด้วยสายตาเป็นเชิงว่า ฝากเอาไว้ก่อน แวดตาหอประกายแข่งกร้าวและกราดเกรี้ยว “แต่อีกไม่นาน ข้าจะกลับมาพร้อมทั้งทำลายโซ่โลหิตแห่งพันธนาการ”

ร่างบางถอยห่างออกไปเรื่อยๆ ซ้ำๆ แต่มันคง เสียงฝีเท้าที่ตั้งอย่างหนักแน่นค่อยๆ เบาลงพร้อมกับที่ระยะห่างมีมากขึ้น “ที่นี่จะเป็นเวทีที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการประกาศการมีตัวตนและชัยชนะของข้า”

เสียงฝีเท้าที่ตั้งเข้ามาใกล้ไม่สามารถเรียกความสนใจจากร่างบางได้แม้แต่น้อย ดวงตาสีโลหิตยังคงมองประตูล็อกด้วยความเกลียดชัง ในขณะที่ใบหน้านางก็เผยรอยยิ้มของคนที่กำลังเชื่อมั่นในความเหนือกว่า ก่อนจะทิ้งคำพูดสุดท้ายไว้กับสายลมที่พัดผ่าน “ชัยชนะของ เทียร์า ไปซานคา ผู้นี้”

2

ก่อนวันถวายสัตย์ฯ

“ขอบใจมากที่เล่าเรื่องที่นายสงสัยท่านกราโชริสให้ฟัง”

โชราเวสขอบอกขอบใจด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูก็รู้ว่กำลังประชดประชันเต็มที่ ดวงตาสีมรกตกำลังสื่อความหมายว่าถ้าเจ้าตัวขาดความยับยั้งชั่งใจอีกนิด เจ้าชายแห่งอาณาจักรคงจะถูกสาปให้กลายเป็นใบ้ไปเลยก็ได้ “แต่ทำไมไม่บอกให้ข้ากว่านี้อีกหน่อยล่ะ”

การคาดเดาที่น่าจะแม่นยำของเจ้าชายแห่งอาณาจักรและเรื่องที่เขาได้คุยกับท่านกราโชริสก่อนที่จะออกมาจากตึ้นน้ำแห่งนี้รันตร ถูกนำมาบอกเล่าในคืนนี้ที่ต้องบอกว่าเป็นคำคืนที่นักเรียนชั้นปี่นี้ทุกคนกำลังสบายอกสบายใจ เนื่องจากหมดภาระการสอบและการมอบหมายงานให้เหล่าปี่สามที่ทำหน้าที่ดูแลพวกปี่สองและปี่หนึ่ง

ห้องนอนของคารเลล่าที่เจียบเหงามาหลายวัน เนื่องจากทั้งสมาชิกในห้องและแขกประจำต้องแยกย้ายไปทำงานที่จะต้องเตรียมไวยามไม่อยู่ เวลานั้นกลับคั่งด้วยสมาชิกหน้าเดิมๆ ซึ่งแน่นอนว่าก่อนจะประชุมโชราเวสกับมาเคซัสต้องร้ายเวทในห้องแห่งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้ใครมาได้ยินเรื่องที่คุยกัน ไม่เช่นนั้นหลังจากได้ยินเรื่องที่คิดไม่ถึงมาก่อน ท่านชายหนุ่มแห่งกราโชริสคงจะไม่กล้าพอที่จะออกทำออกทางได้ขนาดนี้

ทว่าก็ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกที่โชราเวสจะเป็นเช่นนั้น หากเป็นใครที่ได้รับฟังความเห็นของเจ้าชายหนุ่มที่เอาแต่อมพะนำทั้งที่เป็นไปได้ว่าเขาอาจจะคาดเดาเอาเองแต่มีความน่าคล้อยตาม โดยเฉพาะเรื่องการทดสอบที่น่าจะมีเบื้องหน้าเบื้องหลัง

ที่สำคัญ...การที่จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินทรถูกแย่งชิงไปต่อหน้าต่อตา ก็เหมือนกับถูกกำหนดเอาไว้อยู่แล้ว เป็นใครก็จะต้องมีการกันบ้าง

“ก็ดีกว่าไม่บอกละครับ” ท่านชายรองแห่งราชที่เนียผู้สวมบทชายหนุ่มจากลาคอนบอกกับเพื่อนด้วยรอยยิ้มขมขื่นและแฝงไปด้วยความอ่อนใจอย่างเห็นได้ชัด “ไม่อย่างนั้นเราคงเป็นพวกหน้าโง่ในสายตาของท่านทานิสอีกนานเลย”

“ไม่ต้องบอกเลยก็ยิ่งได้ เพราะยังงี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรแล้วนี่ในตอนนี้” คำประชดจากมาเคซัสทำให้คาเรลล่าที่ยังนั่งอึ้งกับเรื่องที่เจ้าชายแห่งอาณาจักรนำมาบอกเล่าเริ่มรู้สึกตัว เธอหันไปมองเขาราวกับรอฟังว่าอีกฝ่ายคิดจะให้เหตุผลที่ทำให้คนเหล่านี้หายขุ่นมัวได้อย่างไร

“ที่แรกฉันก็คิดจะทำอย่างนั้นเหมือนกัน” ดูเหมือนว่าคนพูดจะไม่รู้จักคำว่าสลด เพราะถึงเหล่าราชของครักซ์จะทำท่าเหมือนพร้อมก่อกบฏ แต่คนที่เพิ่งจะเอาเรื่องต่างๆ มาบอกก็ยังคงนิ่งเฉยจนน่าหมั่นไส้

“มะรีนนี่จะมึนจนถวายสัตย์ปฏิญาณ ที่สำคัญผู้ต้องสงสัยอย่างอาจารย์ทิฟฟาเน่ อาจารย์แวนด้า แล้วก็อาจารย์ทริมีทก็มาร่วมงานอย่างพร้อมหน้า เลยคิดว่าควรจะบอกเพื่อให้ระวังตัวเอาไว้”

“ขอบใจ!” สามหนุ่มประสานเสียงขอบใจเจ้านายของตน การประสานเสียงนั้นทำให้พวกเขาหันมามองหน้ากันเล็กน้อยก่อนที่จะเอ่ยปากบอกพร้อมๆ กันอีกครั้งอย่างไม่ได้นัดหมาย “ที่ยังอุตส่าห์นึกได้”

“ถ้าหากเป็นไปอย่างที่คุณเรย์สงสัยไว้จริงๆ ก็ไม่น่าเชื่อเลยนะคะว่าท่านกราโซริสจะมีส่วนร่วมในเรื่องพวกนี้” ถึงการประสานเสียงของสามหนุ่มจะดูน่าขบขัน แต่ในเวลาเช่นนั้นกลับไม่มีใครหัวเราะออกมา สเตฟานีทอดถอนใจราวกับท้อแท้ นำเสียงที่บอกว่าคนพูดคาดไม่ถึงและไม่อยากจะเชื่อคำพูดของเจ้าชายแห่งอาณาจักรลักเท่าไรนักทำให้คาเรลล่าผลอยพยักหน้าอย่างเห็นด้วย เรื่องนี้เป็นใครก็คงนึกไม่ถึงเหมือนกัน

หากแต่เมื่อเทียบกับระยะเวลาของเรื่องที่เกิดขึ้นก็ต้องถือว่านานเกินไปหน่อยสำหรับการมาบอกเล่าแก่สิบ แต่คิดๆ ไปสิ่งที่เขาก็นับเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะอย่างน้อยการบอกข่าวขนาดนี้ทำให้พวกคาเรลล่าที่ยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องรับผิดชอบต่อจากเรื่องของการสอบครั้งสุดท้าย นั่นก็คือ การวางแผนกลศึกในศึกชิงคทาจอมพล ได้มีสมาธิกับงานที่สำคัญอีกชิ้นมากพอ

เพราะถึงพวกเธอจะต้องระแวงว่าท่านเทียว่าที่ได้จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์ กำลังวางแผนเล่นงานพวกเธอ แต่ก็คงดีกว่ามาทำงานไปนั่งแค่นใจในความเจ้าเล่ห์ของท่านกรวโรริสไป แล้วก็ต้องมาคิดไม่ตกเรื่องการกระทำรวมไปถึงความคิดของท่านผู้นำตระกูลจอมเวทคนนั้นว่า ที่แท้จริงแล้วท่านต้องการอะไรให้เป็นที่ปวดหัวอีกต่างหาก

“แต่ที่นายเรียกเรามาคุยคงไม่ใช่แค่เรื่องนี้ใช่ไหม” นาดาซาซึ่งนั่งเงียบอยู่นานถามขึ้นอย่างคนที่รู้จักเจ้าชายแห่งอาณาจักรมากพอ ดวงตาสีเขียวน้ำทะเลแฝงไปด้วยความหวาดระแวงต่อเรื่องที่กำลังจะเผชิญไม่น้อย

“ใช่ อย่างที่เธอคิด” เจ้าชายแห่งอาณาจักรเดินไปยังโต๊ะเขียนหนังสือของตัวเองพลางหยิบเอกสารออกมาพร้อมทั้งชี้ให้เพื่อนดู “ฉันมีเรื่องที่จะคุยมากกว่าเรื่องที่ว่าท่านกรวโรริสมีเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้นจริงๆ นั่นละ”

“แล้วนายมีเรื่องอะไรจะบอกพวกเราละ” มาเคซัสถามขึ้นในที่สุด หลังจากที่เขาให้เวลาให้นาน คำสืของขมวดจนแทบจะเป็นปมด้วยไม่เข้าใจว่าเอกสารในมือของเจ้าชายแห่งอาณาจักรเขียนมาว่ายังไง ทำไมจนปานนี้เขาจึงยังอึ้ง

“เรื่องของอาจารย์แวนด้า” ในที่สุดคนที่ทำเป็นอมพะนา ก็เอ่ยหัวข้อเรื่องออกมาซึ่งก็เรียกความสนใจจากพวกพ้องในห้องได้อย่างดี

“จำได้ไหมว่า ฉันเคยให้พี่คาเรียสไปสืบเรื่องอาจารย์แวนด้า” เจ้าชายหนุ่มถามทวนความทรงจำของเพื่อนๆ ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีใครจำไม่ได้

คาเรลล่าห์ที่ตามองคนถามด้วยความไม่เข้าใจ แต่กระนั้นก็ยังถามกลับเพื่อยืนยันความมั่นใจ “เรื่องญาติทางแม่ของอาจารย์ที่เป็นชาวโครเนซหรืออสไชไหม”

ไปหน้าคมคายพยักหน้าหนึ่งครั้ง ทำให้คนที่คาใจมานานกับเรื่องที่เจ้าชายหนุ่มออกคำสั่งกับพี่ชายของเธอเริ่มทวนความจำครั้งนั้นได้มากขึ้น “จะว่าไป ก็ไม่ใช่แค่เรื่องของอาจารย์แวนด้า แต่นายเองก็สั่งให้พวกพี่ๆ ไปสืบหาข่าวจากทุกคนเลยนี่นา”

“เรื่องของอาจารย์ทรีมิกกับอาจารย์ทิฟฟานี่ ประวัติของทั้งสองคนชัดเจนและขาวสะอาดมาก ไม่มีอะไรที่จะทำให้เราหนักใจ” เจ้าชายหนุ่มบอกกับคาเรลล่าด้วยน้ำเสียงเรียบๆ สีหน้าบ่งบอกว่าในเวลานี้อาจารย์ทั้งสองหลุดจากการเป็นผู้ต้องสงสัยเสียด้วยซ้ำ เขามองเอกสารในมืออยู่พักใหญ่ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเริ่มเล่าเรื่องด้วยสีหน้าลำบากใจ “แต่กับอาจารย์แวนด้า เชื้อสายโครเนซหรือสของเธอน่าให้มีปัญหา”

“มีปัญหายังไง” หลายเสียงที่ประสานถามพร้อมกันบวกกับใบหน้าที่แสดง ความไม่เข้าใจถึงขีดสุดเรียกสีหน้าลำบากใจจากคนเริ่มเล่าเรื่องได้อีกเท่าตัว แต่แล้ว สีหน้าของเขาก็ดูดีขึ้นเมื่อจู่ๆ มาเคซัสก็ทำหน้าที่เหมือนกับนิกอะไรก็ได้ ดวงตาสีฟ้าใส ของเขาเบิกกว้างขณะที่มองไปทางเจ้านายของตน

“ไม่จริงนะ! หรือว่า...”

“ไม่รู้เรื่องพวกนี้นั้นมีในห้องสมุดราเวนคัสหรือกุญแจแห่งความรู้เจ้านายจึงรู้ แต่ว่าทุกอย่างที่นายคิด มันก็คือคำตอบที่ถูกต้อง” เจ้าชายแห่งอาณาจักร ตอบเพื่อนด้วยถ้อยคำที่สร้างความฉงนให้เหล่าคนที่ไม่รู้อย่างคาเรลล่าอีกเท่าตัว จนในที่สุดคาเรลล่าที่รู้สึกหงุดหงิดเต็มที่ต้องออกปากถาม

“คิดอะไรก็ช่างเถอะ บอกสักทีสิว่าไอ้เชื้อสายโครเนซาริโอสของอาจารย์ แวนด้ามันมีปัญหายังไง”

“ก่อนที่จะบอกว่ามันมีปัญหายังไง ฉันคิดว่าพวกเธอน่าจะรู้อะไรสักหน่อย” มาเคซัสซึ่งเริ่มรู้อะไรบ้างหันมามองเพื่อนๆ สีหน้าเคร่งเครียด “จำได้ไหมว่า จุดจบสุดท้ายของตระกูลไปซานคาเป็นยังไง”

“ท่านเทียว่าหายไป ส่วนตระกูลก็ล่มสลาย” อนาสตาเซียที่ยังจำเนื้อหาในหนังสือที่มีเวทคลุมใจแนบมาด้วยเป็นของแถมตอบคำถามอย่างมั่นใจ ซึ่งก็เรียก รอยยิ้มเหยียดจากท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสได้ไม่น้อยก่อนจะแก้ประโยคคำตอบ ของเธอ “ไม่ได้เรียกว่าล่มสลาย แต่เป็นการย้ายออกจากอาณาจักรเสียไปก่อตั้งตระกูล ที่อื่นต่างหาก”

“หมายความว่ายังไง” ได้ยินเพียงแค่นี้เสียงประสานก็ดังทั่วห้องอีกรอบ ใบหน้าที่ขึงใจเลดูรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม ด้วยไม่เข้าใจในสิ่งที่ชายหนุ่มกำลังอธิบาย แบบไม่กระจางอย่างนี้ แต่เพียงไม่นานนักพวกเขาและเธอที่ได้เห็นหน้าหนึ่งๆ ของ มาเคซัสที่แฝงแวตาระอา ทุกคนในที่นั้นก็ดูเหมือนจะเอะใจกับคำพูดของเขา

“นายคงจะไม่ได้บอกว่าตระกูลไปซานคาย้ายไปตั้งรกรากอยู่โครเนซาริโอส หรือกนะ” คาเรลล่ามองชายหนุ่มทั้งสองคนที่อยู่ตรงหน้าด้วยสายตาไม่แน่ใจนัก แต่เมื่อมองเห็นประกายบางอย่างในแวตาสองของพวกเขา เธอก็เริ่มกลืนน้ำลายด้วยความ ยากเย็นขณะที่รวบรวมกำลังใจตั้งคำถามออกไป “แล้วถ้าคิดแบบนี้ก็น่าจะ ตระกูล ที่ว่านั่นก็คงจะไม่ใช่อะกูลทางแม่ของอาจารย์แวนด้าหรือกนะ”

“ตั้งต่อง! เดากังนี้ ถูกต้องแล้วใช่ไหมเหร้ย” มาเคซัสแก้มองส่งเสียงเหมือน

สัญญาณถูกรางวัล ใบหน้าคมคายเผยรอยยิ้มเหมือนเยาะปลางหันไปถามย้ากับ
เจ้านายของตนที่มีเอกสารชี้ชัดอยู่ในมือ เมื่อได้รับการพยักหน้าตอบรับจากเจ้าชาย
แห่งอาณาจักรเซกก็หันมามักคิ้วใส่พวกเธอ ซึ่งพอได้ยินคำตอบแบบนี้คาเรลล่าก็ได้แต่
ส่ายหน้าอย่างคนที่เริ่มจะทำได้

“ที่นี่ก็เฉลยได้แล้วว่า ทำไมอาจารย์แวนด้าถึงได้มีใบหน้าเหมือนท่านเทียรา
แบบนี้”

“ไม่อยากเชื่อเลย” นาดาซาอุทานด้วยสีหน้าที่ไร้สีเลือดแต่เพียงครู่เธอก็ปรับ
สีหน้ากลับมาตามเดิม ดวงตาคูสวยหันไปจับจ้องท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสก่อน
จะค้นหาความจริง “พวกนายรู้ได้อย่างไร แล้วพวกเราจะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นเรื่องจริง”

“ฉันรู้มาจากห้องสมุดที่ราเวนคัส” มาเคซัสบอกกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงเรียบๆ
แล้วบอกที่มาของหนังสือที่เจ้าตัวมีโอกาสไปค้นหาถึงราเวนคัส “พอได้ยินเรย์สั่งพวก
พี่คาเรียส ก็เลยลองเขียนจดหมายไปหาท่านพ่อ แล้วก็เพิ่งได้สมุดบันทึกเก่าๆ ของ
ท่านราเวนคัส ในนั้นเขียนแล้วว่า พ่อท่านเทียราถูกล่าสำเร็จโทษ พวกไปซานะคาก็ขอย้าย
ไปอยู่ที่นี่เพราะละอายกับเรื่องที่เกิดขึ้น”

คำตอบของชายหนุ่มดูจะช่วยให้พอใจให้พวกคาเรลล่าได้ไม่น้อยเลย
ทีเดียว หลายคนพยักหน้าเมื่อพอจะนึกตามได้ ส่วนท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสอธิบาย
ต่อเพื่อออกตัวว่าเขาเองก็ไม่ได้เก่งกาจอะไร “ตอนแรกก็ไม่รู้หรือว่าพวกไปซานะคา
ย้ายไปอยู่ที่ไหน แต่พอเห็นเรย์ให้ความสนใจกับโครเนซาริโอสก็เลยพอจะเดาได้
ก็เท่านั้นเอง”

“แล้วนายล่ะเรย์” คาเรลล่าหันไปคาดคั้นเจ้าชายแห่งอาณาจักรด้วยสายตา
ใครรู้ เขาได้แต่ถอนหายใจกลางทรวงลงนั่ง ก่อนจะตอบคำถามของเธอแต่โดยดี

“ถึงตระกูลไปซานะคาจะย้ายออกไปจากอาณาจักร แต่คนพวกนั้นก็ไม่ได้
ตัดขาดกับเรา พวกเขาส่งข่าวกลับมาบอกว่าได้ย้ายไปตั้งรกรากที่โครเนซาริโอส”

“น่าแปลกนะครับ” ท่านชายรองแห่งธาทีเนียที่สวมบทบาทคนจากลาคอนอย่าง
แนบเนียนอดไม่ได้ที่จะตั้งข้อสงสัยออกมา “ผมคิดว่า การที่ท่านเทียราถูกทำขนาดนั้น
พวกไปซานะคาจะเกลียดชังพวกเราเสียอีก แต่ถ้าเกลียดพวกเราแล้วทำไมพวก
ที่ย้ายออกไปจากอาณาจักรถึงได้ส่งข่าวมายังราชวงศ์ล่ะ”

“พวกเขาไม่ได้เกลียดพวกเรา” เจ้าชายหนุ่มอธิบายความสัมพันธ์ของตระกูล
ที่สูญสลายในอาณาจักรให้เหล่าเพื่อนรับฟัง “แต่ที่พวกเขาต้องออกไปจากอาณาจักร

ก็เพราะอยากจะลบเรื่องของท่านเสียให้ออกจากตระกูล”

“ฉันไม่เข้าใจ” คาเรลล่าบอกความรู้สึกให้เจ้าชายหนุ่มได้ฟังอย่างชัดเจน
 คิ้วขมวดจนแทบจะเป็นปม “ทำไมตระกูลโบราณมาถึงได้คิดอย่างนั้นล่ะ”

“เพราะพวกเขาก็ไม่รู้เหมือนกันนะสิว่า ท่านเสียใจคิดจะทำอะไรในทางวกต
 แห่งใจ” คนที่พอจะรู้เรื่องของตระกูลที่สาบสูญบอกกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงที่แผ่วไป
 ด้วยความหนักอกหนักใจ “จากบันทึกขององค์ปฐมกษัตริย์ ทางโบราณคาเองก็ตกใจ
 ไม่น้อยกับการกระทำของท่านเสียแล้ว แล้วยิ่งรู้ว่าท่านเสียจะกลับมา พวกเขาจึงเลือก
 ที่จะหนีไปอยู่ที่อื่น เพราะพลังของท่านเสียมีมากจนน่ากลัว และพวกเขาก็เริ่ม
 ไม่ไว้วางใจในความคิดของท่าน”

คำบอกเล่าของเจ้าชายแห่งอาณาจักรทำให้ทุกคนนิ่งไปชั่วขณะ ชั่ววูบหนึ่ง
 คาเรลล่ารู้สึกสงสารท่านเสียไม่น้อย หากได้รู้สาเหตุของการล่มสลายของตระกูล
 จริงๆ มาจากเธอแล้วละก็ เธอจะรู้สึกอย่างไร

“เอาเถอะ อย่างน้อยๆ เราก็ไซปริศนาได้หนึ่งข้อแล้วว่าอาจารย์แวนดามี
 เชื้อสายของท่านเสีย” โซราเวสหันไปบอกกับคนอื่นๆ อย่างคนที่ไม่คิดอะไรมาก
 ดูเขาจะพอออกพอใจกับการคลี่คลายข้อสงสัยได้บ้างแล้ว เขามองไปยังความมืด
 นอกหน้าต่างพร้อมกับคำนวณเวลา เมื่อพบว่าตึกมากแล้วและวันพรุ่งนี้ยังต้องเดิน
 ทางไกล ท่านชายหนุ่มแห่งกราโคริสจึงเสนอให้ทุกคนกลับไปพักผ่อน “แยกย้ายกัน
 ไปนอนดีกว่า อย่าลืม พรุ่งนี้เราจะต้องออกเดินทางกันแต่เช้าเพื่อไปที่สุสานหลวง”

“จริงอย่างที่โซราเวสพูดนั่นละนะ” เจ้าชายแห่งอาณาจักรเห็นดีเห็นงามด้วย
 ไปหน้าที่ระคนไปด้วยความกังวลมองมาทางคาเรลล่ากับโซราเวสก่อนจะกำชับพวกเขา
 อีกครั้ง “ยังงี้ก็ระวังตัวกันด้วย อย่าลืมนะ ถึงจะได้จกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดรมานะ แต่
 ยังมีของบางอย่างที่ท่านเสียยังไม่ได้ไปอยู่ดี”

ห้องฟ้าในเวลานี้ยังมีมิติ ดวงดาวหอบประกายราวกับเพชรเม็ดงามบนผืน

กำแพงหิ่สีดำ อากาศกำลังเย็นสบายชวนให้อยากซุกตัวกับผ้าห่ม เวลาเช่นนี้ช่างเป็น
 เวลาแห่งความสุขของทุกคนที่มีโอกาสได้นอนหลับพักผ่อนบนที่นอนนุ่มๆ

กระนั้น ในห้องนอนของท่านหัวหน้าหอวิหคอัคคีมีใครคนหนึ่งที่ถูกขึ้นจาก
 ที่นอนอย่างไม่มีเจ้าของความง่วงงุนเลยแม้แต่น้อย คนคนนั้นหันไปมองผู้ที่นอนอยู่
 บนเตียงที่ตั้งขนานทั้งสองข้างเพื่อประเมินว่าพวกเขาเข้าสู่ภาวะหลับลึกแล้วหรือไม่

เมื่อไม่เห็นที่ท่าที่จะตื่นขึ้นมา ผู้ที่ไม่ยอมหลับใหลในเวลาที่สมควรจะพักผ่อนก็ค่อยๆ ขยับตัวลงจากเตียงแล้วเดินออกไปนอกห้องอย่างแผ่วเบา

ยอดปราสาทที่ใช้เป็นหอพักวิหคอัศยัคังคงเงียบสงบและไร้ผู้คนสนใจ ช่างเป็นสถานที่ที่ชวนให้คนมีความลับนึกอยากมานั่งปล่อยอารมณ์ ในสมัยยังเป็นรุ่นน้อง การขึ้นมาบนนี้ดูจะยากลำบากหน่อย แต่พอได้อยู่ปีสี่...การเดินทางขึ้นมาบนนี้ก็กลับง่ายเป็นเท่าตัว เพราะเพียงแค่อาศัยความมืดในเวลายามค่ำคืน เธอก็มาอยู่ที่ตรงนี้ได้อย่างง่ายดาย

คนที่ไม่ยอมหลับใหลนอนในเวลาน่าสบายค่อยๆ หრูดกายลงนั่งที่เชิงเทียนอย่างไม่กลัวจะพลัดตกลงไป ดวงตาสีรัตติกาลเหม่อมองไปยังความมืดเบื้องหน้า ผนวกรวายนัยไปตามสายลม ปอยผมกลุ่มหนึ่งถูกมือบางพันเกี่ยวราวครุ่นคิดอะไรที่ยังแก้ไม่ตก เพราะกำลังขบคิดทำให้เจ้าตัวไม่ได้เฉลียวใจเลยว่า อาจจะยังมีใครบางคนที่ยังไม่ยอมหลับใหลนอนเช่นกัน และคนคนนั้นก็อาจจะเดินเข้ามาเฝ้ามองเธอก็ได้

หลับ! มืออันแข็งแรงกว่าที่ไหล่ของคนไม่กลัวความสูงแน่น ก่อนจะออกแรงดึงร่างทิ้งร่างให้ถลาเข้าไปในอ้อมกอด เมื่อสัมผัสได้ว่าคนที่นั่งอย่างหมั่นเหม่อสะดุ้งสุดตัวจนแทบจะพลัดตกลงไป คนที่อุตสาหะช่วยไม่ให้คนในอ้อมกอดต้องตกลงไปยังพื้นเบื้องล่างก็ต้องเกร็งแขนและเอื่อยนามคนที่ตื่นไม่เลิก เนื่องจากร่างบางในอ้อมแขนของเธอตั้งท่าจะผล็อยออกเขาด้วยความตกใจ “นี่ฉันเองนะ คาเรล”

“ทำไมนายชอบมาเจิบๆ นะ” พอได้ยินเสียงที่คุ้นหู คาเรลล่าจึงเลิกตื่นพร้อมกับเงยหน้ามองคนที่สูงกว่าด้วยความไม่แน่ใจ กระทั่งเห็นชัดว่าเป็นใคร สายตาที่มองก็เริ่มฉายแววฉุนเฉียว คำบ่นหลุดออกมาอย่างไม่สนใจศักดิ์ที่สูงกว่าของคนตรงหน้า ทว่าเธอก็ต้องทำหน้าจ๋อยเมื่ออีกฝ่ายมองเธอราวกับผู้ที่ใหญ่ที่กำลังดูเด็กเล็กที่ทำผิด

“แล้วใครใช้ให้เธอออกมาคนเดียว” เจ้าชายหนุ่มเอ่ยถามเสียงเข้ม ดวงตาสีโพลินมองคนตรงหน้าด้วยความรู้สึกว่า หากไม่มีท่าทางที่องอาจที่เจ้าตัวชอบแสดงต่อหน้าเพื่อนแล้วละก็ มองให้ตายยังไงก็ไม่สามารถฟันธงได้ว่าเป็นท่านชายรองแห่งธาตีเนีย ไม่ว่าจะเป็นใบหน้าหวานที่มีเส้นผมสยายช่วยเพิ่มความงาม กลิ่นกายที่หอมกรุ่นจนเขาอดไม่ได้ที่จะเปลอสูดเข้าไป ร่างกายที่นุ่มนวลน่าโอบกอดแอบอิงจนแทบไม่อยากให้ห่างกาย

“ฉัน...” คงเป็นเพราะรู้ว่าตัวเองกำลังทำเรื่องที่ผิด คนที่ไม่ค่อยยอมใครสักเท่าไรจึงได้แต่อึ้ง ใบหน้าหวานฉายแววครุ่นคิดราวกับไม่แน่ใจว่าจะพูดเรื่องที่ไม่สบายใจในเวลานี้อย่างไรดี ซึ่งดูเหมือนว่าทำให้อำนาจของเธอจะบอกระบบอย่างไรแก่เจ้าชายแห่งอาณาจักร เขาจึงตัดสินใจนั่งลงที่เชิงเทียนแล้วดึงคารอล่าให้นั่งลงบนตักของตน

คนคือดิงก็ไม่ได้แข็งขึ้นแต่อย่างใด แสดงให้เห็นถึงความกลัดกลุ้มในใจที่มีมากเกินไปจนกว่าจะใส่ใจเรื่องใดๆ ต่างฝ่ายต่างไม่เปล่งเสียงใดๆ จนเกิดความเงียบ เปรียบเสมือนเวลาที่เพื่อนสนิทอันไม่มีที่สิ้นสุดของยามคำคืน คารอล่าซบศีรษะลงกับอกกว้าง ปล่อยให้อ้อมกอดที่อบอุ่นแทนคำปลอบโยนโดยไม่ต้องเอื้อนเอ่ย

“กลัวจะถึงวันพรุ่งนี้สินะ” เขาถามเสมือนหนึ่งอยู่กลางใจเธอจนคนในอ้อมกอดหนึ่งไปชั่วขณะ หญิงสาวเงยหน้ามองเขาอย่างทิ้งใจในความสามารรถ ทว่าเขากลับถอนหายใจออกมาแล้วก้มลงสบตากับคนในอ้อมกอด ก่อนจะเอ่ยถามด้วยคำถามที่สุดแสนจะตรงใจ “นอกจากจะกำลังกังวลเรื่องของท่านเทียว เธอยังอยากให้การอสได้เข้าสาบานตนด้วยชื่อที่แท้จริงของเขาสินะ”

“แล้วนายคิดว่าฉันไม่ควรจะคิดอย่างนั้นหรือ” คารอล่าเอ่ยถามเจ้าชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงเบาหวิว ดวงตาสีรัตติกาลฉายแววทุกซักร้อน ดูเหมือนว่าเธอจะกังวลใจกับเรื่องนี้มากกว่าเรื่องของจอมเวทสาวผู้นำตระกูลแห่งความมืดเสียอีก

“คนที่ขโมยชื่อและชีวิตในรั้วโรงเรียนของพี่ชายมาจะมีหน้ากล่าวคำสาบานตนในสุสานหลวงได้อย่างไร” คารอล่าถามเจ้าชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความเจ็บปวด ดวงตาสีรัตติกาลจับจ้องราวกับจะหาคำตอบจากเขา “นายไม่คิดบ้างหรือว่า พี่การอสจะอยากเข้าพิธีสาบานตนด้วยตัวเขาเองสักแค่ไหนกัน”

คำถามของคารอล่าทำให้เจ้าชายหนุ่มนั่งเงียบราวกับกำลังจมน้ำด้วยคำพูด ดวงตาสีโพลีนิมองไปทางประตูที่ไขขึ้นมาที่นี่ ถึงแม้คารอล่าจะมองเห็นแต่ความว่างเปล่าไร้ผู้คน แต่คนที่โอบกอดเธอไว้ก็ยังคงจับจ้องความว่างเปล่าตรงนั้น เพียงครู่หนึ่งก็ก้มลงมาสบตากับเธอพร้อมทั้งลูบผมของเธออย่างแผ่วเบาทะนุถนอม

“เป็นเรื่องธรรมดาที่การอสจะอยากสาบานตนด้วยชื่อที่แท้จริงของตัวเอง แล้วฉันก็อยากให้เธอได้สาบานตนในนามของตัวเองเช่นกัน”

คำตอบของเจ้าชายแห่งอาณาจักรทำให้คารอล่าก้มหน้าอย่างสำนึกผิด แต่แล้วใบหน้างามที่ดูเหมือนไกล่จะร้องไห้เต็มที่ก็ต้องเบี่ยงขึ้นจากการเซยคางของมือแกร่ง

พร้อมทั้งเบิกตากว้างเมื่อได้ฟังคำพูดที่แฝงไปด้วยความเชื่อมั่น

“แต่นั่นคิดว่า การอสต้องเต็มใจอย่างแน่นอน ถ้าหากเธอจะใช้ชื่อของเขาในการเข้าพิธีสาบานตน”

ความมึนตึ๋มรัตติกาลโอบล้อมทั้งสองเอาไว้ หลังจากที่เจ้าชายแห่งอาณาจักรได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับท่านชายที่รักน้องสาวยิ่งกว่าอะไรก็ไม่ค่อยคำใดออกมาอีก เขาปล่อยให้คารอลล่าได้ใช้หัวใจบทวนคำพูดต่างๆ แล้วพิจารณาตัดสินคำพูดนั้นด้วยตัวเอง ไม่นานนักคนที่นั่งคิดอยู่พักใหญ่ก็เงยหน้ามองคนที่เชื่อมั่นในคำพูดของตัวเองด้วยความไม่แน่ใจ

“เพราะฉันเป็นน้องสินะ” คารอลล่าเอ่ยถามอย่างตั้งใจคิด ทว่าเจ้าชายหนุ่มกลับส่ายหน้าแล้วแนบหน้าผากของตัวเองกับหน้าผากของเธอ “เพราะเธอคือท่านหญิงเสนาแห่งธาที่เนียต่างหาก”

“ต่างกันตรงไหน” น้ำเสียงที่ไม่เห็นด้วยและแววตาที่เต็มไปด้วยความครุ่นคิดของคารอลล่าเรียกรอยยิ้มเอ็นดูจากผู้ที่โอบกอดเธอเอาไว้ เมื่อเห็นสายตาดอดอันของเธอ เขาก็ตัดสินใจจากมุกลงบนแก้มสีเพื่อเรียกคำตอบแทนเรื่องคำเฉลย โดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะมองตาขวางแค่ไหน

“การอสไม่ใช่คนโง่” เจ้าชายแห่งอาณาจักรเกริ่นถึงท่านชายรองแห่งธาที่เนียอย่างชื่นชม ดวงตาสีโพลินจ้องมองคารอลล่าเพื่อย้ำคำพูดของตน “เขาไม่ใช่คนที่เห็นแก่ความเป็นพี่น้องจนคิดจะมอบอนาคต ชื่อเสียง และตัวตนของตัวเองให้น้องสาวโดยไม่ได้พิจารณาอะไรให้ถี่ถ้วนหรอกนะ”

เจ้าชายแห่งอาณาจักรกุมมือคารอลล่าขึ้นมาจุมพิต ดูเหมือนว่าการที่เขายังตอบคำถามได้ไม่กระฉ่างจะสร้างความเป็นต่อให้เขาไม่น้อย คารอลล่าจ้องคนถือโอกาสเขม็งราวกับจะบอกว่าหากคำตอบของเขาไม่ใช่สิ่งที่น่าพอใจ เธอก็จะปลงพระชนม์รัชทายาทแห่งอาณาจักรเดี่ยวนี่เลย

“การอสคิดไว้ดีแล้วว่า ถึงจะให้เธอใช้ชื่อของเขา เธอก็จะไม่มีวันสร้างความเสื่อมเสียให้เขาแน่ๆ” เมื่อเห็นสายตาเอาเรื่องของคารอลล่าเขาก็ยอมให้เหตุผลแต่โดยดี ทั้งที่ยังคงกุมมือเธออยู่อย่างนั้น

“เขารู้ว่า ท่านหญิงเสนาแห่งธาที่เนียเก่งกล้า ฉลาด และเข้มแข็งมากพอที่จะสามารถสวมบทบาทเป็นเขาได้โดยไม่สร้างปัญหาให้ใคร และรักษาชื่อเสียงของ

ท่านชายรองแห่งธาที่เนียได้อย่างแน่นอน”

“แต่ก็ไม่มื่ออะไรเป็นหลักประกันไม่ใช่หรือ” คนที่ไม่มั่นใจในความเชื่อมั่นของพี่ชายคัดค้าน ดวงตาสีรัตติกาลหม่นประกายลงด้วยความรู้สึกที่ยังสับสน “ว่าคนอย่างฉันจะทำได้อย่างที่พี่คารอสคาดหวัง”

“สำหรับการอส เขาจะคาดหวังแค่นั้นฉันไม่รู้หรอกนะ” คนที่ไม่สามารถเดาใจท่านชายรองของแท้จากธาที่เนียได้ออกตัวเสียงเรียบ ทว่าดวงตาที่จับจ้องมายังคาเรล่านั้นกลับแฝงไปด้วยแววหวานที่มองแล้วใจสั่น “แต่สำหรับฉัน สิ่งที่คุณทำไปทั้งหมดที่ผ่านมามีเกินความคาดหวังมามากโขเลยละ”

คำชมที่แฝงไปด้วยอารมณ์ยั่วเย้าและการจួយโอกาสจดมุกลงที่แก้มใสอีกข้างทำให้ใบหน้านางมองำ ดวงตาสีรัตติกาลฉายแววเอาเรื่อง แล้วใบหน้าที่บึ้งตึงก็เบือนหนีแทบไม่ทันเมื่อได้เห็นสายตาและคำพูดที่ชวนใจสั่นจากคนที่พูดน้อยกับเพื่อนแต่พูดมากกับเธอ “เพราะทำให้ไม่มีผู้ชายคนไหนกล้ามาจีบท่านชายรองแห่งธาที่เนียคนนี้ให้ฉันต้องกลุ่มใจยิ่งไงล่ะ”

“บ๊อง!” คาเรลล่าค้อนเจ้าชายหนุ่มไปหนึ่งที ตอบแทนคำพูดชวนให้หน้าร้อนผ่าวของเขา แต่กระนั้นก็เรียกยิ้มจากคนได้รับค้อนวงโต เขาเซยคางเธอขึ้นให้สบตากับเธออีกครั้ง คราวนี้สายตาที่จับจ้องมาแฝงไปด้วยอำนาจบางอย่างที่คาเรลล่าไม่อาจจะหลบสายตาได้

“คาเรลล่า” การเรียกชื่อเต็มและน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความจริงจังทำให้ผู้ที่เป็นเจ้าของชื่อไม่กล้าขยับตัว ใบหน้านางที่ห่างกับใบหน้าคมคายไม่ถึงคืบฉายแววหวั่นไหวราวกับกลัวในวาจาและความคิดของอีกฝ่าย เธอรวบรวมกำลังใจทั้งหมดแล้วเอ่ยถามเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

“มื่ออะไรอย่างนั้นหรือ”

“จำได้ไหม ฉันเคยถามเธอว่า เธอชอบโพลินหรือเปล่า”

คำถามที่เขาถามเมื่อตอนนาราชโองการขององค์โรเอนอสมามอบให้เธอที่ธาที่เนียทำให้คาเรลล่าต้องเอียงคอครุ่นคิดด้วยความไม่เข้าใจว่า ทำไมเขาถึงถามเช่นนั้น “ถ้าจำไม่ผิด ฉันก็บอกไปแล้วนี่ว่าชอบ”

ดวงตาสีรัตติกาลมองท่าทีที่แฝงไปด้วยความอึดอัดใจราวกับว่าคนตรงหน้ามื่ออะไรบางอย่างที่อยากจะพูดแต่ก็ไม่พูด จนคาเรลล่าอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม

“มื่ออะไรหรือเปล่า”

“ฉันกำลังคิดว่า...”

เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวได้เห็นเจ้าชายแห่งอาณาจักรอ้าอึ้ง และนึกสนุกที่จะได้ไล่ต้อนอีกฝ่ายจนมุม “คิดว่าอะไร บอกมานะ”

“คิดว่านี่จะเป็นอะไรเป็นของขวัญวันเรียนจบเธอดี” คำตอบของเขาทำให้ดวงตาสีรัตติกาลเบิกโตด้วยความสนใจ

“ไม่ให้ของขวัญวันเกิดแต่ให้ของขวัญวันเรียนจบอย่างนั้นหรือ”

ใบหน้าคมคายพยักหน้าครั้งแทนคำตอบ แล้วเขาก็ดึงร่างบางเข้ามาในอ้อมกอดและกดจมูกลงที่ขมับพร้อมทั้งสูดกลิ่นหอม ก่อนจะถามคำถามง่ายๆ “ถ้าฉันให้ของขวัญวันเรียนจบจริงๆ เธอจะรับมันใช่ไหม”

“ถ้าคราวนี้ไม่ได้มาจากกรุสมบัติบ้านนาย ฉันจะรับไว้ก็แล้วกัน” เจอคำตอบแบบเล่นตัวเจ้าชายแห่งอาณาจักรจึงหัวเราะเบาๆ แล้วยืนยันมันเหมาะๆ รวมไปถึงร้องขอคำสัญญาจากเธอ “ไม่ใช่หรอก คราวนี้เป็นของใหม่แน่ๆ แต่ยังไงก็ต้องมีเงื่อนไขในการแลกเปลี่ยน เงื่อนไขเดียวเท่านั้น ตกลงไหม”

“เงื่อนไขอะไร” คาเรลล่าเอ่ยถามอย่างไม่ไว้วางใจก่อนจะขมวดคิ้ว เพราะเธอความหมายของคำร้องขอ นั้นได้เมื่อเจ้าชายหนุ่มยกมือข้างซ้ายของเธอขึ้นจุมพิตที่นูนางเบาๆ

“ของขวัญที่ฉันให้จะต้องอยู่ที่นั่น” ถือเสียว่าให้สวมเล่นๆ จนกว่าจะมีของที่ล้ำค่ากว่ามาเปลี่ยน”

ดวงตาสีโพลินสบตากับคาเรลล่าราวกับจะขอคำสัญญาและรอคอยอย่างใจจดจ่อยามเอ่ยถาม “ตกลงไหม”

“นายก็รู้ว่าฉันไม่ชอบใส่เครื่องประดับ” คาเรลล่ารีบบอกแล้วก้มหน้าลงด้วยรู้สึกอึดใจไปทั่วใบหน้า

เจ้าชายหนุ่มยิ้มอย่างสนใจและค่อยๆ ก้มหน้าลงอย่างกลั่นแกล้งและหมายจะมองใบหน้าที่เขาอายนั้นชัดๆ ทว่ายังไม่ทันที่คาเรลล่าจะให้สัญญา เสียงที่บาดหูในความรู้จักของเจ้าชายแห่งอาณาจักรก็ดังขึ้นอย่างได้จังหวะเสียเหลือเกิน “แต่ถ้านายให้ใส่เล่นๆ... คุณคารอสครับ!”

เมื่อได้เห็นใบหน้าคมคายบูดบึ้ง คาเรลล่าก็แทบจะกลั่นหัวเราะไม่อยู่ เสียงที่เรียกส่าหับอีกครั้งบอกให้รู้ว่าพี่ชายคนรองกำลังยืนรออยู่ที่ประตูอย่างไม่ต้องสงสัย คาดว่าอาจจะอยู่มาตั้งแต่แรกเพียงแต่ไม่อยากจะมาเป็นก้างขวางคอเจ้านายของตน

แต่ที่เพิ่งจะมาส่งเสียงดังเอาตอนนี้คงเป็นเพราะเห็นว่า น้องสาวกำลังถูกไล่ต้อน ก็เป็นได้

“ฉันว่าเรากลับลงไปดีกว่านะ” เพราะเดานิสัยของพี่ชายได้ คาเรลล่าจึงเลือกที่จะยืนขึ้นแล้วเดินไปยังต้นเสียงโดยแสร้งไม่สนใจว่าคนที่ยังนั่งอยู่ที่เชิงหินจะทำหน้าอย่างไร แต่เมื่อเห็นสีหน้าหงุดหงิดของเขา เธอก็ยิ้มออกมาอย่างขบขันแล้วตัดสินใจกระทำการบางอย่างที่ทำให้เจ้าชายแห่งอาณาจักรถึงกับต้องเบิกตากว้าง

แรงสัมผัสที่แค้นของเจ้าชายแห่งอาณาจักรถึงจะแผ่วเบาราวกับขนนก ทว่าเขาก็มั่นใจได้ว่าเป็นการสัมผัสของปลายจมูกนั่นเอง ของคนข้างตัวอย่างแน่นอน เมื่อหันกลับไปจึงได้เห็นสีหน้าเขินอายของคนตรงหน้า แค่เพียงชั่วขณะเธอก็รีบหันหลังกลับไปอย่างรวดเร็วพร้อมกับพูดเสียงแผ่ว “ตกลง”

เพียงแค่นั้น ร่างบางที่เตรียมขยับหนีก็ถูกรวบตัวเอาไว้อย่างง่ายดายด้วยฝีมือของเจ้าชายแห่งอาณาจักร ก่อนจะรับรู้ถึงสัมผัสที่แค้นนุ่มทั้งสองข้างของเธอ ตามมาด้วยปลายจมูกนั้น แล้วร่างกายก็ร้อนผ่าวไปทั้งตัวเมื่อได้ยินคำประกาศและเห็นสายตาที่มุ่งมั่นของเขาขณะจูบเธอเดินออกไปด้วยกัน

“จบเรื่องของท่านเทียราเมื่อไร ทางอาณาจักรี่เสียคงต้องขอคุยกับราชาที่เสียอย่างเป็นทางการเสียทีละ” คนที่แสดงความมุ่งมั่นเสียจนนึกกลัวมองมาทางคาเรลล่าอย่างตั้งคำถาม แต่สายตานั้นบอกว่าเขากำลังคิดเข้าข้างตัวเองสุดๆ “แล้วเมื่อถึงวันนั้น เธอจะอยู่ข้างฉัน ใช่ไหม”

นางสังหรณ์

เสียงของเริค ผู้ทำหน้าที่ควบคุมเหล่านักเรียนปีสี่ให้เข้าไปยังหมู่กระโจม ซึ่งเป็นที่พักในคืนนี้ดังซำอยู่สองสามรอบ ก่อนที่รุ่นพี่ผู้เป็นอาจารย์ดูแลที่คอยตรวจสอบเหล่าน้องจะพยักหน้าอย่างพอใจเมื่อเห็นพวกเขาเข้าไปในที่พักของตัวเอง ชนิดไม่มีใครกล้าแตกแถว

“ส่วนที่פקอาจารย์อยู่ทางโน้น มีอะไรก็วิ่งไปเรียกได้”

“เวลากินข้าวคือ ทักโหม่งเย็น แล้วพุ่มหนึ่งที่จะมาบอกข่าวสำคัญ” การนัดพบในที่นี้เรียกความสนใจจากเหล่าน้องที่กำลังกินข้าวของเข้ที่ที่พักได้มากที่สุดทีเดียว พวกเขาต่างหยุดงานของตนแล้วโผล่หัวจากกระโจมเพื่อฟังว่าอดีตรุ่นพี่ที่หนุ่มจะพูดอะไร แต่ที่พวกเขาเห็นก็มีเพียงรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนที่จะส่งแยกย้ายเท่านั้น

“ข่าวที่ว่าจะส่งใครไปฝึกงานครั้งสุดท้ายที่ไหน เพราะฉะนั้นเจอกันที่รอบกองไฟ ห้ามเบี้ยวล่ะ”

“ไม่อยากเชื่อว่าการมาทำพิธีถวายสัตย์ฯ จะสะดวกสบายอย่างนี้” ทันทิที่มื
คำสั่งพัก คนที่ชื่นชอบกับที่พักในคืนนี้ก็หันมาบอกกับเพื่อนด้วยความประทับใจอย่าง
เหลือล้น

คาเรลล่ามองไปรอบๆ ที่พักที่มีแต่กระโจมของเพื่อนๆ รายล้อม กระโจมหนึ่ง

หลันทอนได้สี่ถึงห้าคน ดังนั้นคนที่ได้พักกับพวกเธอสามคนย่อมไม่ใช่ใคร นอกจาก โซราเวสกับมาเคซัส “ฉันคิดว่าเราจะต้องสร้างที่พักกันเองเสียแล้ว”

“ไม่ใช่แค่ส่วนที่พัก” โซราเวสที่เดินนำเข้ามาก่อนแล้วเลือกมุมทางซ้ายสุดเป็นที่นอนของตนบอกคาเรลล่าอย่างประทับใจไม่แพ้กัน “แม้แต่ส่วนพิธีการก็ได้รับการอำนวยความสะดวกจากทางท่านมหาเสนา เรียกว่านี่เป็นงานสบายที่สุดแล้วสำหรับปีอย่างเราๆ”

“จะเรียกว่าเป็นการให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นก็ได้ครับ” ราวิน ธนาส ของใครๆ เลือกนอนข้างๆ ท่านชายผู้มีสายเลือดจอมเวท “ดินแดนอื่นๆ ก็จะต้องมาถวายสัตย์ฯ ที่นั่นเหมือนกัน เพียงแต่ครั้งนี้เราทำพิธีก่อนพวกเขานานเป็นเดือนทีเดียว”

ชายหนุ่มที่มีแผลเป็นจากการตกแต่งพุดไปพร้อมกับจัดข้าวของที่มีค่อนข้างมากเกินไปสำหรับการมานอนเพื่อเข้าพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณ แต่ถ้าใครได้ทราบเหตุผลของการขนของราวจะย้ายบ้านก็ต้องเข้าใจ เพราะตามหมายกำหนดการ หลังจากเข้าพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณ พวกเขาก็จะต้องเดินทางไปยังสถานที่ฝึกงานที่สุดท้ายทันที ดังนั้นจึงไม่มีโอกาสจะได้ย้อนกลับไปเอาของที่โรงเรียน

“มีโรงเรียนเสนาธิการทหารที่ไหนเขาบูรณาการหลักสูตรเหมือนของเราบ้างล่ะ” มาเคซัสที่เลือกมุมขวาสุดของกระโจมเป็นที่นอนสอดส่ายดูว่าจะมีสัตว์ร้ายหลงเข้ามาบ้างหรือไม่ เมื่อเห็นว่าปลอดภัยก็เริ่มวางกระเป๋าเดินทางชิดมุมหนึ่ง แล้วส่งสายตาไปยังเจ้าชายแห่งอาณาจักรให้มาวางสัมภาระใกล้ๆ กับตนเพื่อความสะดวกในการจัดสถานที่ “เล่นเอาพิธีการสุดท้ายมาเป็นช่วงกลางๆ แถมเปลี่ยนเวลาอีกต่างหาก”

“นั่นสินะ” โซราเวสได้แต่ยกไหล่อย่างคนที่จะต้องทำให้ได้กับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น “เราจะทำอะไรได้นอกจากทำใจล่ะ”

ตามปกติหลักสูตรของการศึกษาชั้นปีที่สี่จะเป็นการเรียนทฤษฎีในเทอมแรก แล้วส่งนักเรียนไปฝึกงานครั้งสุดท้ายช่วงต้นของเทอมสอง หลังจากนั้นพวกเขาก็จะกลับมาทำการทวนวิชาเพื่อทบทวนสิ่งที่เรียนมาทั้งหมดเป็นครั้งสุดท้ายก่อนสอบ

สำหรับการสอบครั้งสุดท้ายที่จะมีผลกับคะแนนที่ประกาศออกมาตอนเรียนจบเป็นเรื่องที่แน่นอนว่าย่อมมีผลกับการเข้ารับราชการในหัวเมืองต่างๆ เช่นกัน ระหว่างนั้นพวกเขาก็จะหาวิธีคลายเครียดด้วยการซ้อมรูน้องทั้งทวนโดยเอาเรื่องของการเตรียมตัวสู่ศึกชิงคาจอมพลมาบังหน้า หรือที่บอกกับน้องๆ ว่าการผ่านฐานนั่นเอง

จากนั้นเมื่อทำการสอบปลายภาคเป็นที่เรียบร้อยก็เข้าสู่การทำศึกชิงคทาจอมพล ใช้เวลาสามวันในการทำศึก และได้ฉลองในคำคืนอันแสนสุข หลังจากนั้นอีกประมาณหนึ่งเดือนถึงจะเป็นพิธีการถวายสัตย์ปฏิญาณ ซึ่งในเย็นวันก่อนทำพิธีพวกเขาจะได้รู้ผลสอบ และรู้ว่าจะได้ไปทำงานอย่างถาวรที่ไหน

แต่ในครั้งนี้นักอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมดตามคำพูดสวดยุทธ์ที่ว่า เป็น ‘การบูรณาการการศึกษา’ ของเอริค คาเซส ท่านอดีตหัวหน้าหอวิหคอัคคีที่หันมาเอาดีทางด้านอาจารย์ ซึ่งท่านอาจารย์ใหญ่ก็เห็นดีเห็นงามกับเขาไปด้วย ไม่รู้เหมือนกันว่าท่านไม่อยากให้เหล่าอดีตลูกศิษย์ได้กลับมานอนหอพักให้เสียค่าทำความสะอาดหรือเปล่า ถึงได้สนับสนุนอย่างไม่ยอมถามความเห็นกันเลยสักคำ

“อันที่จริง ก็ไม่เห็นจะต้องมานอนค้างก่อนเลยนี่” คาเรลล่าที่จะต้องนอนตรงกลางโดยมีเจ้าชายแห่งอาณาจักรกับพี่ชายคนรองชนาบทั้งสองข้างบนเบาๆ อย่างไม่ค่อยเห็นด้วย หลังจากได้ยินเสียงพวกผู้หญิงกรีดกร๊าดว่าในกระโจมของพวกเธอมีกิ้งกือ

“ทุกทีพวกคุณพี่ก็ขี้ออกจากทางโรงเรียนตอนเช้าไม่ใช้หรือ อีกอย่างจากโรงเรียนของพวกเรากับสุสานหลวงก็ไม่ได้ไกลสักเท่าไร ออกเข้าหน่อยก็น่าจะทันนะ”

“พຼ່ງนี้ พอเราทำพิธีถวายสัตย์ฯ เสร็จเรียบร้อยก็ต้องแยกย้ายกันไปทำงานเลย มันก็สะดวกดีไม่ใช้หรือ จะได้ไม่ต้องย้อนไปย้อนมา” เจ้าชายแห่งอาณาจักรซึ่งจัดข้าวของของตัวเองเรียบร้อยแล้วอธิบายเสียงเนิบ “อีกอย่าง ในวันพຼ່ງนี้จะมีชาวบ้านจากทุกสารทิศมารวมตัวกันนอกสุสานเพื่อรอชมขบวนสวนสนามของพวกเราริเรามาจากโรงเรียน คนจะหาทางเข้าไม่ถูก”

“มันก็จริง แต่ทุกทีก็ไม่เห็นมีปัญหาเนี้นา” คาเรลล่าอดไม่ได้เมื่อคิดถึงรุ่นพี่รุ่นก่อนๆ แต่ก็พยักหน้าเห็นด้วยกับเจ้าชายแห่งอาณาจักรเมื่อนึกถึงเวลาที่จะทำพิธีขึ้นจริงๆ ในตอนเช้าอย่างที่เขาพูด

ในกระโจมเข้าสู่ภาวะเงียบงันอีกครั้ง กระทั่งคาเรลล่าจัดของเรียบร้อยแล้วหันไปเห็นว่าเพื่อนๆ เดินออกจากที่พักเพื่อไปรวมพล

“แต่ตอนนี้ออกไปกินข้าวกันเถอะ สายละก็โดนพี่เอริคเล่นงานแหละ”

วันนี้สุสานหลวงไม่เงียบเหงาเช่นทุกวัน เพราะด้านนอกมีเสียงอีกที่ก
ที่เกิดจากการเล่นรอบกองไฟของเหล่านักเรียนเสนาธิการปฐดท้าย เสียงอีกที่ก

ทั้งหลายดังขึ้นแทบจะทันทีที่มีการประกาศสถานที่ฝึกงานครั้งสุดท้าย แน่หนอนว่า ย่อมมีเสียงยินดีโห่ร้องที่ได้ไปฝึกในที่ที่ต้องการ เสียงโวยวายจากหลายคนที่ถูกส่งไปในที่ห่างไกล หลายคนบ่นเสียงขรมเมื่อรู้ว่าต้องจากเพื่อน ซึ่งก็สร้างความเสียดายให้แก่คนที่บอกข่าวร้ายแก่เหล่านักเรียนไม่น้อย

ความรื่นเริง เสียงหัวเราะ และเสียงพูดคุยที่ดังไปทั่วป่าค่อยๆ เบาลงเมื่อ ดวงจันทร์ลอยสูงขึ้นบนท้องฟ้า และก่อนเวลาเที่ยงคืนเล็กน้อย เสียงต่างๆ ก็เงียบลง หลายคนเดินกลับกระโจมของตน แต่อีกหลายคนคิดจะนอนที่รอบกองไฟด้วยซ้ำ ถ้าไม่คิดว่าเหล่าทหารตรวจการจะขอร้องให้พวกเขากลับไปที่พักของตัวเอง

“จะนอนแล้วหรือคารอส” เสียงเรียกของเฮนรี่ที่ดังมาจากทางเดินไปยังกระโจม ทำให้พวกคารอสล่าที่กำลังจะกลับที่พักต้องหันไปมอง จึงได้เห็นว่านอกจากท่านหัวหน้าหอมังกรวารีก็ยังมีเรฟานั่งอยู่ด้วย รวมไปถึงเพื่อนคนอื่นๆ อีกหลายคนก็นั่งคุยกันอยู่ตรงนั้น

“พวกผู้หญิงไปไหนล่ะ” เรฟามองเลยไปทางด้านหลังแล้วไม่เห็นเงาของสามสาวแดนเหนือเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ “ปกติเห็นรวมกันเป็นกลุ่มเลยนี่นา”

“สาวๆ ไปจับชาก่อนนอนกับพวกอาจารย์สาวๆ รู้สึกว่าอาจารย์แวนด้าจะเป็นแม่งาน” มาเคซัสเป็นตัวแทนตอบคำถาม แต่ในน้ำเสียงนั้นกลับแฝงไปด้วยความไม่พอใจ ซึ่งคนที่ความรู้สึกไวอย่างเฮนรี่ถึงกับเขม่นมองเมื่อได้ยินเช่นนั้น ส่งผลให้โซราเวสต้องแกล้งทำเป็นไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไรกับการที่สามสาวแดนเหนือยอมรับคำเชิญของอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลอีกคนโดยแสร้งบ่นถึงความไม่พอใจเพื่อกลบเกลื่อนเหตุผลที่แท้จริง

“ไปกินก่อนนอนแต่ยาก็มาร่าพึ่งร่าพันว่าอ้วนอย่างนั้น ต้องไดเอตอย่างนี้ บ่นที...หุฉินซาไปหลายวัน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นทันทีที่ได้ยินเสียงบ่นอย่างไม่จริงจัง และดูเหมือนว่าจะช่วยให้เฮนรี่เลิกสนใจกับท่าทีแปลกๆ ของมาเคซัส แล้วหันไปทางคารอสล่าที่ส่งสายตาคาดโทษไปทางเพื่อน ข้อหาเอาสามสาวแดนเหนือมาเป็นหัวข้อนินทา “แปลว่าพวกนายว่างสินะ”

“แน่ละ” คารอสล่าบอกกับเพื่อนด้วยรอยยิ้มละไมตามเคย ซึ่งก็ทำให้ท่านหัวหน้าหอมังกรวารีต้องยกจอกในมือเป็นเชิงเชิญชวน จากท่าทางที่ดูมีลัทธิลึกลับคม-ในช่วยให้คารอสล่ารู้ว่าน้ำใสที่อยู่ในถ้วยใบนั้นคงไม่ใช่แค่ น้ำร้อนหรือน้ำชาแน่ๆ “แล้ว

พวกนายจะมากินอะไรก่อนนอนให้อ้วนแข่งกับพวกสาวๆ กับพวกฉันไหม”

“กินก่อนนอนทำอะไรไหมนะ”

คารลล่ำมองการกระทำของเฮนรีที่บ่งบอกว่าเขากำลังล้อเลียนคำพูดของโซราเวสแล้วส่ายหน้าอย่างขบขัน แล้วคนที่บอกว่าไม่น่าจะไหวหากต้องกินอะไรก่อนนอนก็เดินมาทรุดกายลงในที่ว่างที่เพื่อนเขยิบให้ พร้อมทั้งยิ้มละไม

“แล้วถ้าเป็นไอ้เครื่องดื่มแบบนายฟรุ้งนี่ฉันคงจะไม่ตื่น แต่ถ้าเป็นน้ำชาอร่อยๆ ก็น่าสนใจ อ้ออย่างตอนนี้นัยังไม่ตึกเท่าไรนั่งคุยกับพวกนายดีกว่า เพราะเดี๋ยวผ่านพิธีถวายสัตย์ฯ พวกเราคงจะได้เจอกันแล้วนี่”

“นั่นสินะครับ” ราวีณ ธาณาส ที่ใครๆ ในที่นั้นรู้จักสนับสนุนด้วยการทรุดกายลงตรงที่ว่างอีกคน เขาหันไปรับชาร้อนจากเพื่อนแล้วพูดอย่างร่าเริง “อีกไม่นานก็ฟรุ้งนี้ พวกเราก็ต้องแยกจากกันแล้วนะครับ น่าเสียดายนะครับ คิดว่าจะได้อยู่ด้วยกันอีกหน่อยเสียอีก”

“หืม” ถึงแม้ในคำพูดนั้นจะไม่มีอะไรน่าแปลก เนื่องจากฟรุ้งนี้พวกเขาก็ต้องแยกย้ายไปฝึกงานคนละที่ แต่เราฟ้างซึ่งเปลี่ยนเครื่องดื่มจากน้ำใสๆ หอมๆ มาเป็นน้ำชาอุ่นๆ และกำลังยกแก้วชาขึ้นมาจิบถึงกับชะงักมือ มองมาทางท่านชายรองแห่งธาทีเนียสลับกับเพื่อนชาวลาคอนด้วยความรู้สึกแปลกๆ

ถึงแม้บรรยากาศในวงสนทนาจะดูปกติดีแต่เราฟาก็ไม่สามารถบอกตัวเองได้เหมือนกันว่าไอ้ความรู้สึกนี้มันคืออะไร มันเหมือนกับอะไรสักอย่างที่ไม่สามารถจะหาคำอธิบายได้ แต่ที่แน่ๆ ท่านหัวหน้าหอพักคัลปฐพีมันใจอยู่อย่างหนึ่งว่ามันคงไม่ใช่เรื่องที่ตลกเท่าไรนัก

“มีพบก็ต้องมีจาก เรื่องธรรมดาจะตาย” ใครคนหนึ่งแสดงความคิดเห็นออกมาโดยไม่ได้สังเกตสักนิดว่าแววตาท่านหัวหน้าหอพักคัลปฐพีที่กำลังฉายแววครุ่นคิดเพียงใด เขามองเพื่อนทั้งสองที่กำลังหัวเราะ พุดคุย และแซวคนนั้นคนนี้อย่างสนุกสนาน ทั้งๆ ที่เขาควรจะหัวเราะ แต่เราฟากลับรู้สึกว่ามันไม่สนุกอย่างที่ควรจะเป็น

เมื่อหันไปมองเฮนรีท่านหัวหน้าหอพักคัลปฐพีจึงได้รู้ว่าไม่ใช่แค่เขาที่คิดเช่นนั้น ทว่าชายหนุ่มผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหอมักรวารีก็รู้สึกไม่ต่างกันมากนัก

เฮนรีพิณใจใบหน้าหวานเกินชายของเพื่อนที่เป็นท่านชายรองแห่งธาทีเนียและลอบพิจารณาชายหนุ่มจากลาคอนอยู่พักหนึ่ง จากนั้นก็หันไปทางเพื่อนที่ดำรงตำแหน่ง

หัวหน้าหอวิหคัคคีซึ่งทำตัวเป็นผู้ฟังที่ดีด้วยการนั่งเงียบอย่างเดียว ไม่นานนักพวกเขาทั้งสองก็หันมามองหน้ากัน

“แะเลยนะพวกนาย” โมซาร์ทซึ่งไม่ได้สังเกตเลยว่าเพื่อนสนิทของตัวเองกำลังทำหน้าอย่างไรหันมายิ้มเหมือนเยาะไล่พวกคารลล่า คนที่ชินกับการออกฝึกแบบเดียว เผยรอยยิ้มอย่างขบขันหลังจากที่ได้ยินรายชื่อของการออกฝึก “คราวนี้แยกไปคนละทางเลยนะ ได้ลาขาดก็งานนี้ละ”

“ทำใจได้ละครับ พี่เอริคเขาจัดมาอย่างนั้นนี่นา” คารอสยิ้มแยมอย่างสุภาพ สีหน้าบ่งบอกว่าทำใจยอมรับการออกฝึกที่ถูกจัดขึ้นได้แล้ว “แต่จะลาขาดก็ทำไม่ได้หรอกครับ เพราะยังไงผมก็อดที่จะห่วงคุณคารอสไม่ได้อยู่ดี”

“จะไปห่วงหมอนั้นทำไม” เพื่อนคนหนึ่งซึ่งอยู่ต่างหอซึ่งไปทางคารลล่าที่อยู่ในบทบาทของท่านชายหนุ่มรูปงามด้วยสายตาที่บ่งบอกว่ากำลังอิจฉาเหลือเกิน “หน้าตาดี เรียนเก่ง ดาบทียอด แถมยังมีตำแหน่งขวัญใจประชาชนพ่วงไปด้วย เจ้านี้มีอะไรน่าห่วง”

“รู้ไหมว่า บางทีนายก็โอ้เจ้านี้เกินไป” หลังจากสังเกตอยู่นานแต่ก็ไม่มีอะไรที่น่าจะเป็นไปอย่างที่ตั้งใจเมื่อครู่ เรฟาก็เอ่ยปากบอกเพื่อนตรงๆ แบบไม่เกรงใจ ถึงจะเป็นการวิจารณ์ที่ตรงประเด็น แต่กระนั้นก็ไม่มีใครทักท้วง ราวกับว่าจะใช้วงสนทนานี้เป็นเวทีเปิดใจก่อนจากลา “ถึงจะบอกว่าคนของตระกูลรองจะต้องคอยดูแลคนของตระกูลหลักก็เถอะ แต่แบบนายมันเกินไปจริงๆ นะ”

“ข้อนี้ฉันเห็นด้วย แต่ไม่ใช่แค่ราวีนหรอกที่โอ้เจ้านี้เกินไป ฉันว่าเรย์ก็เป็นอีกคนเหมือนกันนะ” เฮนรี่เป็นอีกคนที่ยกมือเสนอความเห็น แต่มุมมองของเขานั้นไม่ได้มีแค่คารลล่ากับราวีนของใครๆ เท่านั้นที่ถูกนำเข้ามาเป็นหัวข้อสนทนา หากแต่ท่านหัวหน้าหอวิหคัคคีก็เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่ถูกตั้งข้อสงสัย “นายจะห่วงอะไรเจ้าคารอสหนักหนา กลัวเจ้านี้ไปก่อเรื่องหรือไปถึงได้ตามติดแบบไม่ให้คลาดสายตาอย่างนี้”

“แต่ถ้าไม่มีเรย์ คารอสคงแะ” ความเห็นของเราฟาก็ทำให้ใครๆ ต่างพยักหน้าเห็นด้วย การวิเคราะห์แบบทำหน้านิ่งๆ ราวกับแสวงหาเสียงหัวเราะจากเพื่อนฝูงได้ไม่น้อย “เพราะมีแค่เจ้านี้เท่านั้นที่สามารถควบคุมการหวานสนห์แบบไม่รู้ตัวของท่านชายเจ้าเสน่ห์ของเราได้”

ได้ฟังข้อคิดเห็นของเหล่าผองเพื่อนแล้วมาเคซัสก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองหน้า

โศราเวสพลางลอบพยักหน้าให้กันพร้อมทั้งลงความเห็น ว่า เรพกับเฮนรี่คงจะแอบสังเกตพวกเขามานานทีเดียว จึงวิเคราะห์ได้ละเอียดขนาดนี้ แสดงให้เห็นถึงสายตาที่แหลมคม

ถึงกระนั้นสองท่านชายหนุ่มก็อดที่จะทิ้งในตัวละครล่ออยู่ไม่น้อยเมื่อคิดได้ว่า ถึงแม้ว่าเฮนรี่กับเรพจะช่างสังเกตสักเพียงไหน พวกเขาก็ยังมองตัวตนจริงๆ ของท่านชายรองแห่งราทีเนียที่นั่งจิบบาอยู่ตรงนี้ไม่ออกอยู่ดี

“แล้วแต่นายจะคิดนะ” ถึงจะถูกวิเคราะห์แบบตีแผ่แต่คนที่ไมยอมให้ท่านชายรองเจ้าเสน่ห์แห่งราทีเนียคลาดสายตา ก็หันไปมองเพื่อนผู้ร่วมตำแหน่งเดียวกัน แต่ต่างหอดด้วยสายตาที่ทำหายแล้วเอ่ยถามด้วยคำถามที่คนฟังต่างพยักหน้าเห็นด้วยกันเป็นทิวแถว “แต่ถ้าปล่อยให้เพื่อนคนดีของนายคลาดสายตา รับประกันได้ไหมว่าเจ้านี้จะไม่ก่อเรื่อง”

“ฉันไม่ได้เป็นเด็กที่จะต้องถูกโอ้เสียหน่อย” ในขณะที่สองท่านชายกำลังลั่นว่าผู้ที่ตกเป็นหัวข้อสนทนาทั้งสามจะหาทางแก้ไขยังไง คาเรลล่าก็ทำหน้าจ้ำแล้วแก้ต่างกับเพื่อนอย่างไม่ค่อยพอใจนัก ส่วนการอสยี้มละไมอีกครั้งพลางแก้ต่างแบบไม่ใส่ใจในคำพูดของเพื่อนมากนัก “นั่นสิครับ ผมก็แค่ดูแลเท่าที่ทำได้เท่านั้นเอง อีกอย่างนี่ก็เป็นหน้าที่ของคนในตระกูลรองอยู่แล้ว”

ชายหนุ่มที่มีแผลเป็นยังคงยี้มละไม ทว่าแหลมมุ่งไปทางน้องสาวราวจะกำชับให้อีกฝ่ายสงบปากเอาไว้ จากนั้นจึงหันไปมองท่านหัวหน้าหอที่มีชื่อเกี่ยวข้องกับพลางเริ่มส่ายปากอย่างถูกใจในความคิดของตัวเอง “ส่วนคุณเรย์ก็คงหวังจะได้คะแนนจากคุณคาเรลลาละมังครับ”

ความเห็นของการอสเรียกความสนใจจากเพื่อนฝูง เพราะจำได้ว่า หลานชายมหาเสนาเคยมีโอกาสดำเนินคู่ควงกับคาเรลล่าในงานเต้นรำเมื่อหลายปีก่อน แต่แล้วพวกเขาก็พากันปล่อยเสียงหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินน้ำเสียงที่แผ่วไปด้วยความมั่นใจว่าสิ่งที่ท่านหัวหน้าหอวิหคัคคีทำไปจะต้องสูญเปล่า

“แต่ทำยังไงท่านเสนาคาเอราสก็ไม่มีทางเปิดทางให้อยู่แล้ว ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำไปทำไม”

ฮ่าๆๆ

เสียงหัวเราะก้องที่ประสานกันของสมาชิกที่นั่งเล่นอยู่รอบกองไฟท่ามกลางความเงียบของสุสานหลวงทำให้ความสงัดยามคำคินจางหายไป พวกเขาเปลี่ยนไป

พูดคุยเรื่องสัพเพเหระอื่นๆ อีกพักใหญ่โดยไม่สนใจเวลา จนกระทั่งมีทหารตรวจการณ์คนหนึ่งเดินเข้ามาขอให้พวกเขากลับไปยังที่พัก

“ข้าไม่ได้คิดจะไล่พวกท่านหรอกนะขอรับ” ทหารตรวจการณ์คนนั้นบอกกับเหล่านักเรียนเสนาธิการทั้งหลายอย่างนอบน้อม “แต่เวลากลางคืนที่สุสานมีผีตุนะครับ”

“ผีดู!” คำขู่นี้ไม่สามารถทำให้พวกที่ยังไม่ยอมนอนยอมกลับไปแต่โดยดี ตรงกันข้ามพวกเขาต่างพากันเบิกตากว้างกว่าเดิมแล้วห้อมล้อมทหารตรวจการณ์คนนั้น คาเรลล่าเป็นผู้นำในการเร่งรื้อให้เขาเล่าเรื่องสยองให้ฟัง

“เรื่องมันเป็นยังไงพี่ บอกหน่อยสิ นะ นะ นะ นะ”

“เอ่อ” พอเจอสายตาสอเหลียวของคาเรลล่า ชายหนุ่มที่อายุนมากกว่าท่านชายใหญ่แห่งราชินีเยยสามสี่ปี แต่ยศต่ำกว่าหลายชั้นก็ยิ้มอย่างเก้อเขิน “ท่านไม่กลัวผีหรือครับ”

“ไม่ชอบแต่ก็อยากฟัง” คาเรลล่าบอกด้วยรอยยิ้มที่เรียกเสียงหัวเราะได้อีกไม่น้อย

นายทหารตรวจการณ์มองใบหน้าหวานที่แฝงแววว่องอย่างนึกเอ็นดู เมื่ออีกฝ่ายจะยื่นคະยออีกหลายครั้ง เขาก็นิ่งลงบนขอนไม้แล้วเริ่มเล่าเรื่องระทึกขวัญประจำสุสานหลวง

“เรื่องนั้นมันเป็นเรื่องนานมากแล้วนะครับ เล่ากันมาหลายร้อยปี” นายทหารตรวจการณ์ผู้เล่าเรื่องเริ่มเกริ่นให้น่าสนใจ เขามองไปทางสุสานหลวงด้วยสีหน้าห้วนเกรงเล็กน้อย ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องที่รู้มา “เรื่องมันมีอยู่ว่า ทุกคำคืนทหารตรวจการณ์ที่มีหน้าที่เดินตรวจยามที่สุสานของคัมภีร์มฤตยูจะได้ยินเสียงผู้หญิงร้องให้สะอึกสะอื้น”

“ว้าว” ดูเหมือนว่าเรื่องเล่าของนายทหารตรวจการณ์จะเป็นที่น่าสนใจ เหล่านักเรียนที่จะได้เป็นนายทหารชั้นสูงกว่าภายในไม่ช้าจึงอุทานอย่างสนใจ แล้วพากันนั่งฟังอย่างเงิบกริบ หากแต่คนที่เล่าเรื่องกลับไม่ได้รู้สึกภูมิใจแม้แต่น้อย เขาหันรีหันขวางอย่างกลัวว่าจะมีเสียงอะไรดังขึ้นมาแบบไม่ได้ร้องขอ ก่อนจะพยายามเล่าเรื่องที่ได้นิยามให้จบ

“ทหารพวกนั้นพยายามที่จะหาต้นตอของเสียง แต่หาเท่าไรก็หาไม่เจอ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ทุกคืนจนพวกทหารตรวจการณ์ต่างพากันประสาทเสีย ไม่มีใครกล้ามาเดินยามแถวนี้แล้ว”

“น่าสยของดินะ” ถึงแม้เรื่องเล่ากับบรรยากาศจะน่ากลัวขนาดไหน หากแต่ใครได้เห็นโศราเวสซึ่งไม่รู้ว่ไปหาขนมกินเล่นมาจากไหนเอ่ยชมด้วยน้ำเสียงที่ไม่ได้แฝงความตื่นเต้นแม้แต่น้อย ความกลัวที่มีก็คงจะหดหายไปกว่าครึ่ง ซึ่งนั่นก็ทำให้คาเรลล่าต้องถลึงตาใส่เจ้าเพื่อนปากเสียแล้วหันไปบอกให้ทหารตรวจการณ์เล่าต่อ

“นานวันเสียงสะอึกสะอื้นก็ยิ่งชัดเจนมากขึ้น จากเสียงร้องให้เป็นเสียงพึมพำ บางคืนก็ได้ยินเสียงกรีดร้องที่เกรี้ยวกราด เล่นเอาคนเจอจับใช้หัวโกรนกันไปเป็นทิวแถว” ทหารตรวจการณ์เล่าด้วยน้ำเสียงสยของขวัญ “เสียงของผู้หญิงคนนั้นนับวันยิ่งชัดเจน จนคนที่ได้ยินกลับมาเล่าให้ฟังว่าเธอพูดว่า ‘เรโอ ทำอย่างนี้กับข้าได้อย่างไร’”

“เรโอ” เสียงของใครบางคนทำให้อารมณ์สยของของคนฟังสะดุด ทุกคนต่างพากันขมวดคิ้วขบคิดก่อนจะหันไปมองเพื่อนๆ เพื่อขอความคิดเห็น

“จะใช้ธงค์เรโอนอสหรือเปล่า”

“ถ้าใช้ก็แปลว่าธงค์เรโอนอสไปหักอกสาวที่โหนดะลิ” ข้อโต้แย้งของใครคนหนึ่งเรียกเสียงหัวเราะจากผู้ฟังได้อีกรอบ ทำให้ความน่ากลัวที่พยายามสร้างกันมาแต่แรกมลายหายไป เพราะพวกที่ไม่กลัวว่าซึกลากจะกินหัวยังคงขุ่ยเล่นถึงองค์ปฐมกษัตริย์อย่างสนุกสนาน โดยไม่ได้สังเกตเลยสักนิดว่า พวกคาเรลล่ากำลังทำสีหน้าอย่างไร ซึ่งก็ถือว่าเป็นโชคดีสำหรับพวกเธอเหลือเกิน

เพียงได้ยินเรื่องของผีสาวในสุสานหลวงที่เพ้อรำพันถึงองค์ปฐมกษัตริย์ พวกคาเรลล่าก็หันไปมองหน้ากันราวกับจะสื่อกันว่า รู้แล้วใช่ไหมว่าเสียงร้องนั้นเป็นของใคร แต่แล้วพวกเธอก็ส่งสายตาให้กันอีกรอบเมื่อได้ยินทหารตรวจการณ์บอกว่า “แต่เรื่องนั้นมันก็เงียบหายไปนานแล้วครับ หายไปได้สามสี่ปีแล้ว ตอนนั้นพวกข้าเดินยามก็ไม่มีเสียงพวกนี้แล้วครับ”

“นี่หักมุมจบเลยนะ” โมซาร์หันไปบอกทหารตรวจการณ์ผู้เล่านิทานรอบกองไฟ คนที่คิดว่างานนี้ต้องมีใครชวนกันไปตามล่าหาความจริงถึงกับทำท่าเสียดยอย่างออกนอกหน้า

“โอ้เราก็นึกว่างานนี้จะได้แอบเข้าไปในสุสานเพื่อทำพิธีสุนัเสียแล้ว”

“นั่นสิ ยากเห็นผีสาวที่ถูกธงค์เรโอนอสหักอกจ้งเลยนะ น่าจะสวย” ใครคนหนึ่งในวงสนับสนุนความคิดของท่านหัวหน้าหอมังกรวารี ดวงตาของเขาเหม่อลอย ดูท่าจะเคลิ้มไปไกลเกินกว่าจะดึงเข้าสู่โลกแห่งความจริง เรียกรอยยิ้มกร่อยๆ จากพวกคาเรลล่าได้อีกครั้งหนึ่ง ทว่าคนที่ฝันไปไกลก็กลับมาสูรอบกองไฟได้เมื่อใคร

อีกคนวิเคราะห์ไปอีกทาง ซึ่งนั่นทำให้พวกคารลล่าแทบจะยกมือขึ้นกุมขมับให้ได้

“ฉันว่าต้องชี้เฮอร์ແန့ ไม้จั่นจะออกหักหรือ”

“วิจารณ์กันแบบไม่กลัวคุณเลยนะ” โสราเวสเหินบนแนมเพื่อน ๆ เล็กน้อย ก่อนที่เขาจะสรุปเนื้อหาของเรื่องเล่าของขวัญในคืนนี้ “แต่เท่ากับว่าตอนนี้ที่นี้ก็ไม่มီးอะไรน่าสนใจแล้วลี น่าเสียดายนะ”

ที่แรกโสราเวสจะหาใครเป็นเสียงสนับสนุนไม่มีใครทราบได้ แต่เมื่อคารลล่าได้เห็นดวงตาสีมรกตของท่านชายแห่งกราโคริสที่จ้องมาทางเธอเขม็งก็พยักหน้าตามอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ “นั่นลี น่าเสียดาย”

“ดีแล้วละ” ถึงแม้จะมีหลายเสียงที่อยากจะไปตามหาเสียงปริศนาในสุสานหลวง แต่หลานชายของท่านมหาเสนาในที่นี้ก็กล้าที่จะคัดค้านอย่างไม่กลัวเพื่อนโกรธ เขากวาดสายตาไปยังเพื่อน ๆ ทุกคนในวงเล่านิทานก่อนจะมาหยุดที่โสราเวสกับคารลล่า “พวกนายจะได้ไม่หนีไปแอบพิสูจน์ว่ามีจริงหรือไม่ยังงี้ละ”

“ถึงฉันจะชอบฟัง ก็ไม่ได้หมายความว่าชอบพิสูจน์เสียหน่อย” ท่านชายเจ้าเสน่ห์แห่งธาทีเนียบนกระปอดกระแปด ซึ่งนั่นก็เรียกเสียงหัวเราะได้อีกครั้ง แล้วต่างพากันหัวเราะหนักกว่าเดิมเมื่อโสราเวสแก้มองกระเช้า “พวกฉันคิดว่านายอยากจะไปหว่านเสน่ห์ใส่ผีสาวเสียอีก”

“พอกันทั้งคู่ล่ะ คนหนึ่งก็อยากตามล่าหาความจริง อีกคนก็คงไม่พ้นจะไปทำให้ผีมาหลงเสน่ห์” มาเคซัสซึ่งสวมบทต่อเนื่องได้อย่างแนบเนียนบอกกับเพื่อน “บอกไว้เลยนะถ้าผีมันมีจริงละก็ ฉันจะไม่ช่วยพวกนายอย่างแน่นอน คอยดูสิ”

การพูดคุยรอบกองไฟยังดังอยู่เป็นระยะ หลายคนยังให้ความสนใจกับเรื่องผีสาวในสุสาน บ้างก็บอกว่ามันเป็นแค่นิทาน ทว่าอีกหลายคนก็เชื่อว่ามันน่าจะเป็นเรื่องจริง จนกระทั่งดวงจันทร์เคลื่อนสู่ตำแหน่งสูงสุดบนผืนฟ้าที่มีดมิด เจ้าชายแห่งอาณาจักรจึงไล่ฝูงเพื่อนให้ไปพักผ่อนเมื่อเห็นว่าได้เวลาอันสมควรแล้ว

“ตอนนี้ก็ตึกมากแล้ว ฉันว่าพวกเราไปนอนกันดีกว่านะ” ถึงจะเป็นประโยคเชิญชวนหากแต่น้ำเสียงและแววตาก็บอกว่า ห้ามเพื่อนคนไหนแย้งเป็นอันขาด “พวกทหารตรวจการณ์จะได้ไปทำอย่างอื่นไม่ต้องมาเฝ้าเราอย่างนี้”

“นั่นสินะ” คารลล่าเห็นว่าเวลาตึกมากแล้วจริงๆ จึงลุกขึ้นบ้าง ร่างที่บอบบางเกินกว่าผู้ชายวัยเดียวกันหลายเท่ากำลังเหยียดกายเพื่อขับไล่ความเมื่อยขบ “มันตึก

แล้วจริงๆ ด้วย”

เมื่อมีเสียงสนับสนุนเสียงที่สอง ผองเพื่อนก็พากันลุกขึ้นเป็นเหมือนสัญญาณ แยกย้าย วงประชุมรอบกองไฟสลายไปอย่างรวดเร็ว เหลือเพียงพวกคาเรลล่า และ เฮนรีกับเรฟาเท่านั้น

“นายจะกลับไปนอนเลยไหม” คาเรลล่าหันไปถามเพื่อนผู้เป็นหัวหน้าหอทั้งสอง เมื่อทั้งคู่พยักหน้าแทนคำตอบ เธอจึงเอ่ยลาแบบง่ายๆ “งั้นไปก่อนนะเฮนรี เรฟา”

“ไปสิ” เฮนรีออกปากไล่ด้วยเห็นว่าอีกฝ่ายง่วงนอนเหลือเกิน ทว่าเขาก็ต้องพบกับความประหลาดใจที่จู่ๆ คาเรลล่าก็ยื่นมือมาจับมือลาพวกเขา รอยยิ้มที่ส่งมาชวนให้คนที่ได้มองใจเต้นอย่างประหลาด พวกเขามองมือที่ยื่นมาสลับกับรอยยิ้มแล้ว เลิกคืออย่างสงสัย

“จับมือลาครั้งสุดท้าย หลังจากวันพรุ่งนี้เราคงไม่ได้เจอกันอีกนาน” หญิงสาวบอกเหตุผลของการกระทำ ทั้งที่คนพูดไม่ได้คิดอะไร แต่ก็ไม่รู้จะทำไมคนฟังถึงได้รู้สึกว่ เพื่อนตรงหน้ากำลังพูดอะไรที่เป็นลางไม่ดีเสียเหลือเกิน

“ฉันคิดว่าก่อนลาจาก เราควรทำอะไรที่น่าประทับใจล่ะ” คาเรลล่ายกมือค้างไว้แล้วบอกกับเพื่อนอย่างร่าเริง จากนั้นจึงหันไปยักคิ้วใส่เฮนรีเพื่อจะล้อเลียนเรื่องความรักที่อยู่ในขั้นซึ้งซึ้งยิ่งกว่าเต่าของเขา “นายควรจะรีบสารภาพรักกับเวราเนนะ เฮนรี เคยได้ยินไหมที่เขาบอกว่า อยากจะทำอะไรที่ดีต้องไม่มีเดี๋ยว เพราะถ้าตายไปไม่ได้ทำอะไรเสียใจแย้”

“คิดไปได้นะ” หัวหน้าหอทั้งสองอดไม่ได้ที่จะพร้อมใจกันทักท้วงความคิดแผลงๆ ของคาเรลล่าด้วยรู้สึกไม่ชอบใจในคำพูด แต่ก็ยื่นมือมาจับมือเธอและคนอื่นๆ สีหน้าทั้งคู่เคร่งขรึมลงถนัดตา น่าเสียดายที่พวกคาเรลล่าไม่มีโอกาสได้รับรู้ เพราะเมื่อได้จับมือลาเรียบร้อยแล้วก็พากันหันหลังกลับไปยังที่พัก จึงไม่เห็นสายตาของพวกเขาขณะที่มองตามเธอ

ถึงแม้ว่าเพื่อนๆ จะพากันสลายตัวไปหมดแล้ว แต่เฮนรีกับเรฟาก็ไม่ได้คิดจะขยับตัวจากที่ตรงนั้นแม้แต่หน่อย เฮนรีจับจ้องที่แผ่นหลังของท่านชายรองแห่งราชินีที่เพิ่งสัมผัสมือกับเขาไปเมื่อครู่ รอจนพวกเขาไปไกลเกินกว่าจะได้ยินการสนทนาของตน จึงหันไปถามเพื่อนสนิทที่อยู่ต่างหอ “เรฟา นายคิดอย่างฉันไหม”

เรฟายักหน้าหนึ่งครั้ง “รู้สึกเหมือนกับว่า พรุ่งนี้จะได้เห็นคารอสกับราวิน

เป็นครั้งสุดท้าย ใช่มั้ย”

“ประมาณนั้น บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ก็รู้สึกคล้ายๆ อย่างนั้น” เฮนรี่พยักหน้าแล้วมองไปทางกระโจมที่เสียงเงียบไปแล้ว ดวงตาของเขาฉายแววกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“ทั้งที่วันพรุ่งนี้มันสำคัญกับพวกเราแท้ๆ แต่ไม่รู้ทำไม จู่ๆ ฉันก็รู้สึกว่าไม่อยากให้ถึงวันพรุ่งนี้เลยจริงๆ นะ” เฮนรี่บอกกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงที่สื่อว่าเขาคิดอย่างนั้นจริงๆ “สาบานได้ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันไม่อยากจะให้ถึงวันพรุ่งนี้จริงๆ”

พิธีถวายสัตย์ฯ

ติ๊งๆ ติ๊งๆ ติ๊งๆ

เสียงกลองที่ตั้งเป็นจังหวะเข้ากับเสียงของการก้าวเท้าจนดังกึกก้องไปทั่วบริเวณทางเข้าสู่สนามหลวง ทำให้เหล่านักเรียนเสนาธิการปีสุดท้ายที่กำลังตื่นเต้นกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ฮึกเหิม สองข้างทางของพวกเขามีชาวบ้านจากที่ต่างๆ ในอานาธิเซียยืนมองด้วยสายตาชื่นชม สีหน้าของพวกเขาฉายแววแห่งความภาคภูมิใจที่ได้มีโอกาสเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในพิธีการสำคัญนี้

“พีเพนลี่ ข้ามองไม่เห็นพวกท่านคารอสเลย” เด็กน้อยคนหนึ่งเอ่ยถามขณะที่เงยหน้ามองใบหน้าที่งามของเจ้าของชื่อ และมองคนอายุมากกว่าราวกับจะขอความเห็นใจ “พีเพน พวกท่านคารอสหรือยัง”

“คนมากมายเหลือเกิน พีเพนก็เห็นแต่ธงสีแดงผ่านหน้าไป” หญิงสาวรุ่นพี่บอกกับเด็กน้อยอย่างจนปัญญา

เด็กชายโวยวายทันที “ว้าว! อีกเดียวประตูสุสานก็ปิด ที่นี่พวกเราก็จะมองไม่เห็นอะไรอีก”

“อันที่จริงเจ้าก็รู้อยู่แล้วนี่ เอลเลน” เพนลีบอกกับเด็กชายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แล้วจ้องหน้าอีกฝ่ายขณะที่ทวนคำเตือนที่เขาได้รับมาตั้งแต่ก่อนออกจากหมู่บ้าน “ท่านปู่บอกแล้วว่า งานนี้จะมีผู้คนหลังไหลมามาก ถ้าเราไม่ได้อยู่แถวหน้าก็จะมองขบวนสวนสนามไม่เห็นเลย”

ทั้งที่สมองรับทราบดี แต่ดูเหมือนว่าเด็กน้อยจะไม่ยอมรับ ส่งผลให้สาวสวยแห่งหมู่บ้านเอนอสต้องกลืนยืมแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจเฉิบซัน เมื่อได้ยิน

คำบ่นอันมีเหตุมาจากความไม่ได้ตั้งใจ

“แล้วแบบนี้เราจะมาจากเอนอสไปเพื่ออะไรล่ะ”

ได้ยินเสียงบ่นกระปอดกระแปดของเด็กน้อยที่มีนามว่าเอลเลนแล้ว เพเนลี เอมินอส ก็แทบจะปล่อยเสียงหัวเราะออกมาอย่างขบขัน แต่กระนั้นเธอก็เข้าใจดีว่า เจ้าหนูเอลเลนอยากจะทำคูพิธีการถวายสัตย์มากแค่ไหน จึงไม่แปลกใจที่เจ้าตัวจะไม่พอใจกับการมองอะไรไม่เห็นอย่างนี้

เพียงได้รู้ว่านักเรียนปีสี่ของโรงเรียนเสนาธิการแห่งอาณานิธิเซียจะมาทำพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณ เจ้าหนูตัวแสบแห่งหมู่บ้านเอนอสก็รีบรถลาไปอ้อนวอนท่านปู่ของเธอให้พาเขาไปที่นี้ ถึงแม่แม่ของตนจะคัดค้าน แต่เจ้าตัวก็ยังคงรบเร้าอ้อนวอนจนท่านปู่ของเธอใจอ่อน ยอมพาเจ้าหนูน้อยมาถึงนี่ได้ โดยมีเวลต์สเดินทางมาด้วยอีกคนหนึ่ง

ทว่าเมื่อมาถึงที่นี่ เอลเลนก็ไม่ได้เรียบร้อยยอมอยู่ในที่ที่พวกเธอจับจองไว้ เขาบอกกับทุกคนว่าอยู่ที่นี้มองอะไรก็ไม่เห็นแล้วพยายามที่จะแทรกตัวไปใกล้ขบวนสวนสนามให้มากที่สุดจนเธอต้องพลัดหลงกับท่านตาและเวลต์สในที่สุด

“รู้อย่างนี้เราแวะไปที่ค่ายของท่านคารอสก็ดีสิ” เสียงบ่นของเด็กน้อยทำให้สาวสวยจากหมู่บ้านเอนอสได้แต่ถอนใจในความดื้อดึงของเขา เธอมองเด็กน้อยด้วยความเข้าใจก่อนที่จะทรุดกายลงจ้องใบหน้าอ้ำง้ำของเอลเลนแล้วชี้แจงเบาๆ

“เอลเลน พี่รู้ว่าเจ้าอยากเจอท่านคารอส” คำพูดของเพเนลีทำให้เด็กน้อยเลือกที่จะก้มหน้านั่งเพราะขี้ใจ ก่อนจะเบิกตากว้างอย่างพอใจเมื่อได้ฟังความรู้สึกจริง ๆ ของสาวสวยแห่งเอนอส “พี่เองก็เหมือนกัน พี่อยากเจอท่านคารอส ท่านสเตฟานี ท่านนาตาชา แล้วก็ท่านนาสตาเซีย”

“แล้วทำไมเรา...” เด็กน้อยรีบเอ่ยถามด้วยความไม่เข้าใจ แต่ยังไม่ทันจะเอ่ยจบประโยค เขาก็ต้องหยุดคำถามของตนเมื่อได้รับสัญญาณให้ฟังเธอได้อธิบายให้เข้าใจก่อน

“แต่เราไปพบพวกท่านที่ค่ายไม่ได้ เพราะถ้าทำอย่างนั้นอาจจะทำให้พวกท่านเดือดร้อนได้” คนรู้กาลเทศะพยายามอธิบายให้เด็กน้อยฟังซ้ำๆ เพื่อให้เขาเข้าใจคำพูดที่เธอสื่อออกไป “เจ้าเข้าใจที่พี่พูดใช่ไหม เอลเลน”

“ก็ได้อ” เด็กน้อยเงิบไปชั่วขณะราวกับใคร่ครวญในสิ่งที่สาวสวยประจำหมู่บ้านบอกเมื่อครู่ ไม่นานนักเขาก็พยักหน้าอย่างเข้าใจ เรียกรอยยิ้มจากเพเนลีได้ทันที แต่

เพียงครูเดียวเท่านั้นจอมชนกิตาเป็นประกายเมื่อหาทางที่จะมองเห็นภาพเหตุการณ์ในสุสานหลวงได้ ดวงตาใส่อ้อมมองมาทางเพนส์แล้วชี้ไปบนกิ่งไม้ที่มั่นคงมากพอที่จะไม่ทำให้ใครก็ตามซึ่งขึ้นไปอยู่บนนั้นไม่หวั่นลงมา “ถ้าพี่บอกให้พี่แวลด์สพาเราขึ้นไปอยู่บนนั้นได้ ตกลงไหม”

“สินน้ำเงินเป็นศูนย์รวมแห่งกองทัพ คือสัญลักษณ์รวมใจเราทั้งผอง
ให้ความรู้ประสบการณ์ตามครลอง สมควรครอบครองดำรงยศเสนาธิการ”

เสียงเพลงประจำโรงเรียนเสนาธิการแห่งอาณานิธิชัยดังก็ก้องไปทั่วสุสานหลวงเมื่อเสียงกลองที่ดังเข้าจังหวะกับการสวนสนามดังเข้ามาใกล้ก็เห็นธงสินน้ำเงินนำหน้าขบวนคณาจารย์ ซึ่งนำโดย เพรายาส ออเคัส ท่านอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนเสนาธิการแห่งนี้

ท่านอาจารย์ใหญ่เดินมาอย่างสงบนิ่งไร้ซึ่งเค้าของความกังวลใดๆ ที่ตามติดท่านมาก็คือ ตัวแทนจากดินแดนต่างๆ ซึ่งก็คือนักเรียนที่จบไปจากที่นี่และไปได้ดีในแต่ละดินแดน อาจารย์ในศาสตร์วิชาแขนงต่างๆ ทั้งหมดเดินนำขึ้นไปยังปะรำพิธีที่มีภาชนะลักษณะเหมือนอ่างขนาดใหญ่ แล้วยืนประจำตำแหน่งของตนอย่างสงบเพื่อรอคอยเหล่าผู้ที่จะมาถวายสัตย์ปฏิญาณ

“ธงสีม่วงปลิวโบกพัดสะบัด ความซื่อสัตย์สถิตคู่อาชาเวหา
จักดำรงคงไว้คู่กายา คงรักษาไม่สิ้นแม้ชีพพลี”

อาจารย์ประจำหออาชาเวหาถือธงสีม่วงปักดินสีม่วงเข้มเป็นรูปม้ากางปีกสยายอยู่กางผืนธงกำลังเดินเข้ามา ธงสีม่วงโบกสะบัดส่งงามตามแรงลม ต่อจากผู้เชิญธงก็คือเหล่านักเรียนเสนาธิการชั้นปีที่สี่ของหออาชาเวหา เดินสวนสนามเรียงแถวหน้ากระดานสี่คนอย่างองอาจ ขณะที่พวกเขาหันหน้าไปทางขวามือเพื่อทำความเคารพคณาจารย์และสุสานองค์ปฐมกษัตริย์ สกาเร็ตและสเตลล่า สองศรีพี่น้องจากตระกูลเลดาซานก็ยืนขึ้นจากที่นั่งแล้วปรบมือต้อนรับ

“อาจารย์แวนด้าทำหน้าที่เชิญธงอย่างนั้นหรือ” สเตลล่าที่ยังพอดูคุ้นเคยกับอาจารย์หญิงประจำห้องพยาบาลเอยกับตัวเองเบาๆ ด้วยความแปลกใจ แต่เมื่อมองไป

ทางอาจารย์มาริสาที่เป็นอาจารย์ประจำหออาชาเวหาและเป็นอาจารย์ประจำแผนก เวทมนตร์ซึ่งเคยทำหน้าที่นี้เมื่อสมัยเธอยังเรียนปีสี่ อดีตหัวหน้าหออาชาเวหาก็คือ พักหน้าอย่างเข้าใจว่าสังขารไม่เที่ยง

“พวกวิหคอคคิมากันแล้ว” น้ำเสียงตื่นเต้นของท่านหญิงใหญ่แห่งเลตาซาน ทำให้สเตลล่าเลิกให้ความสนใจกับเรื่องการเชิญธงของหออาชาเวหา ดวงตาสีม่วง ครามมองหาน้องสาวคนเล็กพลางยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่าเธออยู่แถวที่สองต่อจากนาตาชา โดยมีนาตาชาเซียต่อแถวเป็นคนที่สามไปตามลำดับ แล้วก็ต้องเลิกคิ้วอย่างนึกอิจฉา เมื่อเห็นเพื่อนที่เคยดำรงตำแหน่งเดียวกันได้ทำหน้าที่สำคัญนี้

“น่าอิจฉาเอरिक” เสียงบ่นเบาๆ ของเลนาร์ดเรียกเสียงหัวเราะจากสเตลล่า ได้อย่างง่ายดาย บางครั้งชายหนุ่มช่างตัวก็มีความคิดที่เหมือนกับเธออย่างน่าใจหาย เลยทีเดียว ดวงตาสีม่วงครามที่ฉายแววหวานจึงมองอย่างกระเซ้าร่างสูงข้างกาย “ลาออกไปเป็นอาจารย์ตอนนี้น่าจะทันนะ”

“ไม่ละ” อดีตรองหัวหน้าหอฝ่ายวิชาการเอ่ยปฏิเสธทันที ดวงตาสีดำดั่งถ่าน เพยแหวดตาที่อ่อนเชื่องกว่า “ใครจะโง่ไปอยู่ไกลหัวใจอย่างเอरिकมันละ”

“ธงสีเพลิงโบกสะบัดพัดปลิวไหว	คือหัวใจอันหาญกล้าของน้องพี่
คือเลือดเนื้อยอมสละเพื่อปฐพี	เป็นศักดิ์ศรีวิหคอคคิผู้ทรนง”

เนื้อเพลงประจำหอวิหคอคคิดังขึ้นพร้อมกับการปรากฏของธงสีแดงสดที่มี รูปนกฟีนิกซ์เพลิงอยู่ตรงกลาง ส่งผลให้ คาเรียส ธาเอนีย ซึ่งรับหน้าที่เป็นตัวแทน ของดินแดนธาเอนียยืนขึ้นปรบมือต้อนรับ ช่างๆ เขามี มาเลนซ์ วินเซนต์ คอยช่วย ปรบมืออีกคน อันที่จริงเขาจะมาโดยไม่ต้องมีผู้ติดตามก็ได้ แต่ที่เลือกมาเล่นชู้ให้ มาร่วมงานนี้ด้วยกัน ก็เพราะเหตุผลที่ว่า ไม่อยากขัดขวางทางรักของรุ่นน้อง

“ในบรรดาชาววิหคอคคิ คงต้องยอมรับนะว่าเรย์ดูสง่างามกว่าใคร” ถึงแม้จะ พอสัมผัสได้ว่าอดีตรุ่นพี่มีอาการไม่ถูกโฉลกกับท่านหัวหน้าหอวิหคอคคิคนปัจจุบัน แต่มาเลนซ์ก็อดไม่ได้ที่จะมองรุ่นน้องที่สุดแสนจะท่ามาก เองาน และมีก๊นอย่าง ยอมรับและชื่นชม “ส่วนเจ้าคารอสของเราก็ดูเทดีนะนี่”

“ก๊นนะ” ท่านชายใหญ่แห่งธาเอนียรับคำรุ่นน้องด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยเย็นรมย์นัก การกระทำของเขาทำให้มาเลนซ์ได้แต่แอบขมวดคิ้วพลางทบทวนคำพูดของตัวเอง

เมื่อแน่ใจว่าอารมณ์ที่ขุนม้าของท่านหัวหน้ากองงานราชวงศ์จักรีราชันไม่ได้มาจากคำพูดของตน กิ๊อตที่จะคิดไม่ได้ ทั้งๆ ที่วันนี้เป็นวันสำคัญของน้องชายแท้ๆ แต่ทำไมคนเป็นพี่อย่างคารีเยสถึงได้ดูเย็บขริมจนน่าแปลกใจ

ในขณะที่มาเลนซ์ตั้งข้อสังเกต คารีเยสเองก็ได้มองการสวนสนามของชาววิหคอคค้อย่างไม่วางตา ดวงตาสีดำดั่งรัตติกาลมองน้องชายในคราบของชายหนุ่มจากลาคอนสลักับมองน้องสาวในบทบาทของท่านชายรองเจ้าเสน่ห์ด้วยความรู้สึกขัดแย้ง

คารีเยสกำลังจ้องน้องสาวในคราบท่านชายหนุ่มแห่งราที่เนียที่อยู่แถวหน้าสุด เธอเดินเคียงคู่ไปกับหลานชายกำมะลอของมหาเสนาภลาโหมซึ่งอยู่ทางขวามือของเธอ ส่วนทางซ้ายมือของคารีเยสก็มีนาตาซา ในขณะที่ท่านหัวหน้าหวิหคอคคิที่อยู่ตรงกลางของแถวหน้าขานข้างด้วยมาเคซัสกับแมทริว ส่วนด้านหลังของเขาก็มีท่านชายรองตัวจริงที่กำลังสวมบทเป็นชายหนุ่มแสนสุภาพจากลาคอนเดินสวนสนามด้วยความมองอาจ ทางคารีเยสเองก็มีโซราเวสเดินตามมาเป็นคนที่สอง เวลานี้ เหล่าผู้สวนสนามแสดงความสง่างามจนเขาไม่สามารถจะหาข้อตำหนิได้

แต่ทั้งวันนี้เป็นวันสำคัญวันหนึ่งในชีวิตของเหล่านักเรียนเสนาธิการ ทว่าท่านชายใหญ่แห่งราที่เนียกลับไม่ได้รู้สึกชื่นมื่นเลยสักนิด แน่หนอว่าในวันที่แสนสำคัญนี้ คารีเยสที่เป็นพี่ชายย่อมรู้สึกตื่นเต้นและยินดีในความสำเร็จของน้องชายและน้องสาว แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็อดที่จะตั้งคำถามกับตัวเองไม่ได้ว่า ถ้าววันนี้ทั้งคารีเยสและคารอสได้ทำพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณในนามที่แท้จริงของพวกเขาเอง ตัวเขาในฐานะพี่ชายคนโตจะรู้สึกปลื้มใจแค่ไหน

ไม่ใช่เพียงคารีเยสเท่านั้นที่คิดเรื่องนี้ คารีเยสที่กำลังตั้งใจเดินสวนสนามก็อดที่จะเหลียวมองพี่ชายคนรองทางหางตาแล้วคิดเรื่องนี้ไม่ได้เช่นกัน แต่ด้วยเพราะอยู่ในพิธีการจึงทำให้เธอไม่สามารถจะแสดงออกทางสีหน้าได้มากนัก ผิดกับท่านชายรองแห่งราที่เนียที่ยังคงนิ่ง ไม่แสดงอาการอะไรออกมานอกจากพยายามสอดสายสายตาคหาความผิดปกติตามคำสั่งของเจ้าชายแห่งอาณจักร

จากการสูญเสียจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์และรู้ว่าผู้ต้องสงสัยในการเป็นผู้นำจอมเวทสาวแห่งความมืดก็เข้ามารวมกันที่นี้อย่างพร้อมหน้าพร้อมตา ทำให้คำบอกเล่าและคำเตือนของเจ้าชายหนุ่มดังก้องไปทั่วสมอง ท่านชายรองแห่งราที่เนียที่สวมบทเป็นชายหนุ่มจากลาคอนจึงพยายามเปิดประสาทสัมผัสอย่างเต็มที่เพื่อที่จะได้

ไม่ต้องเสียใจในภายหลัง

แน่นอนว่ามาเคซัสกับโซราเวสเองก็ทำอย่างเดียวกับที่เขากำลังทำในเวลา
ซึ่งเจ้าชายแห่งอาณาจักรผู้ออกคำสั่งเองก็กระทำเช่นเดียวกัน เมื่อแถวมาหยุดที่หน้า
ปะรำพิธี เจ้าชายหนุ่มก็เหลือบมองไปยังปะรำพิธีและคนที่อยู่ที่นั่นพลางอดคิดไม่ได้ว่า
การมีคนกันเองอยู่กันเยอะในพิธีการก็สร้างความอึดใจได้ไม่น้อยเลยทีเดียว

“คือผู้นำอันปราดเปรื่องเรื่องเรื่องปัญญา รู้ศึกษาในทุกสิ่งทีประสงค์
ดุจลีเหลื่องเรื่องรื่องดั่งผืนธง ดำรงตนแห่งพยัคฆ์ปฐพี”

ขบวนของชาวพยัคฆ์ปฐพีที่ตามธงลีเหลื่อง ซึ่งปักไหมดินทองและดำเป็น
รูปสัตว์ระของเลื้อยที่กำลังคำรามดุเครื่องขรีมยิ่งนักในเวลานี้ เรฟายู่ตรงกลางของแถว
หน้าสุดและกำลังแลขวาเพื่อทำความเคารพสุสานหลวง โดยมี มาสคา ราคาเวลส์
และ มิโมซ่า ราเวนคัส เป็นตัวแทนจากราเวนคัส คอยปรบมือให้กำลังใจหลังจากที่
ทั้งสองแอบปรบมือให้มาเคซัสไปเมื่อครู่นี้ การสวนสนามของพวกพยัคฆ์ปฐพีทำให้
การอส โซราเวส มาเคซัส และเจ้าชายแห่งอาณาจักรมีเวลาเบนสายตาสารวจได้
มากขึ้นจนสามารถพูดคุยกันได้นิดหน่อย

“อาจารย์แวนด้าทำหน้าที่เชิญธงของพวกอาซาเวหา ยืนอยู่ที่ตำแหน่งสิบนาฬิกา”
โซราเวสเอ่ยขึ้นเบาๆ เมื่อมองเห็นเป้าหมาย ส่งผลให้เจ้าชายหนุ่มเหลือบมอง และ
ก็ได้เห็นตามที่สายเลื้อยจอมเวทย์เอ่ย ซึ่งนั่นก็ทำให้เขาใจไปเปล่าๆหนึ่งว่า อาจารย์สาว
ผู้มีสายเลื้อยโอบาเนาคะจะไม่มีโอกาสมาเข้าใกล้พวกเขาในเวลา

“อาจารย์ทิฟฟานีอยู่ที่ปะรำพิธี ส่วนอาจารย์ทรีมิทอยู่ด้านล่างของปะรำ”
มาเคซัสบอกตำแหน่งของสองอาจารย์ที่เพิ่งจะหลุดจากตำแหน่งผู้ต้องสงสัยไป
หมดๆ “แต่น่าแปลก ฉันคิดว่าอาจารย์ทรีมิทจะเป็นคนเชิญธงเสียอีก”

“ปีที่แล้วก็ได้ข่าวว่าเป็นอาจารย์แฮริสไม่ใช่หรือ” โซราเวสซึ่งรู้เรื่องของพิธีถวาย
สัตย์ครั้งก่อนจากรุ่นพี่บอกกับเพื่อนอย่างไม่แปลกใจเท่าไรนัก “แต่ที่น่าแปลกคือทำไม
ไม่ไปอยู่ข้างบนปะรำนั่นล่ะ”

“เบาๆ กันหน่อยสิ” คาเรลล่าซึ่งยืนฟังพวกนี้พูดข้ามหัวไปมาหลายรอบปราม
เบาๆ เมื่อเห็นพวกหมั่งกรวารีเข้ามาเป็นขบวนสุดท้าย “เดี๋ยวก็โดนเพ่งเล็งหรอก”

“ข้าจากรัฐมนตรีเวทีให้แก่ลั่วกล้า ประกอบด้วยสติมันไม่หลบหนี
จักรอบคอบเป็นมังกรแห่งวารี ดังธงสีเขียวขจีสู้สายลม”

ชาวมังกรวารีเดินอย่างสง่างามตามธงสีเขียวซึ่งใช้ไหมสีเขียวสดปักเป็นรูปมังกร อาจารย์สโนเปอร์เป็นคนถือธง เสนรีนำสมาชิกทุกคนแลขวาเพื่อแสดงความเคารพ เหล่าคณาจารย์ จึงได้รับการปรบมือจากเซเรสและดิกลาส อดีตหัวหน้าหอมังกรวารี ทั้งสองรุ่น ดวงตาต่างสืมองไปยังขบวนของหอต่างๆ ด้วยความพึงพอใจกับการเริ่มต้น ของพิธีการที่ดี

“เจ้าพวกนี้มันดี” ท่านหัวหน้ากองงานราชวงศ์ปกรัณษ์ปกปักรักษานี้เอ๋ยกับรุ่นน้อง เบาๆ ด้วยความเกรงใจ “ทั้งๆ ที่สมัยพวกฉันนะยี่สิบสี่กันแทบแย่”

“ผมว่าเจ้าพวกนั้นแอบนิ่งมากกว่า” ดิกลาสมองไปทางเหล่าน้องด้วยสายตา ที่รู้เท่าทัน “ขนาดพวกผมยังสั่นเลย แล้วเจ้าพวกนี้จะไม่รู้สึกละเลยหรือไง”

“คงมีเพียงเรย์คนเดียวเท่านั้นละมั้งที่นิ่งสงบของแท้” มาสคาหันมาคุยกับ เพื่อนและรุ่นพี่เบาๆ ขณะที่สายตาของเขาจับจ้องไปยังหลานชายก้ามระของท่าน มหาเสนา “คนอะไรกัน ขนาดดวงตาก็ยังมีแต่ความนิ่งและมั่นคง ไม่ออกแฉเลย”

“คนนั้นยกไว้เถอะ” เซเรสบอกรุ่นน้องด้วยน้ำเสียงเจือความขบขันไม่น้อย คนที่รู้ดีว่าต่อไปให้เข้าพิธีสำคัญกว่านี้ คนที่เป็นป้านินทาก็ยังนั่งได้ได้แต่แอบส่ายหน้า อย่างสงสารเหล่าน้องเล็กๆ เขาไม่อยากจะคิดเลยว่าหากเจ้าพวกนี้ได้รู้ความจริง จะเกิดอะไรขึ้น

“พิธีจะเริ่มแล้ว” คาเรียสซึ่งได้ยื่นการสนทนามาโดยตลอดส่งสายตาปราม ความปากมากของเพื่อนสนิท ก่อนจะหันไปให้ความสนใจกับพิธีการเมื่อได้ยินเพลง โรงเรียนท่อนสุดท้ายดังขึ้น พร้อมๆ กับที่ประตูทางเข้าสู่สานค่อยๆ ปิดลงอย่างช้าๆ ตามทำนอง

“เพื่อประชาแม่สละไม่หวั่นไหว แผ่นดินแม่ยอมพลีให้เพื่อรักษา
ดำรงไว้ซึ่งชาติ ศาสน์ กษัตรา สมกับเป็นผู้กล้าแห่งอานาธิเชีย”

“มองเห็นชัดแจ๋เลย!”

เอลเลนร้องขึ้นอย่างถูกใจเมื่อมองเห็นเหตุการณ์ภายในสุสานหลวงอย่าง

ชัดเจน ถึงกำแพงของสุสานหลวงจะหนาและสูงสักเพียงใด แต่มันก็ไม่สามารถขวางกั้น
สายตาของเด็กน้อยที่อยู่บนคาบสูงได้ ทั้งๆ ที่การมาอยู่ตรงนี้ได้จะไม่ใช่ความสามารถ
ของเขาเองก็ตาม

“ถึงจะไม่ค่อยได้ยินอะไรก็เถอะนะ”

“ขอบคุณพี่เวลต์สหรือยัง” สาวงามจากเอนอสทวงคำขอบคุณแทนชายหนุ่ม
ที่นั่งอยู่บนกิ่งไม้อันแข็งแรงใกล้ๆ กับกิ่งไม้ที่เธอนั่งอยู่

“ขอบคุณนะ พี่เวลต์ส ถ้าไม่ได้พี่ ข้าคงแย่แน่ๆ เลย”

ชายหนุ่มหันมายิ้มอย่างอ่อนหวานให้เธอพลางหัวเราะอย่างถูกใจเมื่อได้ยิน
คำขอบคุณจากเด็กชาย

“ข้าว่าถ้าข้าไม่พาขึ้นมาบนนี้ เพเนลิดงแยมมากกว่า” ชายหนุ่มผู้เป็นหัวหน้า
กองกำลังป้องกันตัวเองของหมู่บ้านบอกกับเด็กน้อยด้วยอย่างอ่อนใจ “ไม่เช่นนั้น
เพเนลิดงจะหนวกหูตายเพราะทนฟังเสียงรบเร้าของเจ้าไม่ไหว”

“แหม! พี่เวลต์ส” คนที่อาจจะต้องหนวกหูตายเอื้อมมือไปตีแขนชายหนุ่ม
เบาๆ พลางค้อนให้อย่างน่ารัก แล้วโบหน้างามก็เหลือบมองไปยังพื้นล่างที่อยู่สูงจากพื้น
มากทีเดียว “เราทิ้งท่านปู่ไว้ข้างล่างแบบนี้มันจะดีหรือคะ”

“ผู้ใหญ่บอกว่าขอคุยกับเพื่อน ไม่มากับเราเองนี่ อีกรูปอย่างที่สูงๆ อย่างนี้คง
ไม่เหมาะกับผู้สูงอายุหรอกนะ” เวลต์สแย้งขึ้นด้วยเหตุผลที่เข้าที่ จากนั้นก็ชี้ชวนให้
หญิงสาวและเด็กชายหันไปให้ความสนใจกับพิธีการภายในสุสาน “เริ่มพิธีการแล้ว”

“ยินดีต้อนรับ นักเรียนเสนาธิการทุกท่าน”

ทันทีที่เสียงกลองอันเป็นสัญญาณแห่งพิธีการสวนสนามหยุดลงเป็นที่เรียบร้อย
ท่านอาจารย์ใหญ่ก็เดินออกจากกลุ่มเหล่าคณาจารย์มาหยุดเบื้องหน้าของประรำพิธี
ดวงตาที่ยังสดใสไร้แววชราทอดมองเหล่านักเรียนเสนาธิการปีสุดท้ายด้วยสายตา
ที่ฉายแววภาคภูมิใจ

“สถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่สำคัญ คือเป็นสถานที่ที่บรรจพระบรมอัฐิขององค์
พระมหากษัตริย์ตั้งแต่สมัยองค์ปฐมกษัตริย์” ท่านผู้เป็นประธานในพิธีถวายสัตย์
ปฏิญาณหันไปทางด้านหลังที่มีประตูทางเข้าไปในตัวสุสานหลวงตั้งตระหง่านโดดเด่น
เป็นสง่า “ทุกคนคงทราบดีว่า เรามาร่วมประชุมในสถานที่แห่งนี้เพื่ออะไร”

บรรยาการภายในบริเวณพิธีเงียบสงัด ท้องฟ้าที่มีแสงแดดเจิดจ้าเริ่มครี้มลง
เมื่อเมฆหนาถูกสายลมพัดโชยมาบดบัง สร้างความร่มรื่นให้สถานที่แห่งนี้ราวกับ

รู้ดีว่า กำลังมีคนยืนตากแดดจ้อย่างไม่กลัวความร้อนเพื่อพิธีการศักดิ์สิทธิ์ในวันนี้

ทั้งทั้งห้าสิบโบทสะบัดตามสายลมที่โชยมาอย่างแผ่วเบา นักเรียนเสนาธิการทุกคนยืนตัวตรงอย่างสง่างาม ดวงตาจับจ้องไปยังท่านอาจารย์อย่างตั้งใจรับฟังโอวาท ขณะที่แขกกิตติมศักดิ์ที่ได้มีโอกาสอยู่ในสถานที่แห่งนั้นต่างก็นั่งเงยบกริบเพื่อให้เกียรติในการดำเนินพิธีการ

“สำหรับเหล่านักเรียนเสนาธิการ ในสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ เรามาเพื่อทำพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณ” ท่านอาจารย์ใหญ่แห่งโรงเรียนเสนาธิการพูดช้าและชัด น้ำเสียงหนักแน่นจนคนฟังรู้สึกได้ถึงความเคร่งขรึม และซึมซับความศักดิ์สิทธิ์ของบรรยากาศ “ตามคำสาบานที่บอกว่า เราจะจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ จะปกป้องสถาบันทั้งสามด้วยเลือดเนื้อและชีวิต และจะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างถูกต้องเหมาะสม และคงไว้ซึ่งศักดิ์และศรีของเหล่าเสนาธิการ”

คำประกาศของท่านอาจารย์ใหญ่ทำให้คาเรลล่าที่ยืนสงบนิ่งอยู่ในขบวนสวนสนามรู้สึกขนลุกอย่างประหลาด หัวใจเต้นร่ำรากับตึกลอง ดวงตาสีรัตติกาลไม่สามารถละไปจากชายชราที่ยังคงไว้ซึ่งความกระฉับกระเฉง

“สำหรับคณาจารย์และแขกผู้มีเกียรติท่านอื่นๆ เรามาที่นี่เพื่อเป็นสักขีพยานในการทำพิธีของพวกท่าน” ท่านอาจารย์ใหญ่หันไปทางเหล่าคณาจารย์และตัวแทนจากดินแดนต่างๆ ที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในสุสานหลวงนี้ได้ ท่านค้อมศีรษะลงน้อยๆ รวากับแสดงความขอบคุณ แล้วหันมาทางเหล่านักเรียนเสนาธิการปัสสิอีกครั้ง “สักขีพยานที่จะเฝ้ามองพวกท่านให้คำปฏิญาณเลือด”

เพียงได้ยินคำพูดของท่านอาจารย์ใหญ่ คาเรลล่าก็ถึงกับทำหน้าบ่นยากเมื่อนึกถึงคำพูดของมาเคซัสที่บอกถึงขั้นตอนที่สำคัญอีกหนึ่งอย่างของวันนี้ ซึ่งต้องบอกว่ามันเป็นพิธีการที่เธอไม่ชอบมากที่สุดของพิธีการภายในวันนี้เสียกว่าได้

ลำดับขั้นตอนของพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณในวันนี้จะเริ่มจากการเดินสวนสนามจากที่พักมายังสุสานหลวงขององค์ปฐมกษัตริย์ จากนั้นท่านอาจารย์ใหญ่จะกล่าวเริ่มทำพิธีการให้คำปฏิญาณเลือด โดยเหล่านักเรียนเสนาธิการที่เข้าทำพิธีการถวายสัตย์ปฏิญาณจะต้องกริดเลือดของตนลงที่ภาชนะรองรับ อาจารย์หลายคนจะนำภาชนะมารองรับถึงที่โดยที่พวกเธอไม่ต้องออกจากแถว ก่อนที่จะนำไปเทรวมกันที่อ่างขนาดใหญ่หน้าปราสาท และระหว่างนั้นเหล่าอาจารย์สายเวทมนตร์จะทำหน้าที่ท่องคาถาเพื่อช่วยให้พิธีการลุล่วงขึ้น

จากนั้นเหล่านักเรียนเสนอการจะพร้อมใจกันกล่าวคำปฏิญาณ ซึ่งเป็นพิธีการสุดท้ายก่อนที่จะมีสัญญาณเลิกแถว โดยทันทีที่เลิกแถวพวกคาเรลาก็จะแยกย้ายกันไปฝึกงานครั้งสุดท้ายตามสถานที่ที่ได้รับแจ้งไปแล้วจากคนจัดอย่างเริค ส่วนเลือดที่กรีดใส่อย่างขนาดใหญ่ นั้น ทางโรงเรียนจะนำไปผ่านพิธีกรรมบางอย่างให้กลายเป็นก้อนผลึก แล้วจากนั้นก็จะนำผลึกที่ได้ไปสร้างเป็นหัวแหวนรุ่นที่พวกเธอจะได้รับในงานเลี้ยงฉลองจบ

‘ใครเป็นคนคิดทำพิธีนั้นะ’ คาเรลล่าเมื่อครั้งยังอยู่ที่วงสนทนารอบกองไฟ เมื่อคืนนี้เอย่ถามขึ้นหลังจากฟังมาเคซสเล่าเรื่องการทำให้ธิดาวัยสัต์ยปฏิญาณจบ ดูจากสีหน้าของเธอก็รู้ว่าเจ้าตัวกำลังหวาดเสียวกับการใช้เลือดสาบานเน่ๆ

‘ทีโดนแทงแผลใหญ่ๆ ไม่เห็นจะโอตโอโย’ โซราเวสซึ่งนั่งมองเพื่อนที่ลืมนไปหลายรอบแล้วว่าเป็นผู้หญิงสายหน้าอย่างทิ้งในความกลัวที่เรียกว่า ไร้สาระมากเมื่อเทียบกับวีรกรรมของเธอที่ก่อเอาไว้ไม่เว้นแต่ละวัน ‘แค่กรีดเลือดหยดลงไปหยดสองหยดทำเป็นจะเป็นจะตาย’

‘มันคนละอารมณ์กัน อย่ามาเทียบกันสิ’ คาเรลล่าหันมาแยกเขี้ยวใส่เพื่อนด้วยข้อหาพูดจาขัดคอ คนที่ทำให้ใจไม่ได้ที่จะต้องยอมรับการทำให้พิธีปฏิญาณตนแบบหนักหน่วงเหลือเกินในความรู้สึกของตัวเอง แก่ตัวกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด แต่ก็เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนร่วมวงได้อย่างครื้นเครง

‘มันเป็นการทดสอบจิตใจอย่างหนึ่งนะ’ เฮนรี่บอกเสียงเรียบ เขาพยายามชี้แจงให้คาเรลล่าเห็นถึงความสำคัญของการทำพิธีนี้อย่างสุดความสามารถ ‘แค่การกรีดเลือดสาบานนายยังไม่กล้า แล้วใครเขาจะไปเชื่อนายว่า นายจะทำได้ตามคำสัตย์ปฏิญาณเวลาที่ต้องทำจริงๆ’

‘ทำไมไม่คิดล่ะว่า อย่างน้อยก็ไม่ต้องกินมันเข้าไป’ เรฟาพยายามชี้ให้เห็นความปรานีของพิธีการนี้พลางเอาแหวนรุ่นที่ได้ชื่อว่าเป็นไอเทมที่ทำยากมากมาหลอกล่อ ‘คิดเสียว่าแลกกับแหวนรุ่นสิ นายก็รู้ว่าแหวนรุ่นของโรงเรียนเราหายาก ถ้าให้สาวสาวก็ปลื้มนะ’

‘นอกจากกรานียาของนาย จะมีสาวที่ไหนชอบแหวนที่หัวแหวนทำจากเลือดเรฟา’ คาเรลล่าส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วยกับความคิดของเพื่อน คนที่ไม่มีความคิดจะเอาแหวนวงนี้ไปจับสาวบอกเพื่อนอย่างเชื่อมั่นสุดฤทธิ์ โดยไม่สนใจเสียงเป่าปาก

อย่างถูกใจของเพื่อนๆ ‘ลองนายไปบอกสาวๆ ลีว่า ‘หัวแหวนทำมาจากเลือดของพวกเขา’ ของเรา’ รับรองหนี้กระจาย’

‘ถ้าเรย์เอาไปให้ท่านหญิงแห่งราชินี นายคิดว่าน้องสาวนายจะงั้นไหมล่ะ’ คำถามของโซราเวสที่จู่ๆ ก็ทะลุกลางปล้องขึ้นมามีเอาคนที่ต้องสวมบทเป็นพี่หวน น้องสาวถึงกับล้าลักน้ำลาย ตัวดวงตาสีร้ตติกาลมอมโบหน้าทะเล้นที่ส่งยิ้มมาให้ อย่างท้าทาย เขายังมีหน้ามาถามเธอเสียงซื่ออีกนะ ‘นี่มันสงสัยจริงๆ นะ’

‘นายจะไปถามแบบนั้นทำไม’ มาเคซัสแกล้งจุปากดูเพื่อนขณะที่สายตาจับจ้องไปยังคนที่รักน้องหวนน้องตัวจริงกับเหยื่อที่ถูกนำมาล้อเล่นในวงสนทนา จากสายตาที่มองจ้องมา คาเรลล่าบอกได้ว่าหาความจริงใจจากท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสไม่ได้ แม้แต่น้อย และก็เป็นจริงเมื่อ เห็นดวงตาสีฟ้าใสกำลังฉายแววระริก ‘คำตอบมันเป็น ยิ่งงี้ก็รู้อยู่แก่ใจ ไม่เห็นต้องถามเลย จริงไหมล่ะ’

โอม!

เสียงปริกรรมคาถาของอาจารย์สายพลังเวทดังไปทั่วสุสานหลวง เรียกสติของ คาเรลล่าที่คิดเรื่องอื่นไปเสียไกลให้กลับมาที่พิธีการอีกครั้ง จึงได้เห็นว่า ขณะที่เหล่า ผู้เซิมธงของทั้งสี่หอนำธงไปวางประสานเป็นกระโจมที่เหนืออ่างขนาดใหญ่แล้ว พากันเดินขึ้นปะรำพิธีไป มีอาจารย์หญิงห้าคนมาหยุดยืนอยู่ที่เหล่านักเรียนเสนาธิการ ทั้งสี่หอ ในมือของพวกเขาถือถ้วยสี่ทองขนาดสองมือประคองได้พอดี เธอเดินไป ยังท้ายแถวราวกับสื่อว่าลำดับนั้นจะต้องมาจากทางด้านหลัง

จากนั้นการหลั่งเลือดก็มีขึ้นพร้อมกับเสียงปริกรรมคาถา อาจารย์ที่ดำเนินการ ได้ครบแต่ละแถวเดินกลับไปเปลี่ยนเป็นภาชนะใบใหม่เพื่อกลับมาดำเนินการอีกครั้ง ในแถวใหม่ คาเรลล่าเลือกที่จะเพ่งสายตาไปที่อ่างขนาดใหญ่ที่ปะรำพิธีเพื่อใช้เป็น ที่สงบจิตใจที่เริ่มต้นร้าวราวกับตีกลองอีกครั้ง ในใจก็คิดว่าอีกนิตเดียวการถวายสัตย์ ปฏิญาณของเธอก็จะเสร็จสมบูรณ์ เธอกำลังจะเป็นนายทหารชั้นเสนาธิการอย่างเต็ม ตัวแล้ว

“โซราเวส” เสียงเรียกของอาจารย์ทิฟฟานีทำให้คาเรลล่าต้องหันไปมอง จึงได้ เห็นว่าขณะที่อาจารย์ทิฟฟานีกำลังยืนด้วยสี่ทองใบเล็กๆ ที่ว่างเปล่ามาทางเขา เมื่อมอง เลยไปจึงได้เห็นว่าเพื่อนคนอื่นๆ กำลังอาศัยเวลาที่นำตื่นต้นคู้กันอย่างสนุกสนาน ผิดกับท่านชายหนุ่มแห่งกราโซริสที่กำลังขมวดคิ้วสี่ทองแน่นเมื่อเห็นความโลسهฮาดา

ในภาชนะนั้น แต่เมื่อเห็นแต่รอยยิ้มละไมกับสายตาที่ร้อคอยของอาจารย์สาว ท่านชายหนุ่มที่เหลือนสายตาไปมองทางด้านหลังจึงเห็น อดีตรุ่นพี่สาวผู้เป็นอาจารย์สอนวิชาชุดอาวุธกำลังรับเลือดจากเพื่อนแบบไม่สนใจลำดับแถวเท่าไรนัก เนื่องจากชายชาติทหารทั้งหลายกำลังเกี่ยวกันตามประสาคนไม่ถูกกับของมีคมที่เล็กกว่าดาบ

“มีอะไรหรือเปล่า” ถึงจะไม่มีเสียงเรงเร้าจากอาจารย์สาว หากแต่สายตาที่แฝงไปด้วยความงุนงงและการยืนาภาชนะทองคำมาตรงหน้าก็ทำให้เขารู้สึกอึดอัดใจไม่น้อย ครั้นจะเรียกพรรคพวกให้เข้ามาช่วยกันก็ดูเหมือนว่าพวกเขาทั้งสามกำลังวุ่นวายอยู่กับลิลิอาเซียที่เดินถือภาชนะทองคำเข้ามาขวางไม่ให้เดินมาทางนี้ได้

สายตาของอาจารย์สาวประจำวิชาประวัติศาสตร์ที่จับจ้องมาอย่างไม่เข้าใจ ทำให้ท่านชายหนุ่มแห่งกราโซริสที่เหลือนสายตาไปมองเพื่อนๆ รวมไปถึงแอบมองหาตำแหน่งของอาจารย์สาวที่ทำหน้าที่ถือธงของหออาชาเวหาได้แต่ถอนหายใจ อาจารย์แวนด้ากำลังพยุอาจารย์มาริสาเดินลงมาจากปะรำพิธีเพื่อการลงอาคมในอ่างที่จะบรรจุเลือดของพวกเขา โซราเวสรู้สึกเบาใจก่อนจะจำยอมกริดเลือดลงไปใ้ในภาชนะใบนั้นท่ามกลางเสียงปริกรรมคาถาที่ฟังไม่ได้ศัพท์

แต่ทันทีที่โซราเวสหลังเลือดลงในถ้วยใบนั้น ท้องฟ้าที่ครึ้มเมฆก็ยิ่งครึ้มราวกับว่าจะมีฝนตกหนัก กระแสลมแรงราวกับจะมีพายุ สายเลือดหนุ่มแห่งกราโซริสขมวดคิ้วด้วยความงุนงง แต่เพียงชั่วครู่เขาก็ยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจเมื่อเห็นว่าบรรยากาศที่ผิดแปลกเมื่อครู่กลับเข้าสู่สภาพเดิมแล้ว

“ตาเธอแล้ว คารอส” อาจารย์ทิฟฟานีบอกกับลูกศิษย์คนโปรด โดยมีสายตาห้ามปรามของโซราเวสที่ยืนอยู่หลังอาจารย์สาวมองตามมา รู้สึกท่านชายหนุ่มแห่งกราโซริสจะไม่เห็นด้วยหากคารอสล่าจะหยดเลือดสาบานต่อจากเขา ซึ่งคารอสล่าก็คิดไม่ต่างกัน

ทว่า ถึงจะคิดเช่นนั้นก็เชื่อว่าทำได้ดังใจเมื่อด้านหลังของเธอยังมีสามสาวคอยกระตุ้นให้เธอปฏิบัติงานเลือดในตอนนี้เลย ดูท่าพวกเธอทั้งหลายจะมัวแต่ต้นต้นกับการปฏิบัติงานตนจนลืมที่จะระแวงระวัง

“เชิญคุณคารอสก่อนเถอะค่ะ” สเตฟานีและอีกสองสาวที่ยังทำหน้าที่ซัดๆ ไม่กล้ากริดเนื้อตัวเองเรียกร้องให้คารอสล่าลงมือก่อน โดยไม่ได้มองหน้าที่เริ่มซัดและแสดงยุ่งยากใจของคารอสล่า ในที่สุดคารอสล่าก็ตัดสินใจที่จะหลังเลือดลงไปใ้ในถ้วยสีทองใบนั้น เมื่อเห็นดวงตาที่ฉายแววฉงนงายของอาจารย์สาวตรงหน้ากับเสียง

เร่ร่อนเป็นครั้งที่สามจากพวกสามสาวแดนเหนือ

เจ้าชายแห่งอาณาจักร มาเคซัส และท่านชายตัวจริงแห่งธาที่เนียไม่สามารถจะหักทวงได้ เพราะลิกาเซียซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกเขาทั้งสามคนพูดคุยอะไรบางอย่างที่ดูเหมือนว่าจะสำคัญจนพวกเขาไม่สามารถไปสมทบกับคารลล่าได้ หญิงสาวจึงจำใจต้องทำตามหน้าที่ โดยไม่รู้เลยว่าทันทีที่เธอกรีดมือของตัวเองใครบางคนในสถานที่แห่งนี้ก็ยิ้มอย่างสมปรารถนา

รอยยิ้มที่สดใส สุขใจ และสาแก่ใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าของใครบางคน ความพยายามที่จะอดกลั้นยับยั้งไม่ให้เปลอส่งเสียงหัวเราะออกมาหมดไปอย่างไม่สามารถข่มใจได้อีกต่อไป ในที่สุดก็หัวเราะออกมาได้ และอีกไม่นานนักเสียงหัวเราะที่เย็นยะเยือกแผ่แวบาก็ดังขึ้นจนสร้างความงุนงงและความวุ่นวายให้แก่เหล่านักเรียนเสนาธิการปี่สี่โดยที่พวกเขาไม่ทันได้ตั้งตัวแม้แต่บ่อย

5

ความวุ่นวาย

เบรีย่ง!

เสียงฟ้าที่ร้องคำรามทำให้พิธีการหยุดลงชั่วขณะ คาเรลล่าซึ่งกำลังจะหลังเลื้อยตกลงในถ้วยที่อาจารย์ทิฟฟานี่ยื่นมาไว้ตรงหน้าถึงกับชะงัก และเมื่อเห็นสายตาของโซราเวลที่มองมาเป็นเชิงให้จ้องหะ เธอก็รีบชักมือกลับพร้อมทั้งใช้มืออีกข้างกดแผลไว้อย่างลึ้มตัว จากนั้นเธอก็เงยหน้ามองท้องฟ้าด้วยความแปลกใจที่ลู่ๆ ก็มีดครี้มลง ไม่ใช่เพียงเธอเท่านั้นที่ชะงักการสาบานตน หากแต่คนอื่นๆ ที่ได้เห็นความแปรปรวนของท้องฟ้าอากาศก็กระทำไม่ต่างกับเธอนัก

การบริกรรมคาถาเงียบลงพร้อมกับเสียงฟ้าร้องสนั่นจนรู้สึกว่ามันจะส่งผลให้แผ่นดินไหวหน่อยๆ ความรุนแรงของมันสร้างความเจ็บปวดให้สุสานหลวง บรรยากาศที่เกิดขึ้นในเวลานี้ดูจะไม่เอื้ออำนวยให้คนที่ประสบพบเห็นรู้สึกว่าเป็นलगดีแม้แต่น้อย ด้วยสัญชาตญาณกำลังร้องลั่นว่าให้ระวังตัวทุกๆ ที่ยังไม่มื่อะไรเกิดขึ้น

“หลบเร็ว” แต่แล้วความหวั่นเกรงภายในใจก็เป็นจริง หลังจากได้ยินเสียงร้องเตือนของเจ้าชายแห่งอาณาจักร คาเรลล่าผู้สวมบทท่านชายเจ้าเสน่ห์แห่งธาตีเนียต้องรีบเบี่ยงตัวหลบอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นทางทางตาวาสเตฟานีที่อยู่ใกล้ๆ ตวัดดาบมาทางเธอโดยไม่มีใครควมมัวแต่เหนื่อย เรียกความตกใจและประหลาดใจให้แก่เพื่อนๆ ของเธออย่างมาก

“ทำอะไรของเธอ สเตฟานี” คาเรลล่าเรียกชื่อเพื่อนด้วยความไม่เข้าใจท่าทีของท่านหญิงแสนหวานแห่งเลดีเอเนอที่ดูแปลกไปอย่างเห็นได้ชัด เพราะจู่ๆ เธอก็ควงดาบในมืออย่างคล่องแคล่วแล้วฟาดฟันลงมาอย่างไม่สนใจว่าทำร้ายใครไปบ้าง

แต่กระนั้นคารลล่าก็ไม่สามารถสัมผัสได้ถึงความต้องการที่จะประทัดประหาร ก่อนที่เธอจะเ้ม้มปากตัวเองแน่นเมื่อเห็นดวงตาสีม่วงครามของสเตฟานี่ไม่มีประกายของสิ่งมีชีวิตเลย

“เฮ้ย! ระวัง!” เสียงเตือนของท่านชายตัวจริงแห่งธาติเนียดังขึ้นพร้อมๆ กับที่ใครคนหนึ่งกระซอกแซกแซกหนึ่งของคารลล่า แรงเหวี่ยงทำให้เธอพุ่งไปชั่วขณะ กระทั่งได้ยินเสียงบาดแหลมของคมดาบที่ตัดกับอากาศ และเริ่มเข้าใจเหตุการณ์เมื่อตั้งหลักได้ว่าเมื่อครู่ขณะที่เธอกำลังหลบการโจมตีของสเตฟานี่ เธอกำลังถูกทำร้ายจากอีกด้านหนึ่ง อนาสตาเซียใช้มีดสั้นจ้วงเข้ามาหมายแทงเธอ หากไม่ได้คารอลซึ่งเห็นเหตุการณ์ร้องเตือน และโซราเวลที่ออกแรงดึงเธอให้หลบ ป่านนี้ร่างกายของเธอคงจะได้แผลสักสองแผลไปแล้ว

“พวกเธอทำบ้าอะไรกัน” มาเคซัสเอ่ยถามพวกสาวๆ ด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด เพราะต้องเรียกดาบของตนออกมารับการปะทะของนาตาชาที่ถลนเข้ามาพร้อมด้วยอีกคน ใบหน้าคมคายฉายแววไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเธอกำลังทำอยู่ แต่ช่วงเวลาเพียงสบตาสายเลือดจ่อมปราษฎ์ก็ขมวดคิ้วจนแทบจะเป็นปมเมื่อรับรู้ได้ถึงความผิดปกติของหญิงสาวตรงหน้า

ทว่าการใช้เวลาใคร่ครวญคำตอบก็ต้องหมดลง เนื่องจากเขาหันไปมองทางอื่นหลังจากได้ยินเพื่อนๆ ต่างหอกำลังเรียกชื่อเพื่อนผู้หญิงคนอื่นๆ แล้วจึงพบว่าไม่ได้มีเพียงสามสาวเท่านั้นที่แปลกไป หากแต่นักเรียนสาวหรืออาจารย์ผู้หญิงคนอื่นๆ ก็มีอาการไม่ต่างกัน

“ฟีลิกาเซีย” เจ้าชายแห่งอาณาจักรเรียกรุ่นพี่สาวเสียงหนักราวกับจะเตือนสติอีกฝ่าย พร้อมกับเอี้ยวตัวหลบดาบที่จู่ๆ เทพีแห่งสงครามก็ฟันลงมายังเขาชนิดว่าถ้าไม่หลบก็คงได้เหลือแต่ชื่อ ในขณะที่อาจารย์ผู้นำถ้วยรองเลือดปฏิบัติคุณคนอื่นๆ โยนของในมือทิ้งพร้อมทั้งเข้าทำร้ายเหล่านักเรียน

ทว่าเสียงเรียกของเรย์ไม่สามารถเรียกสติของอาจารย์สาวที่เคยเป็นรุ่นพี่มาก่อนได้ หญิงสาวผู้มีฝีมือรอบไม่แพ้ชายอกสามศอกไม่ได้ลดละการโจมตีอย่างต่อเนื่อง จนคนที่ไม่อยากลงไม้ลงมือต้องหลบหัวซุกหัวซุน ถ้าหากท่านชายรองตัวจริงแห่งธาติเนียดจะไม่กระโดดเข้าขวางพร้อมอาวุธ คนที่เฝ้าแต่หลบหลีกโดยไม่ควักอาวุธออกมาอาจจะได้แผลที่ระลึกจากเจ้าหล่อนก็เป็นได้

“ทำอะไรของเธอ เวราเน่” เฮนรี่เรียกชื่อสาวสวยประจำห้องมังกรวารีเพื่อเตือนสติ

ขณะที่โพลีก็กำลังกระโดดหลบนักเรียนหญิงของหออาชาเวหาคนหนึ่ง ที่ใช้ดาบแทนอาวุธฟาดลงมาที่ขา ส่วนทางด้านเรฟาที่หันมาเห็นโมซาร์กำลังตั้งรับ การโจมตีของแฟนสาวที่เป็นหัวหน้าหออาชาเวหาก็ตีจะส่งเสียงดังถาญออกไปไม่ได้ “เนร่า นึ่มนั้เจ้าโมซาร์นะ!”

“นึ่มนั้อะไรกัน!”

คาเรียสซึ่งเห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นลูกจากที่นั่งด้วยความตกใจ เขาเตรียมที่จะ ถลาออกไปช่วยน้องสาวในทันทีพร้อมกับมาเลนซ์ที่มองเห็นความผิดปกติของลิลิาเซีย ทว่าก่อนที่จะได้ก้าวขาออกนอกปะรำพิธี ท่านชายใหญ่แห่งราทีเนียกับรุ่นน้อง ผู้ร่วมงานก็ต้องชะงักเมื่อถูกกระซางจนเกือบหงายหลังจากเซเรสที่ในเวลานี้มีสีหน้า เคร่งเครียดผิดปกติ

“ห้ามทำโม เซเรส” ท่านชายคนโตแห่งราทีเนียหันมามองเพื่อนด้วยสายตา เกรี้ยวกราดเป็นที่สุด ทว่าสายตาของเขาก็ไม่สามารถทำให้วาท่านเจ้าเมืองแห่ง กราโซริสสะดุ้งสะเทือนแต่อย่างใด เขาหันไปมองเพื่อนด้วยสายตาระอาใจแฝงไปด้วย ความทงุดทงิด

“แกอยากตายหรือใจจึงกระโจนออกไป” เซเรสตะคอกใส่หน้าพลางหยิบของ ใกล้เคียง ตัวปาออกไปนอกปะรำพิธี แล้วคาเรียสก็ได้รับความกระจำเมื่อของชิ้นนั้น ลูกไหม้และแตกกระจายเป็นผู้ผงท่ามกลางสายตาของทุกคนที่อยู่ในปะรำพิธี

“นึ่มนั้อะไรกัน” เอริคซึ่งเพิ่งจะเข้ามาในปะรำพิธีมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความ ตระหนก คนที่เกือบจะกระโจนออกไปเหมือนกันถ้าเลนาร์ดไม่ดึงตัวเอาไว้มองภาพ การลุกไหม้ของของชิ้นนั้นอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง “เมื่อก็ผมเข้ามายังไม่มีอะไรเลยนี่”

เจ้าของดวงตาสีครามมองรุ่นพี่ผู้มีศักดิ์เป็นว่าที่ท่านเจ้าเมืองแห่งกราโซริส ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถามที่ต้องการคำตอบเป็นอย่างมาก ซึ่งคนที่เป็นรุ่นพี่ ก็ยืมเหยียดออกมา สีหน้าที่แฝงไปด้วยความกรุ่นโกรธกำลังบอกว่าท่านชายแห่ง กราโซริสต้องรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นอย่างแน่นอน

“ก็คงต้องบอกว่า พวกเรากำลังถูกกักบริเวณให้อยู่แต่ในปะรำพิธีละนะ” เซเรสอธิบายสถานการณ์ด้วยน้ำเสียงราบเรียบก่อนจะแสวงทำเสียงราวกับขบขัน ทั้งๆ ที่ฟังดูก็รู้วามันไม่ใช่เรื่องน่าขำเลยแม้แต่น้อย “คาดว่าคนที่ทำอย่างนี้คงไม่ยอม ให้อพวกเรลงไปยุ่งย่ามกับเหตุการณ์ข้างล่างละมั้ง”

“แล้วนี่ฝีมือใคร” สกาเร็ต เลตาซาน เอ่ยถามอย่างไม่พอใจในสถานการณ์

ที่เกิดขึ้น เธอหันไปมองภาพความไม่สงบของเหล่านักเรียนเสนาธิการที่กำลังจะทำการสาบานตนด้วยความหวั่นไหวเมื่อได้เห็นการกระทำของน้องสาว ผิดกับสองวาทะที่หัวหน้าราชวงศ์ที่ในเวลานี้พร้อมใจกันหันไปมองหาอาจารย์สาวผู้ต้องสงสัยที่ทำหน้าที่อัญเชิญธงหออาชาเวหา ซึ่งก็เข้ามากับเหล่าอาจารย์ที่มีหน้าที่เชิญธง แต่ในเวลานี้กลับหายไปจากสายตาราวกับว่าไม่มีตัวตน

“อาจารย์มาริส!” น้ำเสียงอันตลกใจของสกาเร็ตทำให้พวกเขาหันกลับมาให้ความสนใจกับเหตุการณ์ในปะรำพิธี เมื่อมองตามสายตาของท่านหญิงใหญ่แห่งเลติเอนเองจึงได้เห็นอาจารย์หญิงเจ้าของชื่อซึ่งเข้าสู่วัยอาวุโสแล้วลงไปอยู่ด้านหลังปะรำพิธี ตรงอ่างขนาดใหญ่ที่รับเลือดของนักเรียนทั้งหมด มือข้างหนึ่งของเธอกำลังกอบกุมคทา ในขณะที่ปากก็พร่ำบ่นอะไรบางอย่าง สายตาที่จับจ้องมายังพวกเขาไว้แวรวาวกับถูกสะกดจิต แต่นั่นก็มากพอที่จะทำให้พวกเขารู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“อาจารย์มาริสเป็นคนกักขังพวกเรา” เซเรสบอกกับทุกคนด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่เชื่อความคิดของตัวเอง เรียกเสียงฮือฮาจากเหล่าคณาจารย์คนอื่นๆ ในขณะที่คนอื่นๆ ต่างมองอาจารย์หญิงตรงหน้าด้วยสายตาที่ไม่อยากจะเชื่อ หลายคนไม่เข้าใจในสิ่งที่หญิงสูงวัยกำลังทำต่อพวกตน หลายคนพยายามที่จะร้ายเวทเพื่อเอาชนะการกักขังพวกที่ไร้ผล เพราะนอกจากจะไม่ทำให้ชายแดนทำลาย มันยังทำให้พวกเขาต้องพากันหลบเวทที่สะท้อนกลับให้วุ่นไปหมด

“อาจารย์มาริสทำได้ถึงขนาดนี้เลยหรือ” การกักขังที่สมบูรณ์แบบของอาจารย์ที่เข้าสู่วัยใกล้เกษียณเรียกความสงสัยจากสเทลล่า คนที่สนิทกับอาจารย์ประจำหอมากพอควรมองคนตรงหน้าด้วยความไม่ไว้วางใจหลังจากสัมผัสได้ถึงความไม่ชอบมาพากล ใบหน้าที่ซีดเซียวขึ้นเรื่อยๆ ของอาจารย์สูงวัยทำให้เธอรู้สึกว้าวุ่นที่ใช้ในการสร้างกรงขังขนาดใหญ่ที่ป้องกันแบบเบ็ดเสร็จบนนี้คงไม่ได้มีแค่พลังเวทเท่านั้น

“อาจารย์มาริสใช้พลังชีวิตเพื่อชดเชยกับพลังเวทในการกักกันพวกเรา” เซเรสบอกทุกคนในที่นั้นด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด ท่านชายหนุ่มผู้มีสายเลือดของจอมเวทอันดับหนึ่งมองอาจารย์ตรงหน้าด้วยความกังวลปนหวั่นไหว “ถ้าฝ่าออกไปแบบเอาให้ได้ อาจารย์ตายแน่ๆ แต่ถ้าปล่อยไว้จนพลังชีวิตหมด ชีวิตอาจารย์ก็จบเหมือนกัน”

“แล้วจะทำยังไง” คาเรียสหันไปถามเพื่อนอย่างร้อนรน คนที่เตรียมจะใช้กำลังฝ่าชายมนตร์ออกไปถึงกับชะงัก ด้วยรู้ว่าหากเขาทำเช่นนั้นชีวิตของอาจารย์ที่เคยสอนสั่งอาจจะจบลงด้วยฝีมือของเขาก็เป็นไปได้

“นั่นทำให้สงบดีกว่านะ” คำแนะนำเรียบๆ ของท่านอาจารย์ใหญ่ที่ยังคงนั่งตัวตรงอย่างสง่าตั้งแต่เกิดเรื่องเรียกสติเหล่าตัวแทนดินแดนต่างๆ และอาจารย์ที่ถูกกักขังร่วมกันในเวลานี้กลับมา หลายคนมองมายังชายสูงวัยด้วยสายตาไม่เข้าใจ แต่ท่านไม่ใส่ใจท่าทีของพวกเขา

“ถูกต้องที่เซเรสบอกไว้ ถ้าฝานออกไป อาจารย์ตายแน่ๆ แต่ถ้าเรารออาจจะยืดชีวิตอาจารย์มาริสาไว้ก็ได้” ข้อคิดเห็นของท่านอาจารย์ใหญ่เรียกอาการใคร่ครวญจากใครหลายคนได้เป็นอย่างดี แต่กระนั้นก็ยังมีความจากเริศที่มองสถานการณ์ข้างล่างอย่างห่วงใย

“แล้วเราจะไม่ทำอะไรเลยหรือครับ”

“เราต้องทำอะไรแน่ แต่ไม่ใช่ตอนนี้ที่มีชีวิตอาจารย์มาริสาเป็นเดิมพัน” คำตอบของท่านอาจารย์ใหญ่ทำให้หลายคนฮึดฮัดแต่ก็ยอมนั่งลงแต่โดยดี พวกเขาเหมือนกันราวกับจะทดสอบความคิดของอีกฝ่าย แต่แล้วทั้งหมดก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อได้เห็นเหมือนกันว่า ดวงตาที่ไร้แววของอาจารย์ที่มีพลังเวทมากพอที่จะกักขังพวกเขาอย่างสมบูรณ์แบบ รุ่ๆ ก็แปรเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้มดั่งโลหิต!

ทางด้านประรำพิธีตุลมนุ่นวาย ที่ขบวนสวนสนามในพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ได้ กระจายระเบียบจนต้องบอกว่าเข้าสู่ความอลหม่าน เพราะสาวๆ ในที่นั่นหันคมตาไปใส่เพื่อนของตน แต่ในทางกลับกัน เหล่าพวกผู้ชายพากันหลบหลีกเพราะไม่อยากจะลงไม้ลงมือกับเพื่อน รวมไปถึงยังไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้

โดยเฉพาะชาวหอวิหคอัคคินุ่นวายและอลหม่านมากกว่าหออื่นๆ เป็นสองเท่า เมื่อสมาชิกคนอื่นๆ ในหอพักได้เข้ามาขัดขวางไม่ให้สามสาวแดนเหนือของหอวิหคอัคคิที่พร้อมใจกันรุมเล่นงานคาเรลล่าเพียงคนเดียวลงดาบได้ถนัด คนที่ถูกหมายหัวซึ่งหลบออกมาได้ถึงกับหน้าตาเหวเก ก่อนจะหันมาถามเพื่อนสนิทที่พร้อมใจกันปลื้มตัวออกจากวงต่อสู้อย่างตรงหน้าพลางกวาดสายตาหาสิ่งผิดปกติ

“ท่าจะไม่สวยแล้วสิ” คาเรลล่าได้รับการรักษาบาดแผลจากการกระทำของตัวเองแบบไม่คุ้มเอาเสียเลย เพราะยังไม่ทันจะได้หยุดเลือดสาบาน เธอหันไปมองเพื่อนด้วยสายตาหนักใจ เมื่อเห็นพวกสาวๆ พากันอาละวาดแบบไม่สนใจใครหน้าไหน คนที่ไม่ชอบลงมือกับผู้หญิงก็หันไปหาเพื่อนราวกับจะสอบถามความคิดเห็น “จะทำยังไงดี”

“พวกนี้ทำเหมือนถูกสะกด” เพื่อนคนหนึ่งวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจนชนิดไม่มีใครกล้าค้านออกมา

มาเคซัสยิ้มขึ้นๆ ให้เพื่อนๆ แล้วส่ายความคิดเห็นเข้าไป “อย่างไม่ต้องสงสัย”

“ทำไมพวกอาจารย์ยังเฉยกันอยู่ได้” เพื่อนบางคนบ่นออกมาอย่างไม่พอใจ พวกคารลล่าจึงหันไปมองทางปราณีติ แล้วก็ต้องขมวดคิ้วอย่างเก็บความไม่เข้าใจ เอาไว้ไม่อยู่เมื่อได้เห็นว่า เหล่าคณาจารย์และแขกในปราณีติต่างพากันนั่งเงียบ ไม่มีใครคิดจะลงมาดูสถานการณ์ข้างล่างสักคนเดียว

“นี่เขาเชื่อใจเรา หรือคิดว่าเรื่องนี้เป็นธุระไม่ใช่ละนี่” ท่านชายรองตัวจริงแห่งธาติเนียถึงกับหลุดบของชายหนุ่มแสนสุภาพจากลาคอนเมื่อได้เห็นอาการนั่งเงียบเรียบร้อยของพี่ชายคนโต เขาค่อนข้างประหลาดใจอย่างมากที่พี่ชายมีท่าทีเช่นนั้น ด้วยเขาคิดว่าท่านชายใหญ่แห่งธาติเนียจะถลาลงมาช่วยน้องสาวสุดที่รักตั้งแต่เกิดเรื่องเมื่อครู่แล้วเสียอีก

“ฉันว่ามันคงไม่ใช่ทั้งสองอย่างหรอก” เจ้าชายแห่งอาณาจักรซึ่งยืนมองปราณีติที่เงียบสงบอยู่ครู่หนึ่งหันมาบอกกับเพื่อนๆ ด้วยน้ำเสียงที่แสดงความหนักใจ “ดูจากสายตาของฉัน ฉันคิดว่าพวกเขากำลังถูกควบคุมตัวอยู่”

“ควบคุมตัว?” คารลล่าหันไปมองเหล่ารุ่นพี่และอาจารย์ที่นั่งเงียบอยู่ในปราณีติราวกับจะหาอะไรก็ได้ที่สนับสนุนความคิดเห็นของเจ้าชายแห่งอาณาจักร “อะไรทำให้นายคิดแบบนั้น”

“พี่คารเลียสไม่ลงมาที่นั่นะสิ” เหตุผลที่น่าเชื่อทำให้คารลล่าต้องหันไปทางโซราเวลกับมาเคซัส ซึ่งตอนนี้กำลังเดินหลบความวุ่นวายไปทำหน้าที่ตรวจสอบปราณีติแบบจริงจัง เพียงแต่ว่า ยังไม่ทันที่พวกเขาจะได้เดินเข้าไปถึงหน้าปราณีติ ทั้งสองก็กระเด็นออกมาราวกับถูกตีต

“เฮ้ย!” โซราเวลร้องออกมาอย่างตกใจกับพลังที่สะท้อนใส่พวกเขา เขาหันไปมองพี่ชายผู้มีสายเลือดของจอมเวทไหลวนไม่แพ้กันราวกับจะถามอะไรสักอย่าง

ในขณะที่มาเคซัสเรียกคทาของตัวเองออกมาแล้วสำรวจจิตเพื่อหาอะไรสักอย่าง เพียงครู่เดียวท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสก็ลืมหันขึ้นพร้อมๆ กับคนที่มองตาก็มุ่งใจกับพี่ชายร่วมดินแดนก็หันมาบั่นหน้าเคร่งเครียดใส่พวกเขา

“เรย์ฟูดูก” โซราเวลยิ้มขึ้นใส่เพื่อน ดวงตาสีมรกตไม่ฉายแววรื่นรมย์อย่างทุกที “พวกนั้นถูกขัง เป็นการขังแบบสมบูรณ์แบบมากๆ เพราะทั้งเวท ทั้งคน ทั้งวัตถุ ผ่าออก

มาได้สักอย่าง”

“จุดกำเนิดพลังอยู่ที่อาจารย์มาริส” มาเคซัสซึ่งสำรวจได้แล้วว่าควรจะทำลายการกักกันนี้ที่ไหนบอกกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยดีนัก ดวงตาสีฟ้าใสมองแผ่นหลังของอาจารย์หญิงสูงวัยที่อยู่ตรงอ่างขนาดใหญ่ “แต่ฉันคิดว่าคงจะยากมากเพราะ หนึ่ง เราเข้าไปหาอาจารย์ไม่ได้ พลังของอาจารย์ไม่ได้แค่คลุมปะรำพิธี แต่ยังครอบคลุมพื้นที่โดยรอบอีกนิดหน่อยด้วย”

คนที่อยากจะเข้าไปประชิดตัวอาจารย์เพื่อทำลายพลังเวทเผยด้วยสีหน้ากัลลกลุ้มอย่างเห็นได้ชัด ขณะที่ต้องบอกเหตุผลอีกข้อที่จะทำให้เกิดการตัดสินใจยากขึ้น “สอง ถ้าเราคิดจะทำลายการกักกันนี้แบบไม่รอมชอมจริงๆ อาจารย์มาริสคงไม่รอดแน่ เพราะฉันสัมผัสได้ว่าพลังเวทที่นั่นมีพลังชีวิตของอาจารย์ด้วยนะสิ”

“แล้วเราจะปล่อยไว้อย่างนี้หรือไง” เพื่อนหลายคนหันมาถามเสียงเซียวอย่างไม่พอใจเท่าที่ใจเย็นจนน่าหมั่นไส้ของพวกเขา “จะช่วยทางไหน หรือจะทำอะไรก็รีบๆ ทำเถอะ ไม่อย่างนั้น พวกที่แยคงจะเป็นพวกเราเอง”

“เอายังไงดี เรย์” โซราเวสเลือกที่จะโยนการตัดสินใจให้เจ้าชายแห่งอาณาจักรดูเหมือนเขาจะบอกหลายๆ ให้รู้ว่ทำงานนี้เขาไม่อยากจะเป็นคนที่ยตัดสินใจเอง เพราะไม่ว่าจะเลือกทางไหนก็ไม่น่าจะให้ผลดีเท่าไรนัก

“จัดการกับพวกผู้หญิงที่อาละวาดก่อนดีกว่า” ทั้งที่เจ้าชายแห่งอาณาจักรเป็นคนที่ถูกถาม แต่คาเรลล่าก็แทรกความเห็นของตัวเองออกมาก่อน ดวงตาสีรัตติกาลฉายแววเด็ดเดี่ยว “ตอนนี้พวกเราแยกว่า ควรจะช่วยตัวเองกันก่อน”

“เออจั้นหรือ” โซราเวสหันไปทางเจ้านายของตนอีกครั้ง เมื่อได้เห็นการพยักหน้าของเจ้าชายหนุ่มเขาก็รีบทราบการตัดสินใจ ท่านชายหนุ่มแห่งกราโซริสมองความอลหม่านตรงหน้าด้วยความหนักใจ ครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ก่อนจะตัดสินใจเรียกคทาออกมากวัดแกว่ง จากนั้นเขาจึงเอาคทาในมือกระทุ้งพื้นดินสองสามที ไม่นานนักก็ตะโกนบอกเพื่อนๆ “ถอยห่างจากพวกผู้หญิง เร็ว!”

ไม่ต้องรอให้บอกซ้ำ เหล่าผองเพื่อนที่สัมผัสได้ถึงพลังของท่านชายหนุ่มแห่งกราโซริสที่แผ่ออกมาจากคทา พวกมันกระโดดถอยห่างจากเพื่อนสาวอย่างรวดเร็วพร้อมกันนั้น ได้พื้นดินที่พวกเธอยืนอยู่ จู่ๆ ก็มีต้นไม้เลื้อยผุดขึ้นมา ต้นไม้เลื้อยเหล่านั้นมัดร่างของพวกสาวๆ ไว้ไม่ให้พวกเธอได้แผลงฤทธิ์อีก

“เจ้านั้นเร่งกระตุ้นให้ต้นไม้เจริญเติบโต เรียกว่าพลังวารีแห่งกราโซริส”

มาเคซัสอธิบายสิ่งที่โซราเวสกระทำโดยที่ไม่ต้องให้ใครถามเมื่อเห็นคารลล่าจับจ้องสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า

หากสังเกตดีๆ จะเห็นว่า ต้นไม้ที่ล้มตสาวๆ ก็คือวัชพืชต้นเล็กๆ ที่ขึ้นอยู่ทั่วไปในสนาม การทำให้มันเติบโตจนสามารถพันนาการพวกผู้หญิงได้คงต้องบอกว่าพลังเวทของท่านชายแห่งสายเลือดจอมเวทไม่ได้อยู่ในระดับธรรมดาเลยแม้แต่หน่อย

“แล้วพลังวารีแห่งกราโซริสสามารถควบคุมต้นไม้ให้มัดพวกนั้นได้ด้วยหรือ” คนที่นานๆ จะได้เห็นทีเด็ดของเพื่อนผู้กว่นประสาทเป็นนิตยหันไปถามสายเลือดจอมปราษฎ์แห่งราเวนคัสอย่างสงสัย ซึ่งก็ได้คำตอบเป็นอาการยกไหล่ของผู้มีพลังเวทแห่งกราโซริส

“เปล่า แค่อาศัยสัญชาตญาณของพวกมันมัดสาวๆ” โซราเวสบอกกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงราบเรียบก่อนจะเปิดสอนวิชาพีชศาสตร์ สาขาวัชพืช ให้ฟังอย่างไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ “ต้นไม้พวกนั้นมันมีปมรับรู้สิ่งที่เคลื่อนไหว ถ้าอะไรอยู่ใกล้มันก็จะมัดหมดละ”

“อืม” คารลล่าพยักหน้าอย่างซาบซึ้ง แล้วเดินเข้าไปใกล้พวกผู้หญิงที่ถูกมัดรวมกัน ซึ่งแรงรัดของวัชพืชที่ได้รับพลังเวทจนกลายเป็นต้นไม้ยักษ์ไม่สามารถช่วยให้สติของพวกเธอกลับมาเลยแม้แต่หน่อย จนคารลล่ากังวลใจ “แล้วเราจะต้องทำยังไงกับพวกนี้”

ถึงคารลล่าจะตั้งคำถาม แต่คำตอบที่ได้รับก็ไม่ได้มาจากผองเพื่อนของพวกเธอ ด้วยเหตุที่จู่ๆ ก็มีสายฟ้าฟาดลงมาใกล้ๆ พวกสาวๆ ที่ถูกพันนาการ ทว่าความรุนแรงของมันกลับไม่ทำอันตรายใดๆ แก่พวกผู้หญิง นอกเสียจากจะทำให้เธอไม่เลื้อยที่พันนาการพวกเธอเหล่านั้นขาดสะบั้นลงพร้อมกับการลุกไหม้แล้ว ยังส่งผลให้พวกผู้หญิงที่ถูกมัดไว้เมื่อครู่ทรุดฮวบ

“เรื่องต้นไม้เป็นฝีมือของฉัน” คนที่ถูกเหล่าผองเพื่อนสาตสายตามองมาอย่างพร้อมเพรียงยิ้มแห้งๆ พลังแก่ตัว “แต่สายฟ้าไม่ใช่ฝีมือของฉันหรอกนะ นั่นไม่ใช่คำตอบของฉัน”

“ฉันเชื่อนะ” คารลล่าหันมาบอกเพื่อนด้วยสีหน้าลึกลับก่อนจะเดินตรงไปยังพวกผู้หญิงหมายจะประคอง แต่ยังไม่ทันจะได้เอื้อมมือไปแตะต้องใคร ตัวเธอก็ลอยหายไปอีกครั้งด้วยฝีมือของเจ้าชายแห่งอาณาจักรที่เดินตามมาติดๆ และเห็นปลายดาบจากสเทพาณที่ตวัดเข้ามาอีกครั้ง ก่อนที่พวกเขาจะมองหน้ากันเล็กน้อย

เมื่อเห็นพวกผู้หญิงทั้งหลายจะลุกขึ้นยืนท่ามกลางบรรยากาศที่ชวนให้ชนหัวลุก!

“หึๆๆ”

เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นทั่วสุสานหลวงอย่างไร้ที่มาทำให้เหล่านักเรียนปีสี่ผู้เข้าทำพิธีถวายสัตย์ฯ แต่ต้องมาเจอเหตุวุ่นวายจนเกินจะควบคุมต่างมองหาต้นเสียงด้วยความระแวงระวัง ถึงจะไม่มีใครเอ่ยปากออกมาแต่พวกเขาก็คิดว่า เจ้าของเสียงหัวเราะที่ไม่น่าฟังจะต้องอยู่เบื้องหลังความวุ่นวายที่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน

“หึๆๆ”

“ใครกัน” เพื่อนหลายคนก็หันฟังเสียงหัวเราะเสียดแทงใจไม่ไหวเลือกที่จะถามออกไปท่ามกลางความเตรียมพร้อมต้อนรับคนที่น่าจะมาอย่างไม่เป็นมิตร หลายคนรู้สึกตัวเองกำลังหวาดหวั่นอย่างไม่ต้องสงสัย

สำหรับคาเรลล่าที่หันไปสบตากับเจ้าชายแห่งอาณาจักรด้วยต้องการจะสื่อสิ่งที่คิดไว้เอาแต่หนึ่งเจียบแล้วถามขึ้น “เอาไง”

“ให้เธอตัดสินใจ” อาจจะเป็นเพราะว่าเขากำลังระแวงระวังสถานการณ์ที่ไม่น่าไว้วางใจหรือไม่ก็รู้อยู่แล้วว่าถึงจะตัดสินใจทำอะไรลงไป ถ้าคาเรลล่าไม่เห็นด้วยเธอก็จะไม่ยินยอมให้ความร่วมมืออยู่แล้ว คนที่ปกติจะเลือกตัดสินใจทำอะไรไปเปิดโอกาสให้เธอได้คิดเองอย่างเต็มที่

“จะหัวเราะอยู่ทำไม” เมื่อได้รับอนุญาต คาเรลล่าก็ถามเจ้าของเสียงถึงเสียงที่ไร้ที่มาด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับปลงตก เธอเริ่มนึกถึงใครบางคนที่ดีคิดว่าสักวันหนึ่งคงจะได้เจอ ถึงแม้ว่าในชีวิตนี้จะไม่อยากเจอเลยก็ตาม “ทำมันเสียเอิกเกริกขนาดนี้ออกมาเจอกันเลยก็ได้”

“ข้าจำเป็นต้องลดตัวไปเจอกับพวกเจ้าอย่างนั้นหรือ” คำถามที่ดังมาจากสเตฟานีทำให้สายตาทุกคู่จับจ้องไปทางท่านหญิงแสนหวานของเลดีเอเนอ คาเรลล่าถึงกับมองเพื่อนสาวคนสนิทของเธอเขม็งด้วยความร้อนในอก ลางสังหรณ์ที่อัดแน่นร่ำร้องระรัว แล้วเธอก็รู้สึกเหมือนกับถูกน้ำเย็นจัดสาดเข้ามาท่ามกลางบรรยากาศที่หนาวเหน็บเมื่อได้เห็นว่า ทันทีที่ใบหน้าหวานของสเตฟานีเงยขึ้นมา ดวงตาที่จับจ้องมาหาใช้สีม่วงครามอย่างที่เคยเป็น

ใบหน้าเย็นชาไร้ซึ่งอารมณ์กำลังหันมาทางพวกเธออย่างไม่มีรู้สึกรู้สึาในการกระทำของตัวเอง สายตาที่สแกนชวนให้รู้สึกว่าคุณตรงหน้าเป็นเพียงใครบางคนที่ไม่

ไม่รู้จัก ดวงตาสีม่วงครามที่เคยเห็นแปรเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ทำไมคนที่มีดวงตาอันอ่อนโยนอย่างสเตฟานีถึงได้จ้องมองเธอราวกับหมายจะเอาชีวิต แล้วทำไมดวงตาสีม่วงครามที่เคยงดงามถึงได้กลายเป็นแบบนั้นไปได้!

“นี่มันอะไรกัน” ท่านชายรองแห่งราทีเนียซึ่งสวมบทชายหนุ่มแสนสุภาพจากลาคอนถึงกับลืมหื้มทอิกครั้งเมื่อเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอย่างจริงจังเป็นที่สุด ไม่ใช่เพียงแค่เขา หากแต่เพื่อนคนอื่นๆ ก็อยู่ในอาการไม่ต่างกัน ต่างพากันโวยวายเมื่อเห็นสีดวงตาที่แปรเปลี่ยนไปของท่านหญิงแสนหวานแห่งเลดีเอเนอ แต่ก่อนที่จะเขาจะได้รับคำตอบใดๆ เสียงกักท้วงของโซราเวสก็ทำให้เขาได้ปริศนาเพิ่มอีกข้อ

“ไม่ใช่แต่สเตฟานีหรอกนะ” ท่านชายหนุ่มแห่งกรโคริสบอกกับเพื่อนๆ พลางชี้ไปยังหญิงสาวคนอื่นๆ ที่ยืนออกันอยู่ตรงหน้า “คนอื่นๆ ก็เหมือนกันหมด”

เพียงได้เห็นสิ่งที่โซราเวสชี้ให้ดู ทุกคนในที่นั้นก็เบิกตากว้าง ไร้ซึ่งเสียงพูดคุยหรือแสดงความคิดเห็นใดๆ เพราะต่างมองหน้ากันด้วยสายตาดิ้นตระหนก อ้าอึ้งราวกับหาเสียงไม่เจอ

“ทำไมพวกมันถึงเป็นแบบนี้” เฮนรีเอ่ยถามขึ้นราวกับต้องการให้ใครก็ได้ตอบคำถามของเขา หลังจากเห็นว่าเวราเนไม่ได้มีดวงตาสีทองอย่างปกติ แต่ก็ไม่มีใครในที่นั้นให้คำตอบแก่พวกเขาได้ เพราะทุกคนยังคงมองพวกผู้หญิงตรงหน้าราวกับมองหาคำตอบของปัญหาที่เฮนรีตั้งขึ้น

“ถ้าให้ฉันเดา พวกผู้หญิงคงตกอยู่ใต้มนตร์สะกดของใครบางคน” โซราเวสยิ้มกร่อยๆ ใส่เพื่อน ถึงจะบอกว่าเดา แต่น้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความเชื่อมั่นของท่านชายหนุ่มแห่งกรโคริสก็ได้รับความเห็นด้วยจากใครหลายๆ คน

“แล้วเป็นฝีมือใคร” คำถามของเรฟาทำให้เหล่าฝูงเพื่อนพากันขมวดคิ้วพร้อมทั้งนึกไปว่าพวกตนเคยก่อเรื่องอะไรไว้บ้างหรือไม่ ส่วนพวกคารลล่าก็เผลอสบตากันโดยไม่ได้นัดหมาย ถึงจะไม่เคยเจอตัว ถึงจะไม่เคยเห็นหน้า แต่พวกเขาลงความเห็นในใจแล้วว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของใคร

แม้เวลาจะผ่านไปเนิ่นนานในความรู้สึก แต่ก็ยังไม่มีใครตอบคำถามของเรฟาได้ ทว่าในช่วงเวลาอีกไม่นานนี้เอง พวกเขาจะได้รับคำตอบแล้วว่า ใครกันที่เป็นคนทำให้พวกสาวๆ มีดวงตาสีแดงกำราวโลหิตเช่นนั้น!

6

เปิดเพย

“หึๆๆ”

เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นอีกครั้งทำให้เหล่านักเรียนปีสี่ทั้งหลายอยากจะเป็นบ้า พวกเขาพยายามที่จะหาต้นตอที่มาของเสียงเจ้าปัญหาย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ใช้เวลานานจนเกินจะอดทนไหวก็ยังไม่สามารถที่จะหาคำตอบได้ ความลัสนจึงเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความกรุ่นโกรธ เกรี้ยวกราด และออกอาการราวกับจะบ้าคลั่ง

“จะหุดหัวเป็นเต่าอยู่ทำไม แน่จริงออกมาเจอกันสิ” คำท้าทายของเพื่อนคนหนึ่งได้รับคำตอบเป็นสายฟ้าที่ฟาดลงมา ถึงแม้จะไม่ได้ถูกตัวผู้ท้าทาย แต่อารมณ์และความรุนแรงของมันก็ทำให้ใครๆ ก็ตามที่ได้เห็นรับรู้ได้ทันทีว่าคนที่กำลังถูกท้าทายไม่ได้มีฝีมือและพลังที่เหมาะสมแค่จะเป็นเพื่อนเล่นแน่ๆ

“ทำแบบนี้ไม่ดีเลยนะ” ทั้งๆ ที่สถานการณ์เคร่งเครียดจนชวนให้ล้าไส้บิดเป็นเกลียว คาเรลล่ากลับเอยถึงการกระทำที่รุนแรงของอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูก็รู้ว่าผู้พูดกำลังอ่อนอกอ่อนใจ “ทำแบบนี้ทัศนียภาพของสุสานหลวงก็เสียหมดนะสิ” น้ำเสียงที่พูดราวกับคาเรลล่ากำลังอบรมคนที่เอาสายฟ้ามาเล่น ส่งผลให้เพื่อนๆ ที่ต่างหน้าดำคร่ำเครียดเริ่มพากันยิ้มออกเมื่อได้ฟังเหตุผลของท่านชายรองเจ้าเสน่ห์แห่งธาที่เนีย

พริต! เสียงที่ออกทางจมูกของโซราเวสบอกให้ใครๆ รู้ว่าเขาไม่สามารถจะกลั่นหัวเราะได้อีกต่อไป สายเลือดจอมเวทผู้มีอารมณ์ขันหันไปขู่หัวแม่มือขึ้นชมการเล่นมุขหน้าตายของเธอ ซึ่งทำที่ที่ยังยิ้มได้แบบสบายๆ ของเขา ก็ทำให้ใครหลายๆ คนปล่อยเสียงหัวเราะออกมาอย่างทันทันที ท่วมกลางบรรยากาศที่น่าร้อนรุ่มใจ

“ใจเย็นดินะ” คำชมที่แฝงไปด้วยน้ำเสียงเหน็บแนมดังขึ้นตอบรับคำพูดชวนหัวเราะของคารลล่า ทำให้บรรยากาศครื้นเครงหายไป ความระมัดระวังตัวมากขึ้นจากคำถามของเจ้าของเสียงปริศนา “แต่ข้าล่อยากรู้จริงๆ ว่า ถ้าเราเจอกัน เจ้าจะยังใจเย็นอย่างนี้ไหม”

“ไม่รู้สิ” คารลล่าตอบด้วยท่าที่นิ่งเฉย ก่อนที่ดวงตาสีรัตติกาลจะจ้องไปทางเจ้าชายแห่งอาณาจักรที่สะกดแขนเธอพลางชี้ไปทางประตูสุสานหลวงที่กรำง ทำทางที่ลือออกมาโดยไม่ต้องใช้คำพูดทำให้เธอเข้าใจความหมาย คนที่ไม่ชอบการเล่นซ่อนแอบสักเท่าไรจึงโผล่ออกมาด้วยน้ำเสียงทำทนาย “แต่ก็ควรออกมาคุยกันนะ จะหลบซ่อนอยู่ที่เสาประตูสุสานทำไม”

คำถามของคารลล่าทำให้สายตาทุกคู่พุ่งมองไปทางประตูสุสานทันที

เจ้าของเสียงปริศนาเรียบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอย่างพอกพองใจพร้อมทั้งเอ่ยชมเชย “เก่งกว่าที่คิด ทั้งเจ้า ทั้งคนข้างตัวของเจ้า”

“ถ้าอย่างนั้นจะออกมาไหมล่ะ” คารลล่ายังคงทำหน้าที่ทำทนายท่ามกลางความหวาดหวั่นของเหล่าผองเพื่อน ซึ่งคำตอบที่ได้รับก็ทำให้พวกเขาระแวดระวังเป็นเท่าตัว

“แน่นอนสิ ข้าจะทำตามคำขอของเจ้า”

ทันทีที่สิ้นเสียงพูด เสาทั้งสองข้างของประตูสุสานหลวงก็ปรากฏร่างของสตรีสองคน ซึ่งการปรากฏตัวของพวกเธอทำให้พวกคารลล่ารวมไปถึงคนที่อยู่ในปะรำพิธีถึงกับเบิกตากว้าง หลายคนพยายามขยับอย่างไม่เชื่อสายตาของตัวเอง ทว่าหญิงสาวทั้งสองคนที่ถูกจับจ้องจากดวงตาสลบลูกกลับเพียงแค่มองรอยยิ้มเหมือนเยาะ

“เป็นยังไง” หญิงสาวคนทางขวามือเอ่ยถามด้วยสีหน้าเยาะเย้ย ในมือของเธอมียี่งอสีทองอยู่ด้วย ทว่าเมื่อจับจ้องดีๆ คารลล่าก็ซาติไปทั้งตัวพร้อมกับบอกตัวเองว่า เธอรู้จักด้วยใบนั้นเป็นอย่างดี ซึ่งก็ไม่แปลกที่จะรู้จักดีในเมื่อเวลาที่พวกเธอจะได้มันมาก็ต้องเสียเวลาและยากลำบากตั้งเท่าใด มันเป็นเรื่องที่เสียไปเพียงเพราะความประมาทชั่ววูบ จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินทรที่ถูกแย่งชิงไปต่อหน้าต่อตา

“แปลกใจไหม” คำถามของหญิงสาวที่อยู่ทางซ้ายมือเรียกความสนใจจากเหล่านักเรียนเสนาธิการปี่สิ ทว่าเมื่อทุกคนหันไปเห็นเธอที่เอ่ยถามด้วยรอยยิ้มพิมพ์เดียวกันกับคนข้างๆ และในมือของเธอก็มีของบางอย่าง ทั้งหมดงุ่นง่านอย่างเห็นได้ชัดเมื่อได้เห็นว่เธอก็ถือจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินทรเช่นเดียวกัน

“นี่มันอะไรกัน” คารลล่าเอ่ยถามออกมาในที่สุดหลังจากมองหญิงสาวทั้งสอง

สลัปไปมาอยู่ครู่หนึ่ง ดวงตาสีรัตติกาลของเธอฉายแววไม่เข้าใจก่อนที่จะถามอย่างเหลืออด “พวกท่านคิดจะทำอะไรกันแน่ อาจารย์ทิพพานี! อาจารย์เวนด้า!”

บรรยายภาคในสุสานเจียบสจ๊วต ท่ามกลางสายลมพัดเหนือที่เริ่มจะทวีความรุนแรงขึ้น ราวกับรับรู้ถึงจิตใจอันร้อนรุ่มของเหล่านักเรียนเสนาธิการปีที่กำลังอยู่ในสถานการณ์คับขัน พวกเขาชมองอาจารย์สาวทั้งสองที่มักแอบโหวตให้คะแนนความสวยและความใจดีตามโพลที่แอบทำกันแบบลับๆ ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

สิ่งที่พวกเขาได้เห็นก็คือ อาจารย์สาวทั้งสองหันมามองหน้ากันก่อนจะสบัดมือที่ถือจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนัรันดรด้วยอากัปกริยาประหนึ่งกระจกสะท้อนเงาของกันและกัน เมื่อสิ่งที่ถืออยู่ในมือหายวับไป อาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลซึ่งอยู่ที่เชิงบันไดชั้นบนสุดของประตูสุสานก็ค่อยๆ เอียงกายลงมาด้วยท่วงท่าประหนึ่งนางพญา ทั้งให้อีกคนหนึ่งยืนนิ่งอยู่ที่เดิมด้วยท่าที่นิ่งแข็งประดุจหุ่นขี้ผึ้งก็ไม่ปาน ดวงตาสีแดงดังโลหิตมองมายังคาเรลล่าไม่กะพริบราวกับจะตอบคำถามที่เธอเอ่ยถามไว้เมื่อครู่

“ข้าคิดจะทำอะไรอย่างนั้นนะหรือ” อาจารย์สาวค่อยๆ เดินไปหยุดตรงหน้าปะรำพิธีแล้วดิดนิ้วเบาๆ เพื่อคลายสะกดให้แก่อาจารย์หญิงสูงวัย ซึ่งเมื่อได้เห็นร่างที่เสียพลังงานไปกับการออกแรงสะกดหลุดลงกับพื้นทั้งๆ ที่อาณาเขตการกักขังผู้ที่อยู่ในปะรำพิธีไม่ได้สูญสลาย ใบหน้างามที่มีดวงตาสีโลหิตก็หันมามิ้มละไมใส่คาเรลล่า “ข้าก็แค่ทำอย่างที่เราทำอย่างไรละ ท่านหญิงแห่งราทีเนีย”

“ท่านหญิงแห่งราทีเนีย!” ลิ่นคำพูดของสตรีที่เป็นอาจารย์ประจำห้องพยาบาลใครหลายคนในที่นั้นก็ทวนคำพูดของเธอด้วยความไม่เข้าใจ ดวงตาทหลายคู่จับจ้องตามสายตาของอาจารย์ที่กำลังทำลายพิธีการสำคัญมาทางท่านชายรองแห่งราทีเนียที่พวกเขารู้จักด้วยความสนเท่ห์ ในขณะที่คาเรลล่าหายใจสะดุดด้วยไม่คิดว่าคนที่เธอพอจะคาดได้ว่าเป็นใครจะมาแค้นซึ่งๆ หน้าอย่างนี้

“จริงหรือเปล่า” ลาซานหันมาเอ่ยถามเธออย่างอยากรู้ อยากเห็นชัดเจน ดูท่าทางเจ้านั้นจะมีความแปลกใจเพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับสายตาสงสัยที่ปรากฏในดวงตาของเขาก่อนที่จับจ้องมายังใบหน้าของคาเรลล่า ราวกับจะวิเคราะห์หาความจริงที่จะเป็น

คนที่ยังไม่รู้จะตอบอย่างไรจึงเลือกที่จะถามถึงความรู้สึกของเขา “แล้วนายคิดยังไง”

“ถ้าเป็นจริง ฉันว่าทางธาตินี้โคตรโกหกเลย”

คำตอบของเขาทำให้คาเรลล่าขมวดคิ้วก่อนจะเผลอปากพร้อมทั้งลงบัญชีไว้ในใจว่า จะต้องเอาคืนเจ้าเพื่อนปากดีคนนี้ให้ได้ถ้ามีโอกาส หลังจากได้ฟังเหตุผลของเขาเกี่ยวกับดินแดนธาตินี้ที่จะกลายเป็นดินแดนแห่งคนโกหกถ้าเรื่องที่อาจารย์สาวบอกเป็นความจริง

“ก็เขาลือกันว่า ท่านหญิงแห่งธาตินี้เผลอจะเรียบร้อย อ่อนหวาน บอบบาง น่าทะนุถนอม และสวย แต่อย่างนายมันทั้งขี้เหร่ อืด ถึก บึกบึน คุณสมบัติตรงข้ามเสียทุกอย่าง แถมยังจีบสาวจะไม่เลือกหน้าแบบนี้ ถ้าเป็นจริง ท่านเสนาบดีเราคงน่าสงสารพิลึก”

“หึๆ” เสียงหัวเราะขึ้นจมูกของโซราเวสกับมาเคซัสที่พยายามจะเก็บอาการแต่คงไม่อยู่ทำให้คาเรลล่าถึงตามอง แต่เมื่อได้ฟังคำตอบของลาซานแล้ว คนที่กำลังเครียดกับการออกมาแฉของอาจารย์สาวถึงกับหายเครียดทันที ดวงตาสีรตติกาลมองไปทางเหล่าผองเพื่อนเพื่อประเมินความคิด ก่อนที่จะเลือกทำเป็นไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์สาวพูด

“อาจารย์พูดเรื่องอะไรกัน” ถึงจะใจเต้นระรัวแต่คาเรลล่าก็ยังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เสียงพูดที่ดูเหมือนวงงของเธอก็ทำให้หลายๆ คนหันไปมองทางอาจารย์สาวอีกครั้ง ด้วยในเวลานี้พวกเขาเชื่อถือเพื่อนของตัวเองมากกว่าหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้า ซึ่งพวกเขากับตัวเองว่าไม่รู้จักในตอนนี

“ซ่อนตัวเอง หลอกลวงเพื่อน หลอกลวงโลก” ข้อกล่าวหาที่ถูกหยิบยกขึ้นมาเรียกสีหน้าที่เต็มไปด้วยคำถามของเหล่าผองเพื่อน พวกเขาต่างมองมาทางคาเรลล่าราวกับจะร้องขอคำอธิบาย ทว่าก็ไม่ได้รับคำตอบใดๆ จากคาเรลล่านอกจากทำที่ไม่เข้าใจ

“เข้าใจที่ท่านพูด”

“เจ้าบอกเจ้าไม่เข้าใจอย่างนั้นหรือ” การทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ของคาเรลล่าไม่สามารถทำให้ผู้ที่คิดจะเปิดโปงความจริงรู้สึกหวั่นเกรงหรือร้อนรนได้แต่อย่างใด ดวงตาสีโลหิตจางยังคงมองมายังคาเรลล่าขณะที่เอ่ยถึงของศักดิ์สิทธิ์ประจำดินแดนเลดีเอเนอด้วยน้ำเสียงที่ทำหาย “เจ้ากลัวที่จะเอ่ยคำโกหก ทั้งๆ ที่เจ้าได้ครอบครองกระจกแห่งลัทธิอมอยู่อย่างนั้นนะหรือ ท่านหญิงน้อย”

“อะไรนะ!/เป็นไปไม่ได้!/ตลกน่า!” เสียงฮือฮาดังขึ้นอีกระลอกเมื่อทุกคน

ได้ยืนยันว่าของศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นเหมือนนิทานสำหรับเด็กในความรู้สึกของพวกเขา นั้นมีจริง ๆ และที่สำคัญของศักดิ์สิทธิ์นั้นก็อยู่กับเพื่อนของเขาที่ไม่น่าจะมีความสมบัติในการครอบครองของศักดิ์สิทธิ์ชิ้นนี้

ใครๆ ก็รู้ว่า กระเจ๊กแห่งสังฆกรรมเป็นสมบัติประจำตัวของ เลดีเอเนอ เลดาซาน ดังนั้นคุณสมบัติที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ ก้นดีตามตำราที่ว่าไว้ ก็คือ ผู้ที่ครอบครองจะต้องเป็นผู้หญิงเท่านั้น กระเจ๊กแห่งสังฆกรรมจึงจะสามารถแสดงพลังอำนาจของมันออกมาได้

ดังนั้น สิ่งที่ได้ฟังจึงเป็นเรื่องที่ชวนให้พวกเขาทั้งขบถอย่างมาก เพื่อนที่มั่นใจว่าเป็นผู้ชายแน่ๆ ได้เป็นผู้ครอบครองกระเจ๊กแห่งสังฆกรรมนั้นหรือ ชายหนุ่มทั้งหลายต่างมองหน้าพลางลือคำถามทางสายตาว่า ระหว่างท่านชายรองแห่งธาทีเนียที่พวกเขารู้จักเป็นผู้หญิง กับอาจารย์สาวตรงหน้าพูดโกหก สรุปแล้วความจริงคืออะไรกันแน่

“วิธีพิสูจน์ตัวตนของเจ้ามันมีเยอะแยะไป ถ้าข้าคิดจะทำจริงๆ” คำพูดที่ดังขึ้นทำให้พวกเขาตื่นจากภวังค์ จึงได้เห็นดวงตาสีโลหิตของอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลจับจ้องมายังคาเรลล่าด้วยกระแสกดดัน จนรู้สึกได้ว่าความรุนแรงนั้นน่าจะ使人ถูกมองหายใจไม่ออกก็เป็นได้

ทว่าก่อนที่จะคาเรลล่าจะทรุดกายลงด้วยกระแสกดดันดังกล่าว ร่างสูงของใครบางคนก็เคลื่อนกายมายืนบังเธอเอาไว้ ส่งผลให้อาจารย์สาวที่เคยเป็นนักประวัติศาสตร์ชั้นแนวหน้าแสบเยี่ยงนี้กลืนทุก ดวงตาฉายแววสนใจในการกระทำของคนผู้นั้นไม่น้อยทีเดียว

“แต่ก่อนที่จะเปิดโปงโฉมหน้าของเจ้า ข้าคงจำเป็นต้องกำจัดจอมจัญนางคนที่ชอบขัดขวางการพบเจอของข้ากับเจ้าทุกๆ ครั้ง” อาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลที่ในเวลานี้มีดวงตาสีแดงก่ำดังโลหิตไล่สายตาดูจากคาเรลล่าไปทางร่างสูงของคนที่ยืนขวางเธอเอาไว้ แล้วประสานสายตากับดวงตาสีน้ำเงินที่จับจ้องอยู่ก่อนแล้วอย่างไม่คิดหลบสายตา “อย่างเช่น เจ้าชายรัชทายาทที่เป็นสายเลือดเพียงหนึ่งเดียวของตราโกนีเซีย ถ้าเขายังคิดจะขัดขวางข้าอยู่อย่างนี้”

“เจ้าชายรัชทายาท!” คราวนี้เสียงพูดคุ้ยของเพื่อนที่อยู่ด้านหลังดังขึ้นอีกหน่อย ดวงตาหลายคู่มองมาทางคาเรลล่าสลับกับหลานชายของท่านมหาเสนาผู้ที่ถูกอาจารย์สาวเรียกว่าเป็นเจ้าชายแห่งอาณาจักรซึ่งเอาแต่ยืนสงบนิ่ง ไม่คิดจะเอ่ยคัดค้านหรือแก้ตัวแต่อย่างใด

เมื่อไม่ได้รับคำตอบใดๆ เหล่านักเรียนเสนาธิการชายประจำชั้นปีที่สี่ก็ขมวดคิ้วด้วยความขัดใจ แต่แล้วพวกเขาก็หยุดสายตาทີ่ชายหนุ่มซึ่งบอกกับพวกเขามาตลอดสัปดาห์ว่าเป็นคนของตระกูลธนาส หลังจากได้ยินน้ำเสียงกลัวหัวเราะที่ฟังเหมือนเย้ยจากสตรีที่เคยเป็นอาจารย์ที่แสนใจดี “หรือไม่ว่าท่านชายรองแห่งธาที่เนียผู้เสียสละได้ทุกอย่างแม้กระทั่งชื่อของตัวเองเพื่อน้องสาว แล้วยอมสวมนบาทาชายหนุ่มจากตระกูลธนาจากลาคอนสินะ”

“อย่าคิดจะแตะต้องพวกเขา!” น้ำเสียงกดดันที่แผ่ไปด้วยความเกรี้ยวกราดอย่างสุดจะประมาณของคารลล่าดังขึ้นทันทีที่อาจารย์สาวเอ่ยจบ ร่างบอบบางที่อยู่ด้านหลังเจ้าชายหนุ่มรีบเคลื่อนตัวออกมาอย่างไม่เกรงอีกฝ่ายอีกต่อไป ดวงหน้าหวานฉ่ำแวววาวจริงพร้อมกับตัวตบในมือขึ้นจ่อที่คองามระหงของอีกฝ่ายโดยไม่เกรงกลัวว่าหากคนตรงหน้าเป็นผู้นำตระกูลสาวของเหล่าจอมเวทแห่งความมืดจริงๆ คนที่เพเลียงพล้าน่าจะเป็นเธอเสียมากกว่า

“อย่าคิดจะแตะต้องพี่น้องของข้า เพื่อนของข้า และคนสำคัญของข้า ถ้าไม่อย่างนั้นข้าจะไม่เกรงใจ”

“หิ” คนที่ถูกของมีคมวาวจับจ่อที่คอไม่ได้แสดงอาการหวาดกลัวอะไรออกไปกว่าจะส่งเสียงหัวเราะขึ้นจุก ผิดกับคารลล่าที่จับจ้องท่าทีของอีกฝ่ายอย่างไม่วางตา เธอไม่ได้สนใจเลยว่าเหล่าพ่อเพือนที่อยู่ด้านหลังในเวลานี้จะมองเธอด้วยสายตาอย่างไร เธอไม่มีโอกาสได้เห็นสายตาทີ่เต็มไปด้วยความสับสน งุนงง และคำถามอันมากมายของพวกเขา ก่อนจะเผื่อแผ่ไปทางคนที่ถูกเรียกว่าเจ้าชายแห่งอาณาจักรกับท่านชายรองแห่งธาที่เนีย

“นี่คงเป็นสิ่งที่ทำให้ข้าเชื่อว่าเจ้าคือสายเลือดที่แท้จริงของธาที่เนีย” คนที่ยังยิ้มละไมทั้งที่ถูกดาบเล่มงามพาดที่ผิวอ่อนๆ เอ่ยชมคนที่กระทำตัวอุกอาจอย่างพึงพอใจ จากนั้นจึงติดนิ้ว เพียงแค่นั้นคารลล่าก็ต้องลดดาบในมือลงแล้วหันไปให้ความสนใจกับเสียงร้องห้ามดังลั่นของพ่อเพือน

“พวกเธอ! อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ”

สิ่งที่ทำให้พวกเพื่อนๆ พวกนี้ร้องไห้อายและร้องห้ามกันให้ลั่นก็คือ เหล่าบรรดาสาวๆ แดนเหนือที่จู่ๆ ดวงตาก็กลายเป็นสีโลหิตและยืนนิ่งเป็นท่อนหลังจากการปรากฏตัวของสองอาจารย์สาวต่างพร้อมใจกันยกดาบในมือขึ้นพาดคอราวกับไม่กลัวคมมีด ท่าทางที่พร้อมจะเชือดคอของตัวเองได้ทุกเมื่อของพวกเธอทำให้คารลล่าต้อง

หันไปมองทางอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลด้วยแวตากรุ่นโบราณมากขึ้น “ท่านจะทำอะไรพวกเธอ”

“ข้าไม่ได้ทำอะไร” ใบหน้างามที่แลดูโหดเหี้ยมมองมาทางคารลล่าด้วยแวตาสาแก่ใจ “แค่อยากให้พวกเจ้าได้รู้ว่าคนที่จะออกคำสั่งในที่นี้ได้คือข้า ไม่ใช่พวกเจ้าก็เท่านั้น”

“ทำไมสาวๆ พวกนี้ถึงได้เป็นแบบนี้” คนที่ถูกหาว่าเป็นเจ้าชายแห่งอาณาจักรเอ่ยถามอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลด้วยน้ำเสียงเจือไปด้วยความรู้เท่าทัน “เมื่อคืนนี้ที่ท่านเรียกพวกเธอไปเลี้ยงน้ำชา ท่านทำอะไรกับพวกเธอ”

“ฉลาดสมกับสายเลือดของดราโกนีเซีย” คำชมที่ไม่น่าฟังเท่าไรไม่ได้รับคำตอบจากผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ามีสายเลือดสูงสุดของผู้นำอาณาจักร เรียกเสียงหัวเราะอย่างสะใจจากคนที่เอ่ยคำชม ดวงตาสีโลหิตจับจ้องไปทางชายหนุ่มที่มีสายเลือดขององค์ปฐมกษัตริย์พร้อมกับกล่าวคำเฉลย “ข้าก็แค่เล่นทรกิดๆ น้อยๆ แต่ทำให้เด็กๆ พวกนี้กลายเป็นตุ๊กตาที่น่ารัก ชนิดที่ว่าถ้าข้าสั่งให้พวกนางปาดคอตัวเองตอนนี้พวกนางก็ทำได้โดยไม่สนใจชีวิตตัวเอง”

“แล้วข้าจะบอกให้รู้ว่อาันที่จริงมันไม่ใช่แค่น้ำชาเมื่อคืนนี้” อาการยัมเยะที่แสดงความเห็นต่อขณะมองมายังคารลล่าและคนอื่นๆ แสดงให้เห็นว่าคนพูดกำลังถือไฟเหนือกว่ามากมายนัก “มันเริ่มมาตั้งแต่ข้าเข้ามาในโรงเรียนแห่งนี้แล้ว”

ดวงตาสีโลหิตจ้องมองไปทางท่านหญิงที่สองแห่งเลติเอเนอที่นั่งมองมาทางเธอด้วยสายตาตีตรระหนก ก่อนที่เธอจะเม้มปากแน่นเมื่อได้ยินคำพูดของอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลที่ในเวลานี้มีดวงตาสีแดงดังโลหิต “อย่าว่าแต่สาวๆ ที่นี้เลย ถ้าหากข้าต้องการให้ท่านหญิงที่สองแห่งเลติเอเนอลงมาร่วมเชือดคอตัวเองกับเด็กพวกนี้ด้วยก็ยิ่งได้ ถึงแม้ว่าอาจจะต้องใช้พลังในการควบคุมมากกว่าคนอื่นๆ หลายเท่าตัวเพราะเธอไม่ได้มาร่วมจิบซาบกับข้ามาหลายปีแล้วก็ตาม”

คำตอบนี้ทำให้เหล่านักเรียนปีสี่ถึงกับกั๊กพันกรอด แวตาของพวกเขาดูฉายแววเกลียดชังหญิงสาวตรงหน้ามากขึ้นเท่าทวี หากแต่ใบหน้าที่มีดวงตาสีโลหิตก็ยังคงยิ้มได้พร้อมทั้งบอกรวิธีก่มนตร์สะกดบนหน้าอย่างทำทนาย “วิธีก่ ข้ามิให้เลือกสองทาง ก็คือ หนึ่งพวกเจ้ายอมสละชีวิตตัวเองเสีย แล้วข้าจะปล่อยเด็กพวกนั้นหรือสอง เค้นมนตร์สะกดนั้นออกมา แน่หนอว่าหากจะทำให้สำเร็จก็ต้องใช้พลังเวทอย่างมาก แต่ถ้าพลังเวทของพวกเจ้ามีมากพอก็คงจะทาลายได้ละมัง”

“ทำแบบนี้มันจะได้อะไรขึ้นมา”

คำถามที่ปนเปไปด้วยน้ำเสียงเวทนาของคนในประจำพิธีทำให้หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าเหล่านักเรียนทั้งหลายต้องหันมองไปยังผู้ถามด้วยแววตาที่เสมือนจะทำลายคนตรงหน้าให้เป็นผุยผง ดวงตาสีโลหิตฉาดยแหวเกลียดชังชายชราตรงหน้าอย่างโจ่งแจ้ง “อย่างน้อยก็ได้ความสะแก่ใจอย่างไรละ” ดวงตาสีโลหิตจึงมองไปยังชายชราที่นั่งเป็นประธานในประจำพิธีอย่างประเมินความคิดของอีกฝ่าย ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นสมเพชไปพร้อมๆ กับเสียงถอนหายใจ “เป็นอย่างไรรเล่า หน้าทีอาจารย์ใหญ่ที่มีไว้เพื่อปกป้องสายเลือดทำดินแดนที่เจ้าภูมิไฉนาก ตอนนี้น้ำที่สูงค่านั้นกำลังจะทลายลงได้ฝ่าเท้าข้า จบลงแบบนี้ เจ้ารู้สึกร้อยไรบ้างเพรา यस”

คำถามนั้นเจือไปด้วยความสะใจซึ่งดูจะตรงข้ามกับการกระทำเมื่อครู่นี้ เจ้าของใบหน้านามเดินไปหยุดที่หน้าประจำพิธีลางมองไปทางอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนและยิ้มเยาะออกมา ดวงตาสีโลหิตมองใบหน้าชายชราแล้วเอ่ยถามอีกครั้งด้วยคำถามบาดหู “เด็กน้อย...เจ้าคิดว่าสายเลือดที่น่ารังเกียจพวกนั้นจะหยุดซ้ำได้อย่างนั้นหรือ เจ้านี้ช่างโง่งมเสียเหลือเกิน”

“ท่านไม่ควรทำอย่างนี้ ท่านเทียร่า” คำพูดของท่านอาจารย์ใหญ่เรียกความสับสนจากเหล่านักเรียนและหลายๆ คนในที่นั้น พวกเขามองอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนและอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลที่ถูกเรียกด้วยชื่ออื่นอย่างต้องการให้ใครสักคนในที่นั้นช่วยอธิบายเรื่องทั้งหมดให้พวกเขาได้เข้าใจกระจ่างเสียที

“ข้าก็แค่ช่วยให้พวกเขาเด็กๆ ของพวกเจ้าได้รู้ว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเจ้าพร่ำสอนกันมา ถึงมีไป มันก็เท่านั้น แล้วผิดตรงไหน” อาจารย์แวนด้าซึ่งบัดนี้ถูกท่านอาจารย์ใหญ่เรียกว่าเทียร่ายิ้มละไมอย่างสะใจลางได้ตอบกับเด็กน้อยในสายตาของนาง โดยไม่สนใจว่าในเวลาเดียวกันนักเรียนที่อยู่ด้านล่างกำลังสับสนขนาดไหน แล้วจากนั้นก็หันมาเผชิญหน้ากับพวกคารลล่าอีกครั้ง ก่อนที่จะใช้มือข้างหนึ่งโบกไปทางอาจารย์สาวประจำวิชาประวัติศาสตร์

เมื่อคารลล่ามองตาม จึงได้เห็นร่างที่ยืนนิ่งราวกับหุ่นที่ประตูลู่สานยกมือข้างหนึ่งขึ้น ทันใดนั้น ก็เกิดลูกบอลแสงที่มีประกายสว่างจ้า ความสว่างของมันทำให้พวกเธอต้องเบนสายตาอย่างไม่กล้าที่จะมองตรงๆ ลางสังหรณ์ร้ายๆ เริ่มรำว่องอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าดวงตาสีโลหิตนั้นได้มองพุ่งมาทางพวกเธอ

“นี่ท่านคิดจะทำอะไร” คารลล่าหันไปถามหญิงสาวที่ท่านอาจารย์ใหญ่เรียกว่า

เที่ยวด้วยสายตาไม่เข้าใจ แล้วก็รู้สึกกังวลอย่างบอกไม่ถูกเมื่อเห็นว่าอาจารย์สาวที่ในขณะนี้เริ่มเชื่อมั่นแล้วว่า จะต้องเป็นผู้นำตระกูลแห่งความมืดสาวที่ยืนเผชิญหน้ากับเธอก็กำลังชูมือข้างหนึ่งขึ้นสูง และที่มือข้างนั้นก็มียุกบอลแสงที่มีความสว่างไม่ต่างกัน

“ก็ทำลายที่นั่นละสิ” คำตอบง่ายๆ ของคนที่คิดจะทำลายสถานที่แห่งนี้ให้สิ้นซากเรียกสายตาอันหวาดหวั่นจากใครๆ ในที่นั้น ถึงแม้จะไม่ใช่อ้อมเวทผู้เก่งกล้า แต่พวกเขาก็รู้ว่า ด้วยพลังที่ได้แสดงให้เห็นเมื่อครั้งก่อน สิ่งที่ว่าอาจารย์สาวพูดไว้อย่อมมีโอกาสเป็นจริงอย่างที่บอกไว้แน่ๆ

“ถ้าทำลายที่นี้ ท่านก็ไม่วอดเหมือนกัน” ใครบางคนตะโกนออกไปเพื่อให้อีกฝ่ายได้คิด หากแต่ดูเหมือนว่า ผู้ที่คิดจะทำอะไรที่รุนแรงจะไม่ได้กังวลใจเลยแม้แต่น้อย ดวงตาสีโลหิตฉายแววคลุ้มคลั่งขณะที่ยิ้มแย้มราวกับสิ่งที่ได้ฟังเป็นเรื่องที่น่าขบขันสิ้นดี

“ข้าเคยตายไปครั้งหนึ่งแล้ว จะมีครั้งที่สองก็ไม่เห็นน่ากลัวตรงไหน” ใบหน้าที่สวยงามแต่บิดเบี้ยวไปด้วยความเคียดแค้นมองมาทางเหล่านักเรียนเสนาธิการ ที่ไม่เคยรับรู้การมีตัวตนของเธอมาก่อน ดวงตาสีโลหิตฉายแววเกลียดชังขณะที่เอือนเอ่ยถึงความซิงซังที่ฝังแน่น

“ตายไปจากโลกนี้ทั้งร่างกาย ทั้งจิตใจ ทั้งชื่อเสียงเรียงนาม ทั้งประวัติศาสตร์ที่ควรจารึก ข้าถูกฆ่าตายด้วยฝีมือของผู้นำตระกูลทั้งห้า แล้วแบบนี้จะต้องกลัวความตายอีกอย่างนั้นหรือ”

“หมายความว่ายังไง” เรฟาเอ่ยมถามคนที่กำลังจะทำลายสถานที่แห่งนี้ให้เป็นจุดด้วยความไม่เข้าใจถึงขีดสุด เขาหันมามองเหล่าผู้มีสายเลือดของผู้นำดินแดนทั้งห้าด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยคำถาม “ผู้นำทั้งห้าดินแดนทำอะไรท่าน”

“เจ้าพวกนั้นทำอะไรซ้ำไ้บ้าง ก็ไม่ใช่ธุระที่ข้าจะต้องตอบพวกเจ้า” อาจารย์แวนด้าซึ่งในเวลานี้ห่างไกลจากตัวตนที่พวกเขารู้จักมากขึ้นทุกทีปฏิเสธที่จะตอบคำถามที่ว่าดวงตาสีโลหิตก็กราดมองไปทั่วๆ แล้วเอ่ยคำถามที่หลายคนต้องยอมรับ “แต่ที่แน่ๆ เพราะเจ้าพวกนั้นทำให้พวกเจ้าไม่รู้จักรู้ชื่อของ เทียวา ไปซานเคา ไม่ใช่หรือ”

นักเรียนเสนาธิการหลายคนผลอยักษ์หน้า พวกเขายอมรับว่าไม่รู้จักรู้คนที่ชื่อ เทียวา ไปซานเคา แม้แต่น้อย แต่ก็ใช่ว่าจะยอมรับสิ่งที่คนตรงหน้ากล่าวหาว่าเป็นฝีมือของผู้นำดินแดนทั้งห้าที่พวกเขาับถือ ต่างปริศนากันเบาๆ ว่าควรจะแก้ปัญหายังไงดี

ท่ามกลางเสียงหัวเราะเสียดแทงหัวใจที่ดังขึ้นไม่ขาดระยะ

คำถามที่ตั้งสลับกับเสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่งทำให้คาเรลล่าที่ยืนฟังอยู่เงียบๆ นึกสงสารจับใจ หากแต่การกระทำที่พร้อมจะระเบิดได้ทุกเมื่อก็ทำให้เธอไม่สามารถจะเอ่ยอะไรออกมา ด้วยเกรงว่าคำพูดของเธออาจจะไปบาดหูอีกฝ่ายให้ลืมหูลืมตาทำอะไรที่น่าหวั่นเกรงขึ้นก็ได้ เธอเหลือบมองไปทางเจ้าชายแห่งอาณาจักรด้วยสายตาที่จนปัญญา ในใจร้องหาคำตอบจากอีกฝ่ายที่มักจะมิให้เสมอๆ

“จงสลายไปเสีย เหล่าสายเลือดที่น่าชิงชัง” การประกาศที่ตั้งขึ้นอย่างไม่มีปี่-มีขลุ่ยทำให้คาเรลล่าต้องรีบหันกลับไปมอง จึงได้เห็นว่า อาจารย์ทั้งสองชูลูกบอลแสงในมือสูงขึ้นแล้วชดมาทางพวกเธอจนไม่ทันได้ตั้งตัว อานุภาพของมันคงไม่ได้กำจัดได้แค่พวกเธอ หากเป็นเพื่อนทั้งหมดอย่างแน่นอน คาเรลล่าจึงร้องบอกเพื่อนทันทีด้วยความตกใจอย่างที่สุด “ทุกคนรีบหลบ”

“ทำไม่ได้นะสิ” คำตอบของเฮนรีทำให้เธอต้องหลบไปมองจึงเห็นว่าพวกเพื่อนๆ กำลังพยายามที่จะเข้าไปชนย้ายพวกสาวๆ แดนเหนือทั้งหลายที่กลายเป็นตุ๊กตาไร้ความคิดและเตรียมตัวค้มดาบลงไปยังคอของตนด้วยคำสั่งของอาจารย์สาว แต่ติดตรงที่มีเกราะเวทที่เป็นเสมือนกระจกใส่กันกลางพวกเขาเอาไว้ ส่งผลให้ไม่สามารถทำอะไรได้ดังใจที่ต้องการ

ถึงแม้อันตรายถึงชีวิตจะมาจ่อชนิดหายใจรดต้นคอแต่เหล่าชายหนุ่มแห่งโรงเรียนเสนาธิการแห่งอานีเซียก็ไม่คิดหลบ ไขว่หาหลบไม่ได้ แต่หากพวกเขาหลบ คนที่จะไม่รอดก็คือพวกสาวๆ ที่ขยับไปไหนไม่ได้ เหล่าชายหนุ่มที่หาญกล้าคิดอย่างปลงตกในชีวิตว่า นี่คือตัวเลือกที่ยากลำบากที่สุด และคำตอบของพวกเขาก็คงจะโง่ที่สุดในความรู้สึกของผู้อื่นเช่นกัน

หลายคนหัวเราะขึ้นๆ ออกมาด้วยรู้ตัวว่าพวกตนไม่สามารถกระทำตนเห็นแก่ตัวขนาดนั้นได้ หลายคนยกไหล่ราวกับรับได้กับทางเลือกของตน ในขณะที่อีกหลายคนก็เลือกที่จะยืนเผชิญหน้ากับความตายที่เคลื่อนมาใกล้ทุกขณะอย่างอาภุยา พวกเขายังไม่เข้าใจอะไรอีกหลายๆ เรื่อง แต่ก็ยังคงไว้ซึ่งความเกลียดชังต่อผู้ที่ไม่มีความเลือกใดๆ ให้พวกตน

เพียงเสี้ยววินาทีก่อนที่แสงสว่างบาดตาจะทำลายทุกชีวิตในที่นั้น บรรดาชายหนุ่มที่อาจจะต้องตายอย่างมีสิ่งค้างคาใจก็พากันเบิกตากว้างอย่างฉงนใจกับภาพที่ได้เห็น เพราะสิ่งที่พวกเขาเห็นคือท่านชายหนุ่มแห่งราทีเนียที่พวกเขารู้จักก็กระโดด

ขวางทางลูกบอลแสงที่มาจากอาจารย์สาวที่ยืนอยู่ที่สุสาน

“เฮ้ย! บ้ากันไปแล้วหรือไง” เสียงฮือฮาที่ดังมาจากทิศทางอื่นทำให้เฮนรีกับเราที่กำลังจ้องหน้ากับการกระทำของเพื่อนที่พวกเขา กำลังสงสัยในตัวตนที่แท้จริงต้องหันไปมอง แล้วพวกเขาก็ได้เห็นท่านหัวหน้าหอวิหคอัคคิกำลังเผชิญหน้ากับพลังเวทที่พร้อมจะทำลายทุกอย่างของอาจารย์สาวที่ถูกเรียกว่าเทียวว่า ส่วนมาเคซัสก็ไปยืนอยู่ตรงหน้ากลุ่มสาว ๆ แดนเหนือที่พร้อมจะปลิดชีพของตนในเกาะเวทที่มองไม่เห็น

“เรย์ มาเคซัส พวกนายคิดจะทำอะไร” เพราะไม่รู้ความคิดของอีกฝ่าย พวกเขาจึงพากันตะโกนเรียกชื่อเพื่อนด้วยความตกใจ แปลกใจ และไม่เข้าใจ แต่แล้วเสียงตะโกนโหวกเหวกก็มีอันต้องเงียบกริบเมื่อได้ยินชื่อของของศักดิ์สิทธิ์ที่มีแต่ในตำราจากปากของเพื่อน

“กุญแจแห่งความรู้แจ้ง ดาบแห่งคุณธรรม” ชื่อของศักดิ์สิทธิ์ที่ตั้งจากปากของท่านชายแห่งราเวนคัสและหลานชายของมหาเสนาที่พวกเขา รู้จัก รวมไปถึงการปรากฏของคทาที่มีรูปทรงเหมือนกุญแจขนาดใหญ่กับดาบทองคำที่มีทับทิมสีแดงส่องประกายในมือของพวกเขา ทำให้ชายหนุ่มทั้งหลายถึงกับอ้าปากค้างอย่างไม่นึกไม่ฝันมาก่อนไม่ใช่แค่พวกเขาเท่านั้นที่กำลังตะลึงพรึงเพริดจนลืมนึกถึงแห่งความเป็นความตาย ผู้ที่อยู่ในประำพิธิก็มีอาการไม่ต่างกันนัก พวกเขาและเธอถึงกับลุกขึ้นมองของที่อยู่ในมือของเรย์กับมาเคซัสอย่างไม่เชื่อสายตา

“เป็นไปได้ยังงี้” คำพูดที่เกิดขึ้นจากความตกตะลึงของคนทั้งหลายดังขึ้นในประำพิธิ มีเพียงท่านอาจารย์ใหญ่ที่ยังคงนิ่งสงบได้อย่างไม่น่าเชื่อ และสองท่านชายที่จะได้เป็นท่านเจ้าเมืองในอนาคตที่ไม่ได้แตกตื่นไปกับคนอื่น ๆ ด้วย ซึ่งความสงบนิ่งอย่างไม่น่าเชื่อของพวกเขาทำให้เฮอร์ที่รู้จักชายหนุ่มทั้งสองเป็นอย่างดีหันไปมองหนึ่งๆ ก่อนจะถามตรงๆ อย่างคาดคั้น

“มีอะไรที่พวกพี่รู้ แต่พวกผมไม่รู้หรือเปล่า” รุ่นน้องที่กลายมาเป็นอาจารย์คนหนึ่งของทางโรงเรียนเอย์ตามรุ่นพี่ด้วยนำเสียงที่เต็มไปด้วยกระแสดุดัน ส่งผลให้คนอื่นๆ ต่างหันไปมองผู้ที่ถูกถามด้วยสายตาที่ต้องการคำตอบ หากแต่ก็ไม่ได้รับคำตอบใดๆ ทั้งคู่จับจ้องมองไปยังเหตุการณ์ตรงหน้าราวกับเฝ้ารอดูผลสุดท้ายของการตัดสินใจของเด็กๆ ที่อยู่ด้านล่าง

ข้างในประำพิธิจะเป็นอย่างไรไม่มีใครรู้ได้ แต่คนทางด้านล่างกำลังลุ้นงันกับสิ่งที่ได้เห็นจนจับต้นชนปลายไม่ถูก กระทั่งพวกเขามั่นใจในสายตาของตัวเองว่าไม่ได้

ตาผาด และไม่ได้ฝันไปอย่างแน่นอน ทุกคนพร้อมใจที่จะหันไปมองทางท่านชาย เจ้าเสน่ห์แห่งราที่เนียของพวกเขาคด้วยความลึนระทึก

ขณะที่ท่านชายรองแห่งราที่เนียของพวกเขากำลังเผชิญกับลูกบอลเวทที่มีพลัง ในการประหัตประหารรุนแรง เหล่าผองเพื่อนก็จับตามองคนตรงหน้าด้วยความ หวาดหวั่น หากแต่สิ่งที่ทำให้พวกเขากังวลกลับไม่ใช่ความตายที่กำลังจะมาเยือน แต่ เป็นคำพูดของอาจารย์สาวที่ประกาศเอาไว้เมื่อครู่ พวกเขาต่างนึกถึงสิ่งที่เป็นเสมือน ตะกอนในใจซึ่งกำลังขุนมัวได้ที่ นึกถึงของศักดิ์สิทธิ์แห่งเลดีเอเนอที่อาจารย์สาวบอกว่าผู้เป็นเป้าสายตาในเวลานี้ได้ครอบครองเอาไว้ คำถามในขณะนี้ก็คือ สิ่งที่เขาบอกนั้น จะเป็นจริงหรือไม่

ถึงจะไม่มีคำถามใดๆ ดังออกมา ทว่าคาเรลล่าก็รับรู้ถึงกระแสกดดันที่มาจาก ด้านหลังได้อย่างง่ายดาย ทั้งๆ ที่เธอก็ทำใจไว้แล้วกับสายตาของเพื่อนๆ ที่จะมองมา หลังจากได้ยินการตัดสินใจของมาเคซัสกับเจ้าชายรัชทายาทแห่งอาณาจักร แต่ก็ไม่ใช่ว่า เรื่องง่ายกับการรับมือเรื่องอย่างนี้ หญิงสาวจึงเลือกที่จะหันไปยิ้มกร่อยๆ ให้เพื่อนฝูง ราวกับจะถามพวกเขาถึงความคิดที่มี ก่อนที่เธอจะหันไปเผชิญหน้ากับลูกบอลเวท อีกครั้ง โดยไม่คิดรอคำตอบพร้อมทั้งสูดลมหายใจลึกเพื่อสงบใจ

ร่างกายที่บอบบางแต่ต้องอาจสงบนิ่งและไม่หวั่นไหวกับทั้งอันตรายที่อยู่ตรงหน้า และปัญหาที่อยู่เบื้องหลัง ไม่แม้แต่จะหันกลับไปมองเหล่าผู้ที่เจ้าของสายตา ที่จับจ้องมาแม้แต่น้อย หญิงสาวยกท่อนแขนกลมกลิ้งทั้งสองขึ้นในระดับเสมอกก แยกฝ่ามือออกห่างจากกัน ดวงตาจับจ้องไปยังแสงสว่างที่กำลังพุ่งเข้ามาตรงหน้า พร้อมกับเรียกสิ่งของบางอย่างที่ทำให้ใครๆ ที่ได้ยินเบิกตากว้างและผลอจึกมือด้วยความลึ้มตัว

“จงออกมา กระเจกแห่งจักรวรรด!”

ความจริง

เบรีย้ง! เบรีย้ง! เบรีย้ง!

เสียงระเบิดพลังเวทอันเกิดจากการสะท้อนและการทำลายด้วยพลังเวทที่ตัดเทียมจนถึงระดับที่เหนือกว่าดั่งขึ้น แต่ถึงแม้การระเบิดออกมาจากแหล่งต้นกำเนิดทั้งสามจะเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน จนส่งผลให้แผ่นดินในอาณาบริเวณแห่งนั้น ลั่นสะเทือนจนแทบทำให้ใครๆ หลายคนทรงตัวไม่อยู่ ทว่าความรุนแรงดังกล่าว ไม่สามารถทำให้ใจของเหล่านักเรียนเสนาธิการปีที่สี่สั่นไหวได้เท่ากับเหตุการณ์ที่ปรากฏตรงหน้า

เช่นรื่องการกระทำของเพื่อนสนิทที่เชื่อมาตลอดว่าเป็นท่านชายรองแห่งธาที่เนียแล้วก็เบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าเพื่อนของตนได้ยื่นของสิ่งหนึ่งไปด้านหน้า จากนั้นก็เกิดการสะท้อนของลูกบอลแสงที่มีพลังเต็มเปี่ยม แรงสะท้อนนั้นทำให้ลูกบอลแสงกลับไปยังอาจารย์สาวที่ยืนนั่งประจวบหุ่นไรชีวิต และอาจจะจบชีวิตของเธอไปแล้ว หากผู้ที่ทำหน้าที่สะท้อนเวทนั้นจะไม่บังคับเปลี่ยนเส้นทางให้มันลอยสูงขึ้นแล้วระเบิดบนท้องฟ้า จนหญิงสาวที่อยู่ตรงนั้นร่วงหล่นลงบนพื้นดินราวกับใบไม้ปลิวจากต้น

ถึงจะคิดว่า การสะท้อนพลังอันมหาศาลเป็นสิ่งที่ไม่น่าจะมีใครทำได้ ทว่าลูกบอลเวทที่มีแสงสว่างบาดตาก็สามารถสะท้อนกลับไปยังง่ายตายด้วยพลังของกระจกกรอบจุลของคำในมือคาเรลล่า ผู้เป็นหัวหน้าหอมังกรวารีกลืนน้ำลายด้วยความยากลำบากพลางจบบ้องไปยังแผ่นหลังที่ตั้งตรงของเพื่อน และไม่มีที่ท่าว่าเธอจะหันกลับมามองพวกเขา พร้อมทั้งตั้งคำถามกับตัวเองว่า เขาจะเชื่อได้หรือยังว่า สิ่ง

ที่อยู่ในมือของเพื่อนนั้นคือ กระดาษแห่งสัจธรรม และ คนคนนี้ก็ไม่ใช่ท่านชายรองแห่งราชานิยมอย่างที่เข่าเข้าใจ

ทางด้านรถไฟที่เข้ามาจอดด้วยความสงสัยว่า ท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสคิดจะทำอะไร ก็ได้แต่เฝ้าปากแน่นเมื่อเพื่อนผู้มีสิ่งที่เรียกว่ากุญแจแห่งความรู้แจ้งได้เลือกลงมือก่อนใครๆ ในเวลานั้น สิ่งที่เรฟาเห็นก็คือ ท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสวัดคทาไปทางเหล่าสาวๆ แดนเหนือ แล้วหัวคทาที่ทอแสงสีเหลืองใสบริสุทธีอันมีต้นกำเนิดจากบุษราคัมเม็ดใหญ่ทั้งสามก็ทอประกายแสงที่สว่างบาดตามากกว่าเดิม

เพียงเสี้ยวหนึ่งของเวลา พวกเขาก็ได้ยินเสียงประหนึ่งแก้วที่แตกละเอียดจากนั้นมือของพวกสาวๆ ที่กุมดาบแน่นก็เริ่มเบี่ยงห่างจากคองามระหงและมีอาการสั่นมากขึ้นทุกที พร้อมกันนั้นก็เกิดควันสีดำลอยสูงจากร่างของพวกเธอ จนท้องฟ้าที่อยู่เหนือร่างของพวกเธอแปรเปลี่ยนเป็นสีดำ กระทั่งควันสีดำลอยออกจากร่างของพวกเธอจนหมด พวกสาวๆ ก็ทรุดกายลงกับพื้น สีดำบนท้องฟ้าค่อยๆ รวมเป็นกลุ่มก้อนและมีขนาดเล็กลงเรื่อยๆ จนกระทั่งแรงอัดที่รวมความมืดมิดให้เป็นกลุ่มก้อนจะมีมากจนส่งผลให้เกิดการระเบิดออกเป็นเสียงๆ

ในเวลาเดียวกับที่พวกเขาตกตะลึงกับความสามารถของเพื่อนตรงหน้า พวกเขา ก็เลื้อยเห็นการกระทำของหลานชายท่านมหาเสนาทางหางตาด้วยความอยากรู้ว่า ท่านหัวหน้าหอวิหคอัคคีผู้มีดาบที่เรียกว่า ‘ดาบแห่งคุณธรรม’ อยู่ในมือจะมีวิธีรับมือกับลูกบอลแสงที่กำลังพุ่งเข้ามาอย่างประหลาดประหลาดนั้นได้อย่างไร

แล้วพวกเขาก็ได้ตระหนักว่า พลังและฝีมือของคนี่แนะนำตัวว่าเป็นหลานชายของท่านมหาเสนาเป็นของจริงยิ่งกว่าที่เคยคิดเอาไว้มากมายนัก เมื่อดาบด้ามทองคำที่มีประกายคมวาววับมีแสงสีแดงใสห่อหุ้มไปทั้งด้ามก่อนจะตวัดตัดลูกบอลแสงออกเป็นสองส่วน ชิ้นส่วนทั้งสองแยกออกไปตกที่มุมของสนามแต่ละด้านพร้อมทั้งระเบิดออกอย่างรุนแรง

แต่ก็เชื่อว่าชายหนุ่มผู้ครอบครองดาบแห่งคุณธรรมจะพอใจกับผลงานเพียงเท่านี้ เขาใช้ช่วงเวลาที่ใดๆ พากันตะลึงกับเหตุการณ์ดังกล่าวพุ่งตรงไปยังผู้ที่เคยเป็นอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลแล้วจ่อดาบเตรียมตวัดเข้าที่คอของหญิงสาว หากแต่ยังไม่ทันที่ปลายดาบจะได้แตะต้องหญิงสาว ก็มีดาบของใครบางคนสอดเข้ามาเพื่อขัดขวาง ส่งผลให้เรฟาต้องรีบถอยตามท่านหัวหน้าหอวิหคอัคคีเพื่อเข้าไปคุ้มเชิงอีกชั้นหนึ่งอย่างลึมตัว

เคล้ง!

เสียงดาบกระทบกันดังก้องสุสานหลวง ขณะที่ทั้งในและนอกปะรำพิธี เงียบกริบ ทุกคนสับสนกับสถานการณ์ตรงหน้าราวกับยังรับไม่ได้กับสิ่งที่เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นแทบจะไม่มีใครเชื่อว่า คนที่ขวางทางดาบไม่ให้ท่านหัวหน้าหอวิหคัคคีได้จับกุมอาจารย์แวนด้าที่ถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ‘เทียร์’ นั้น จะเป็นคนคนนี้

“อาจารย์ไม่ควรขัดขวางผม” ท่านหัวหน้าหอวิหคัคคีคนปัจจุบันเอ่ยกับผู้ที่เข้ามาขัดขวางเขาด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูราบเรียบได้อย่างชัดเจน ดวงตาสีน้ำเงินโพลินมองสำรวจคนตรงหน้าด้วยสายตาที่แฝงไปด้วยการทำหนิ “รู้ตัวดีใช่ไหมครับว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ อาจารย์หริมห!”

“ครูรู้ตัวตลอดเวลาเลยละ แม้กระทั่งเรื่องในสนามสอบ” อาจารย์วิชาดาบเอ่ยกับนักเรียนของตนด้วยน้ำเสียงขมขื่น เขาเหลือบมองหญิงสาวที่ยังคงยืนนิ่งอยู่เบื้องหลังโดยไม่มีท่าทีที่จะขัดขึ้นหรือคิดจะทำร้ายใครๆ เหมือนที่ผ่านมา ก่อนที่จะถอนหายใจพลางมองชายหนุ่มที่อายุน้อยกว่าหลายปี ดูเหมือนว่าเขาจะยอมรับคำทำหนินี้แต่โดยดีชนิดไม่คิดจะได้แย้ง “อาจจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แต่ครูก็ปล่อยให้เธอทำร้ายแวนด้าไม่ได้หรอก”

ถึงแม้การปะทะและสนทนาของหลานชายมหาเสนากับอาจารย์หนุ่มวิชาดาบ
จะเคร่งเครียดสักเพียงใด แต่ทางด้านผองเพื่อนที่ลงความเห็นกันเองจากเหตุการณ์ตรงหน้าว่า ทุกอย่างน่าจะสงบในเวลาสั้น ต่างก็รุกเข้าไปยังพวกผู้หญิงที่ลงไปกองกับพื้นเนื่องจากสูญเสียพลังไปกับการล้างความมืดมนของพลังเวทที่สะกดอยู่ แล้วพวกเขาก็ถอนหายใจเมื่อเห็นว่าพวกเธอปลอดภัยดีทุกคน

“เวราเน” เฮนรี่ละสายตาจากแผ่นหลังของท่านชายรองแห่งราชินีเย็บชั่วขณะรีบหันไปให้ความสนใจกับร่างที่ทรุดลงไปกับพื้น แล้วก็โล่งใจเมื่อเห็นว่าเธอกลับมาเป็นปกติแล้ว “โล่งอกไปที”

“สเตฟานี” รวีน ธาณาส ที่ใครๆ รู้จักเรียกชื่อท่านหญิงที่สามแห่งเลดีเอเนอเพื่อเรียกสติ ก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อได้เห็นดวงตาที่อยู่ภายใต้เปลือกตานั่นกลายเป็นสีม่วงครามดังเดิม เขามองใบหน้าซีดเผือดของหญิงสาวพลางสอบถามอาการด้วยความเป็นห่วง “เป็นยังไงบ้าง”

“พวกฉันไม่เป็นไรหรอกค่ะ” ถึงแม้จะหน้าตาซีดเซียวแต่ท่านหญิงที่สามแห่ง

เลดีเอเนอาก็ไม่ได้แสดงความอ่อนแอให้ใครเห็นแต่อย่างใด ดวงตาสีม่วงครามฉายแววเด็ดเดี่ยวขณะที่พยายามลุกขึ้นยืน ซึ่งเพื่อนสาวคนอื่นๆ เองก็ไม่ได้ต่างกันนัก การกระทำของพวกเธอทำให้พวกผู้ชายโล่งใจไปปะละหนึ่ง

“เตือนแล้วไม่ใช่หรือให้ระวังตัว” โสราเวสบอกอนาสตาเซียด้วยน้ำเสียงเหมือนคนที่คาดไว้แล้วว่าพวกผู้หญิงจะต้องพลาด แค่มองเขาก็รู้ว่าการที่พวกสาวๆ ตกอยู่ในมนตร์สะกดชนิดยอมเช็ดคอตัวเองได้ง่ายๆ แบบนี้ คงไม่ได้เกิดจากการมองตาหรือใช้มนตร์สะกดเพียงแค่นั้นอย่างแน่นอน เขาได้แต่ถอนหายใจอย่างเหนื่อยใจกับความประมาทของพวกเธอ “ตอนไปกินเลี้ยงน้ำชา เพลอกินอะไรของอาจารย์แวนด้าเข้าไปล่ะ”

“โทษพวกผู้หญิงก็ไม่ถูก” มาเคซ์สบอกกับเพื่อนอย่างคนที่ทำใจไว้แล้วว่า จะต้องเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น เขามองไปทางสามสาวก่อนจะถอนหายใจอีกครั้งอย่างโล่งอกที่เห็นพวกเธอกลับมาเป็นปกติดีทุกประการ “โครงการระยะยาวเลยนะนั่น เผลอไปบ้างก็ไม่แปลก”

สามสาวซึ่งตั้งหลักได้แล้วหันมามองพวกเขาตาเขม็ง รวากับจะบอกว่าสิ่งที่เขาพูดไว้ไม่ถูกต้อง

“ไม่ใช่ว่าพวกฉันไม่ระวังนะคะ” สเตฟานีแหวโลโซราเวสด้วยน้ำเสียงร้อรรนเพื่อชี้แจงสิ่งที่เกิดขึ้น

ต่างกับอนาสตาเซียที่หันมาจ้องท่านชายหนุ่มแห่งกราโซริสเขม็งก่อนจะบอกกับแฟนหนุ่มด้วยน้ำเสียงที่ขุ่นเคืองต่อคำพูดของเธอ “ตลอดปีที่ผ่านมา พวกเราไม่ได้แตะต้องอาหารแล้วก็น้ำที่อาจารย์แวนด้าทำให้สั่นิด รวมไปถึงเมื่อคืนนี้ด้วย”

“แล้วทำไมพวกเธอถึงได้ถูกสะกดเองง่ายๆ” โสราเวสเอ่ยถามสามสาวด้วยความไม่เข้าใจ “แค่ติดนิ้วเองนะ แบบนี้ไม่ได้เพึ่งไปกินอะไรมาหมาดๆ เลยหรือ”

“ถ้าอย่างนั้น พวกเราถูกหลอกแล้วละ” ยังไม่ทันที่อนาสตาเซียจะพูดต่อ นาทาซาที่ถูกยีนได้สำเร็จก็ละล้าละลักบอกสิ่งที่ตัวเองสงสัยเมื่อหันไปเห็นท่านหัวหน้าหวิทอคัคคีกาลังปะดาบอยู่กับอาจารย์หนุ่มวิชาดาบ โดยมีอาจารย์สาวยืนหนึ่งอยู่เบื้องหลัง เธอจึงหันไปบอกกับท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสด้วยน้ำเสียงร้อรรน “คนที่เราสงสัยคงไม่ใช่อาจารย์แวนด้าเสียแล้ว”

“หมายความว่ายังไง” มาเคซ์สหันไปมองบุตรสาวคนรองของท่านรองเสนาบดีแห่งเลดีเอเนออด้วยสายตาทที่เต็มไปด้วยคำถาม ในใจเริ่มคล้อยตามข้อสันนิษฐานของ

นาตาชาด้วยเชื่อในความเป็นคนรอบคอบที่สุดในบรรดาสามสาว เธอไม่น่าจะหลงลืมคำสั่งของเรย์เลยแม้แต่น้อย แล้วเขาก็ต้องหันไปมองทางหญิงสาวคนอื่นๆ รวากับจะถามหาความจริงที่ถูกต้องกับพวกเธอหลังจากได้ยีนชัดๆ พวกเธอไม่ได้ขัดคำสั่งของเจ้าชายหนุ่มแต่อย่างใด “พวกเราไม่ได้แตะต้องอาหารของอาจารย์แวนต้า”

ทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น ท่านชายหนุ่มตัวจริงแห่งธาทีเนียก็รีบหันรีหันขวางมองหาน้องสาวของตัวเองด้วยความหวั่นจิต เมื่อครูเขาเพิ่งจะวางใจเมื่อได้เห็นคาเรลล่าใช้กระจกแห่งสัจธรรมสะท้อนลูกบอลแสงกลับไปจนอีกฝ่ายล้มลง แต่ความสบายใจเริ่มหายไป เหลือไว้แต่ความกังวล เพราะเพียงหันมาให้ความสนใจกับท่านหญิงที่สามแห่งเลดีเอเนอ น้องสาวก็คลาดสายตาไปเสียแล้ว

คนที่สวมบทเป็นชายหนุ่มแสนสุภาพจากลาคอนเริ่มร้อนรนเมื่อไม่เห็นน้องสาวในสายตา จนกระทั่งหันไปเห็นคาเรลล่าที่ประตูสุสานเพื่อเข้าช่วยอาจารย์สาวประจำวิชาประวัติศาสตร์ ท่านชายหนุ่มหวังจะตะโกนเรียกเธอเพื่อรับการกระทำนั้น ทว่าก็เข้าไป เพราะทันทีที่คาเรลล่ากำลังจะแตะต้องร่างที่นอนอยู่กับพื้น ตัวเธอก็ลอยขึ้นอย่างไม่สามารถควบคุมได้

“คาเรล” คารอสตะโกนเรียกน้องสาวอย่างลืมหูลืมตา และแทบจะถลาออกไปที่ประตูสุสานหากไม่คิดว่ากำลังประคองท่านหญิงที่สามแห่งเลดีเอเนอไว้

“ถามอีกครั้ง ใครเป็นคนวางยาพวกเธอ” มาเคซัสซึ่งเห็นเหตุการณ์พร้อมๆ กับท่านชายตัวจริงแห่งธาทีเนียเอย่ถามนาตาชาโดยไม่หันไปมองหน้าเธอ น้ำเสียงของเขาตลึงอย่างคนที่อยู่ในสภาวะการตื่นเครียด มือข้างหนึ่งกำกุญแจแห่งความรู้แน่นพลางนึกโทษตัวเองที่ไม่หัดใช้สิ่งที่อยู่ในมือให้เป็นประโยชน์

“ฉันเพิ่งนึกออกนะสิว่าในบรรดาของที่พวกเราได้กินเข้าไปเมื่อวานนี้ มีอยู่อย่างหนึ่งที่เรากินเข้าไปเหมือนกัน” นาตาชาตอบคำถามของชายหนุ่มโดยไม่ได้มองเลยว่าในเวลานี้ท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัลกำลังมีสีหน้าเช่นไร หญิงสาวมองเหตุการณ์ตรงหน้าและเอย่ขึ้นด้วยสายตาที่เชื่อมั่นในความคิดของตัวเอง ใบหน้าเริ่มซีดเผือดเมื่อนึกว่า หากสิ่งที่เธอกังวลเป็นความจริงแล้วละก็ เรื่องคงไม่จบแบบนั้นแน่ๆ “อาหารที่พวกเราทุกคนกินเข้าไปเหมือนกัน” เป็นฝีมือของอาจารย์ทิฟฟานีนะสิ”

“ดูนั่น”

ใครบางคนได้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าวร้องขึ้นพร้อมทั้งชี้ชวนให้คนอื่นๆ ดู ทำให้

ผองเพื่อนที่ยังคงให้ความสนใจกับท่านหัวหน้าหอวิหคัคคีและอาการของพวกผู้หญิง ต้องหันไปตามเสียง พวกเขายิ่งได้เห็นเพื่อนที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นท่านชายเจ้าเสน่ห์แห่ง ราชินีเนยกำลังลอยคว้างอยู่ในอากาศ สีหน้าแสดงความอึดอัด และพยายามจะขจัดขึ้น พลังที่มองไม่เห็น

“นี่มันอะไรกัน” พวกเขาและเธอต่างถามไถ่ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างตกตกตกใจ กับภาพที่เห็นตรงหน้า ทุกคนคิดจะกระเข้าไปช่วยคนที่ดูเหมือนถูกกักขัง แม้กระทั่ง ชายหนุ่มที่กำลังคุมเชิงอีกฝ่ายก็ถึงกับลุดตาบแล้วเดินหน้าหน้าออกไปหมายจะเข้าไป ช่วยร่างที่ลอยอยู่ในอากาศ หากแต่ติดตรงที่อาจารย์หนุ่มประจำวิชาดาบและ อาจารย์สาวที่เชื่อว่าเป็น เทียว่า ไบซานคา เข้าสกัดขัดขวางเขาเอาไว้

กึกๆ เสียงการเคลื่อนไหวของพื้นดินที่ดั่งขึ้นตรงหน้าทำให้พวกเขาต้องถอย หลังออกไปด้วยความระมัดระวัง ไม่นานนักร่างของจอมเวทและทหารก็ผุดขึ้นมาจาก ผืนดินเป็นจำนวนมาก ประเมินจากสายตาแล้วพวกเขาที่ต้องยอมรับว่า คงไม่ใช่เรื่อง ง่ายที่จะทำลายฝ่ายตรงข้ามที่ผุดขึ้นมาใหม่ให้สิ้นซากด้วยการลงดาบแค่ทั้งสองที

“ถ้าเจ้าไม่กลัวว่าพลังของดาบแห่งคุณธรรมจะทำให้ท่านหญิงแห่งราชินีเนยเป็น อันตรายก็ลงดาบได้เลยเจ้าชายน้อย” คำท้าทายที่ดั่งขึ้นเบื้องหลังคาเรลล่าที่ลอยคว้าง อยู่ในอากาศ ทำให้คนที่คิดจะใช้ดาบแห่งคุณธรรมจัดการกับบรรดาตัวเกะกะที่ยืน ขวางทางเขาอยู่ต้องชะงัก ชายหนุ่มผู้ถูกเรียกด้วยยศศักดิ์ที่เพื่อนหลายๆ คนยังไม่รู้ได้ แต่หนึ่งเงียบ พลังมองหาด้านเสียงซึ้ง มีอกำด้ามดาบแน่นราวกับกำลังสะกดความ กรุ่นโกรธ

“โอ้ย!” เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดอย่างสุดจะทนได้ของคาเรลล่าทำให้เหล่า ผองเพื่อนกระวนกระวาย แล้วความกระวนกระวายก็แปรเปลี่ยนเป็นความรื้อรอน จนแทบจะบุกเข้าไปโดยไม่สนใจอันตรายใดๆ เมื่อได้เห็นวาทันชายรองแห่งราชินีเนย ของพวกเขาทางแขนออกทั้งสองข้างในสภาพราวกับถูกตรึงกับอะไรสักอย่างที่ไม่ มองไม่เห็น

“คาเรลล่า!” เสียงตะโกนเรียกอันลึมตัวของ ราวิน ธาณาส ของใครๆ และท่าน ชายใหญ่แห่งราชินีเนย ทำให้ใครๆ ในที่นั้นต่างหันมามองผู้เรียกเป็นตาเดียว พวกเขา หันไปมองสองหนุ่มด้วยแวตาทที่แตกต่างกันไปตามความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจ

พวกที่เพิ่งจะตระหนักได้ว่า สิ่งที่อาจารย์สาวพูดนั้นเป็นความจริงมองชายหนุ่ม ทั้งสองอย่างคาดหวังจะได้ยินคำว่า นี่เป็นเรื่องล้อเล่น ในขณะที่พวกสาวๆ ซึ่งอยู่ใน

มนตรีสะกดกลับมองพวกเขาด้วยความไม่เข้าใจ พวกเขาหันไปมองร่างบางที่ถูกตรึงเหนือพื้นดินด้วยความสงสัย และเกือบอุทานออกมาเมื่อเห็นว่าเชือกที่มัดเส้นผมสีน้ำตาลเข้มของคนที่ลอยอยู่ขาดออกจนเห็นเส้นผมที่ยาวสยาย ทำให้คนตรงหน้าดูเหมือนผู้หญิงมากขึ้น

“เห็นคนตรงหน้าในสารูปแบบนี้แล้ว พวกเจ้าพอจะเชื่อได้หรือยังล่ะว่าข้าไม่ได้โกหก” เสียงพูดที่มองไม่เห็นตัวคนพูดเรียกอารมณ์ร้อนรุ่มของเจ้าชายแห่งอาณาจักรให้ซุ่มซ่ามขึ้นกว่าเดิม เขากำดาบในมือแน่นขึ้นจนแทบหือเลือดเมื่อได้ยินคำถามที่เหมือนกับเย้ยหยัน “หรือจะให้ข้าเป่ลื้องเลื้อผ้าของนางออก พวกเจ้าจะได้เห็นว่าสิ่งที่ข้าพูดเป็นความจริง”

“หากท่านทำเช่นนั้น ท่านคงโง่มากกว่าฉลาด” มาเคซัสซึ่งมายืนอยู่เบื้องหน้าเพื่อนๆ เคียงข้างกับเจ้านายของตนพูดขึ้น ดวงตาสีฟ้าใสจ้องมองไปยังความมืดที่แสงส่องไม่ถึงด้วยสายตาท้าทาย พลังเหลือบมองไปทางเจ้านายของตนที่บัดนี้มีโซราเวสกับท่านชายรองแห่งชาติเคียงข้างเช่นกัน “แห่ลือหลบลัมนั้ไม่สนุ่กหุ่อกนั้”

“จะหลบซ่อนอยู่ทำไม” ในที่สุดคนที่ถูกอ้างว่าเป็นเจ้าชายแห่งอาณาจักรซึ่งเอาแต่เย็บแหย่มานานก็อดรทหนไม่ได้ ใบหน้าคมคายที่เคยนิ่งเฉยราบเรียบอยู่เป็นนิตยัเจือแววแห่งความซุ่นเคื่งซุ่นอย่างเห็นได้ชัดขณะเชื่อเชื่ญคนที่ยังคงซ่อนตัวอยู่ในความมืด “ทำไมท่านไม่ออกมาคุยกันล่ะ ท่านเป็นคนซู้ฉลาดขนาดนั้นตั้งแต่เมื่อไรกัน ท่านเพี้ยร่า”

ลึนเสียงเชื่อเชื่ญที่แผ่ไปด้วยการท้าทายอยู่ในที่ ก็บังเกิดเสียงหัวเราะที่ดังอย่างต่อเนื่อง ไม่นานนัก เจ้าของเสียงในความมืดก็ค่อยๆ เดินออกมาปรากฏตัวเบื้องหน้าทุกคน สร้างความฮือฮาแก่ทุกคนที่ได้พบเห็น ผู้ที่ออกมาพบพวกเขานั้นคืออาจารย์สาวสอนวิชาประวัติศาสตร์ที่มีดวงตาสีโลหิตนั้ตนเอง

ในที่แรก เรย์ คารอส โซราเวส และมาเคซัส คิดว่าเธอคงเป็นเหยื่ออีกคนที่ถูกสะกดและออกมาในฐานะตัวล่อเหมือนกับอาจารย์แวนด้า หากแต่สายโซ่สีแดงดังเลือดที่พันอยู่รอบๆ ตัวของเธอนั้ก็ทำให้พวกเขาเริ่มไม่แน่ใจในความคิดของตัวเองว่าจริงๆ แล้วคนที่อยู่ตรงหน้าคือตัวตนที่แท้จริง หรือเป็นหน้าฉากที่ถูกใช้มาหลอกลตาเหมือนกับอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลกันแน่

“พวกเจ้าตกใจกับเจ้าสายโซ่ที่นำร่าคาญนั้ะหรือ”

คนที่ถูกจ้องมองไม่ได้แสดงอาการใดนอกจากยิ้มออกมาอย่างขบขันที่ได้เห็นสายตาอันตตะลึงของพวกเขา ร่างบางที่เต็มไปด้วยสายโซ่สีแดงดังโลหิตยกขึ้นมองราวกับรู้ว่าพวกเด็กนี้กำลังมองอะไรอยู่ แล้วจึงแสวงเฝ้าถามด้วยน้ำเสียงเอือมระอา ดวงตาสีโลหิตมองไปทางคารลแล้วยิ้มบางๆ อย่างนึ่กสนุก “ไม่ต้องห่วงหรอก เต็มมันก็หายไปแล้ว ด้วยพลังอันเกิดจากจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนินทรและเลือดของสายเลือดหญิงแห่งธาที่เนีย”

“ท่านคงเป็นตัวจริงแล้วสินะ” คำถามของเรย์เรียกรอยยิ้มขบขันจากท่านเทียบว่าอีกครั้งหนึ่ง เมื่อที่พันด้วยสายโซ่โลหิตยกขึ้นพื้นเส้นผมของตัวเองเล่น ขณะที่เดินลงมาจากบันไดอีกหลายชั้นพร้อมทั้งดึงคารลมาให้ลอยตามเธอมา พลังตั้งคำถามย้อนเขา “แล้วเจ้าคิดอย่างไรละ เจ้าชายน้อย เจ้าคิดว่าข้าคือใคร เทียบว่า ไบซานคา หรือว่า ทิฟฟานี่ คลอลิน”

“จากลวดลายโซ่โลหิตแห่งพันนาการที่ปรากฏบนตัวท่าน แน่หนอว่าส่วนหนึ่งย่อมเป็นท่าน ท่านเทียบว่า ไบซานคา ผู้นำจอมเวทสาวแห่งตระกูลจอมเวทแห่งความมืด” “เจ้าชายน้อย” ของผู้นำตระกูลจอมเวทสาวตอบคำถามอย่างฉะฉาน “แต่คนที่มิแต่วิญญาณอย่างท่านย่อมจำเป็นต้องอาศัยกายหยาบของใครบางคน เพราะฉะนั้น ทิฟฟานี่ คลอลิน ก็คือส่วนหนึ่งเช่นกัน”

เจ้าชายแห่งอาณาจักรมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยสายตาราบเรียบแต่แฝงด้วยแววว่องขอขณะที่เอียงปากเจรจากับเธออย่างไร้ซึ่งความหวาดกลัว “แต่ถ้าสิ่งที่ข้าเอ่ยไว้ไม่ได้คลาดเคลื่อนจากความจริงแม้แต่น้อย ข้าก็อยากจะขอรางวัลจากท่าน”

“ฉลาดเป็นกรด สมกับมีสายเลือดของคนคนนั้น ในฐานะที่ตอบได้ดี เจ้าต้องการรางวัลอะไร” ดวงตาสีแดงดังโลหิตที่ทอดมองเจ้าชายแห่งอาณาจักรฉายแววทั้งรักทั้งเกลียดออกมาอย่างโจ่งแจ้ง ทว่าคนที่ได้รับคำชมยังคงไม่แสดงอาการต่อสายตาที่ได้รับนอกจากจะแจ้งความประสงค์ของตัวเอง

“ข้าต้องการจะคุยกับท่าน ข้ามีเรื่องบางอย่างจะบอกแก่ท่าน เกี่ยวกับบองค์เรโนอล”

เปรี้ยง!

สายฟ้าที่ฟาดลงมาทำให้ต้นไม้ที่อยู่บริเวณนั้นลุกไหม้ ดวงตาสีแดงดังโลหิตดูราวขึ้น ใบหน้าที่ดูงดงามเมื่อครู่กลับแลดูบิดเบี้ยวอย่างคนที่เต็มไปด้วยความเคืองแค้นชิงชัง มือบางข้างขวาสะบัดลงอย่างแรงกลางอากาศ ใหม่ๆ ที่ไม่มีอาวุธใดๆ แม้

กระทั่งคา แต่ก็สามารถจะทำอะไรได้มากกว่าที่คิดไว้หมายถึงให้เจ้าชายหนุ่มยุติคำพูดของตัวเอง เพราะทันทีที่มีอย่างนั้นพาดลงไป ผืนดินตรงหน้าเธอก็ระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง

“ข้าไม่มีฐานะอะไรจะคุยกับเจ้า!” น้ำเสียงที่ตวาดก้องทำให้หลายคนในที่นั้นสะดุ้งสุดตัว หากแต่อาการเกรี้ยวกราดของหญิงสาวก็ไม่ทำให้เจ้าชายแห่งอาณาจักรยอมแพ้แต่อย่างใด ดวงตาสีน้ำเงินโพลินฉายแววแว่นแฉะขณะที่เอ่ยกับคนตรงหน้า

“แต่ข้าคิดว่าท่านสมควรจะฟัง”

“ถ้าเจ้าพูดถึงคนคนนั้นอีกแม้แต่คำเดียว ข้าจะฆ่าท่านหญิงแห่งราทีเนียซะ” คำขู่ที่มาพร้อมกับการหวัดสายตาไปยังผู้ที่ถูกตรึงจนขยับไม่ได้ มีผลให้คนที่มีความอยากรู้จะเงียบงันราวกับยอมรับคำขู่แต่โดยดี การนิ่งเงียบของเจ้าชายแห่งอาณาจักรทำให้หญิงสาวที่เชื่อกันว่าเป็นผู้นำตระกูลแห่งความมิดีออกมาอย่างพึงพอใจ

“ดูเหมือนว่า เจ้าจะห่วงนางเสียเหลือเกินนะ ช่างน่าอิจฉาเสียนี้กระไร” คนที่มีวิญญาณของ เทียรา ไบซานคา สิ่งอยู่เอยกับเจ้าชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงประชดประชัน ดวงตาสีโลหิตมองไปทางร่างบางที่ถูกตรึงไว้กลางอากาศแล้วส่ายยิ้ม “แต่ก็ดี เพราะยิ่งเจ้าแสดงให้เห็นว่าห่วงใยเด็กคนนี้นักเท่าไร เพื่อนของเจ้าก็จะได้ตระหนักว่า ข้าไม่ได้พูดโกหกมากเท่าไร”

ผู้ที่อยู่ในพันธนาการของโซ่โลหิตเดินไปหาคารลล่าพร้อมทั้งจับเส้นผมของเธอแล้วดึงให้เงยหน้าขึ้นอย่างไม่ปราณี ดวงตาสีโลหิตฉายแววเกลียดชังปนเปไปกับความสมเพชเวทนา “บอกตามตรงนะว่าข้าชอบเด็กใจกล้าอย่างเจ้า แต่น่าเสียดาย ถ้าเจ้าไม่ได้มีสายเลือดที่น่ายัง ข้าก็คงจะเมตตาเจ้ากว่านี้”

“ข้าไม่คิดว่าจะมีคนเกลียดข้าด้วยเหตุผลที่ว่าข้ามีสายเลือดของใครหรอกนะ” ถึงแม้ว่าจะตกเป็นรองและอยู่ในกำมือของจอมนางแห่งความมิดี คารลล่าก็ยังสามารถหาคำมาโต้ตอบเธอได้อย่างเสมอกัน ดวงตาสีรัตติกาลมองคนที่ดึงผมของเธอจนหน้าหงายด้วยแววตาราบเรียบ ไร้ซึ่งความเกลียดชังอย่างที่ควรจะเป็น “ข้าเชื่อว่าถ้าใครจะเกลียดข้าก็ต้องเป็นเพราะการกระทำของข้าเองมากกว่า”

“ปากดี! งั้นเจ้าก็คงจะได้รับผลจากการหลอกลวงของเจ้าแล้วกระมัง” คำชมที่แฝงไปด้วยการประชดประชันอย่างเต็มที่ที่ไม่ทำให้คารลล่าเปลี่ยนสีหน้าแต่อย่างใด แต่ก็ให้เจ้าจอมเวทสาวแห่งความมิดีจะหยุดเพียงแค่นั้น เธอหันไปมองเหล่าเพื่อนพ้องของคารลล่าที่มองตรงมายังเธออย่างไม่เชื่อสายตาด้วยรอยยิ้มที่เหมือนเยาะ ดวงตาสีโลหิตฉายแววเกลียดชังและสาแค้นใจที่ได้เห็นสายตาทาลาหลายคู่จับจ้องมาทาง

คารลล่าสลับกับ ราวี นานาส ของพวกเขาอย่างไม่อาจยอมรับ ทว่าถึงจะสาแก่ใจสักแค่ไหน นางก็ไม่ได้รู้สึกว่าได้รับการเติมเต็มแม้แต่หยดน้อย ใบหน้างดงามแสดงอาการหงุดหงิดอย่างมากที่สุดเห็นคารลล่ามีสีหน้าที่ราบเรียบ ไร้ซึ่งความหวาดกลัวใดๆ ให้เห็น

“เออละ ข้าคิดว่าพวกเจ้าคงเริ่มเชื่อแล้วสินะว่า คนตรงหน้าเจ้าไม่ใช่ท่านชายรองแห่งธาทีเนีย” เมื่อไม่สามารถทำให้คารลล่ากังวลได้ จอมเวทสาวแห่งความมืดก็เลือกที่จะหันไปคุยกับเพื่อนๆ ของเธอที่อยู่ด้านล่าง “แต่แค่นี้คงไม่พอสินะ”

“หมายความว่ายังไง” คนที่ห้วนน้องสาวจนไม่สนใจสายตาของผองเพื่อนถึงกับตะโกนถามด้วยความกังวล จิตใจที่หวาดกลัวทำให้เขาไม่สามารถจะสงบลงได้แม้แต่หยดน้อย ตั้งแต่เห็นน้องสาวตกอยู่ในอุ้งมือของจอมเวทสาวแห่งความมืด แล้วร่างกายของเขาก็เข้าไปทั้งร่างเมื่อจอมเวทสาวที่ยังอยู่ในโซโลทิตแห่งพันธุนาการหันมายิ้มเยินใส่เขาพร้อมกับถาม

“แล้วเจ้าคิดว่าข้าจะจับตัวท่านหญิงแห่งธาทีเนียมาทำไมล่ะ ท่านชายรองแห่งธาทีเนีย”

“ท่าน” คนที่ถูกเรียกว่า ‘ท่านชายรองแห่งธาทีเนีย’ คั่นเสียงเรียกคนตรงหน้าด้วยความยากลำบาก ไม่สามารถจะหาคำพูดใดๆ มาโต้ได้ และกำมือแน่น การกระทำของเขาเรียกรอยยิ้มอย่างชอบใจจากอีกฝ่ายที่ได้เห็นท่าที่ร่อนรนของเขา

“สำหรับพวกเจ้าทั้งเจ็ดคนที่รู้แล้ว ข้าคงไม่ต้องบอกอะไรมาก แต่กับคนอื่นๆ ที่ไม่รู้อะไรเลย ข้าจะบอกบางอย่างให้เป็นวิทยาทานก็แล้วกันนะ” คนที่พวกเขาเคยนับถือว่าเป็นอาจารย์ยอมถอยห่างจากคารลล่า ก่อนจะยกแขนของตัวเองที่อยู่ในพันธุนาการโซโลทิตให้ ‘ผู้ที่ไม่รู้อะไรเลย’ ได้ดูเป็นขวัญตา พร้อมทั้งอธิบายอย่างไม่เสียดายความรู้

“ข้าชื่อ เทียรา โบซานคา ข้าคือผู้นำตระกูลโบซานคา ตระกูลที่ยิ่งใหญ่ตั้งแต่สมัยยังไม่ได้ก่อตั้งอาณาจักร ตระกูลที่ถูกทำลายให้สูญสิ้นด้วยฝีมือของผู้นำตระกูลทั้งห้า ทั้งที่ข้าเองก็มีสิทธิ์ในแผ่นดินทัดเทียมกับเจ้าพวกผู้นำทั้งห้านั่น” ใบหน้างามที่มีสายไซส์สีแดงดังโลหิตพาดผ่านแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงเสมือนกำลังเล่านิทาน

“สิ่งที่พวกเจ้าเห็นอยู่นี้เรียกว่า ‘โซโลทิตแห่งพันธุนาการ’ คนที่คิดค้นเวทีนี้เป็นนักปราชญ์กับนักเวทที่น่ารังเกียจ จุดประสงค์ของมันมิใช่เพื่อสะกดพลังของข้าที่เพิ่งกลับคืนจากโลกแห่งความตายไม่ให้มีมากดังเก่า ก่อนที่จะนำร่างที่ไร้วิญญาณของข้าไปขังไว้ในสุสาน”

ถึงจะไม่ค่อยเห็นด้วยกับคำพูดนั้น แต่หลายๆ คนก็อดที่จะยอมรับไม่ได้ว่า ผู้พูดช่างมีพลังมหาศาลเสียเหลือเกิน ในทางกลับกันพวกเขาก็เริ่มหวั่นเกรงว่าขนาด คนตรงหน้าอยู่ในสิ่งที่เรียกว่าโซโลทิตแห่งพันธมิตรการยังมีพลังมากมายขนาดนี้ แล้ว ถ้าทำลายมันออกไปเธอจะมีพลังที่รุนแรงขนาดไหน

“วิธีการมันค่อนข้างจะซับซ้อน ข้าคงจะไม่เล่าให้พวกเจ้าฟัง แต่ตัวกระสวย ที่สำคัญของเวทบทนี้ก็คือ เลือดสดๆ ของ ธาทีเนีย ธาทีเอเนีย ผู้นำดินแดนคนแรก ของดินแดนธาทีเนียยังไงล่ะ” ความรู้ที่ได้รับสร้างความฮือฮาแก่คนอื่นๆ ในที่นั้น พวกเขามองคนตรงหน้าอย่างหวาดเกรงสายตาที่จับจ้องไปทางท่านชายรองแห่งธาทีเนีย ที่พวกเขารู้จักด้วยความเกลียดชัง

“วิธีการเดียวเท่านั้นที่จะทำให้ข้าหลุดออกจากพันธมิตรการบ้าๆ นี่คือการไล่ เลือดของสายเลือดหญิงแห่งธาทีเนียในการลบล้าง” ดวงตาสีโลหิตมองไปทาง การเรลล่าด้วยสายตาที่เจือไปด้วยความสมเพชอีกครั้ง ขณะที่มือข้างหนึ่งกวัดเรียกของ บางอย่างออกมา ซึ่งของสิ่งนั้นทำให้คนที่เห็น แล้วพวกเขาก็ต้องสงสัยฮือฮาอีกรอบ เมื่อโซราเวสเอ่ยนามของมัน

“จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินดร!” โซราเวสเรียกชื่อของสิ่งนั้นด้วยความมั่นใจว่า ของในมืออาจารย์สาวย่อมเป็นของจริงอย่างแน่นอน คนที่จำได้ว่าตัวเองหยดเลือด ลงไปในภาชนะในมือของคนซึ่งเคยอยู่ในรูปลักษณ์ของอาจารย์สาวประจำวิชา ประวัติศาสตร์ถึงกับออกอาการเมื่อนึกได้ว่าตัวเองพลาดพลั้งไปแล้ว “บ้าเอ๊ย!”

สีหน้าที่บ่งบอกถึงความคับแค้นใจของโซราเวสทำให้คนที่รองเลือดของเขาเอง กับมอย้มอย่างชอบใจพร้อมทั้งต่อประโยคให้เสร็จสรรพ

“ใช่ จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินดร ของที่ควรจะเป็นของเจ้า แต่ก็ถูกพวกข้า แย่งชิงมา ของที่ถึงแม้เจ้าจะไม่ได้ร้ายมนตร์ แต่แคว้นเลือดของเจ้าเพียงหยดเดียวและ การร้ายมนตร์บทเดียวกับที่เจ้ารู้ด้วยตัวข้า สิ่งที่อยู่ในนี้ก็อยู่ในสภาพที่พร้อม จะรักษาใครก็ตามที่บาดเจ็บเจียนตาย และยังเป็นของที่ใช้ในการประกาศอิสรภาพ ของข้า”

“ท่านจะทำอะไร” ใครหลายคนร้องถามขึ้นอย่างตกใจเมื่อจอมเวทสาวแห่ง ความมืดหันไปทางคารลล่าพร้อมกับเรียกมิดลันออกมาหนึ่งเล่ม ถึงลวดลายที่ด้าม มิดลันจะงดงามสักเพียงใดก็คงไม่สามารถสะกดสายตาคู่ได้เท่ากับการที่ จอมเวท สาวแห่งความมืดใช้ด้านคมของมิดลันเล่มนั้น ซึ่งส่องประกายวาววับไล่ไปกับผิวเนื้อ

ของผู้ที่ถูกตรึงร่างไว้กลางอากาศ

“ข้าจะขอเลือดจากนางเพื่อทำลายโซ่โลหิตแห่งพันธนาการ ก็เท่านั้น” ใบหน้านามที่มีสายโซ่สีแดงพาดผ่านหันมาตอบด้วยน้ำเสียงเย็นชาและท้าทาย “ไม่ต้องกลัวหรอกนะ มันไม่รุนแรงถึงตายหรอก และที่สำคัญ ถ้าเพื่อนของเจ้าไม่ใช่ท่านหญิงแห่งราทีเนียแล้วละก็ มันจะไม่มีผลในการล้างพลังเวทของข้าเลยแม้แต่น้อย”

“เมื่อครู่ข้าใจเร็วไปนิดจึงยังไม่ได้เลือดของเจ้า แต่คราวนี้ไม่พลาดแน่ๆ” คำพูดและการกระทำของหญิงสาวที่พวกเขาคิดว่าเป็นอาจารย์ต่อคารลล่าทำให้คนที่เฝ้ามองต่างใจหายใจคว่า กำมือแน่นอย่างอึดอัดใจ จะทำอะไรก็ไม่กล้าเมื่อเห็นว่ายังมีเหล่าจอมเวทและทหารที่ผุดจากดินจำนวนมากดาหนัรอออยู่ ยังไม่นับตัวประกันสำคัญที่ลอยอยู่กลางอากาศด้วยพลังเวทที่มองไม่เห็นกับคมมืดที่จ่ออยู่ใกล้เกินไป

ที่สำคัญ ความจริงที่ได้รู้จากปากของจอมนางแห่งความมืดกับความนิ่งเงียบของเหล่าผองเพื่อนที่คิดว่าสนิทและเชื่อใจกันได้กำลังทำให้พวกเขาไขว่ไขว พวกเขาไม่รู้ว่าจะสมควรจะทำอะไร ควรจะยืนมองเฉยๆ เพื่อรอให้ความจริงกระจ่าง หรือควรยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ ในเวลานี้ดูเหมือนว่าช่างตัดสินใจได้ยากเย็นเหลือเกิน

“น่าสงสารเสียเหลือเกินที่ไม่มีใครคิดจะยื่นมือมาช่วยเจ้าเพียงเพราะความคลางแคลงใจ” การนิ่งเงียบอย่างอึดอัดใจของพวกเขาทำให้ผู้นำตระกูลของจอมเวทแห่งความมืดทั้งปวงยิ้มออกมาอย่างสาแก่ใจ เธอเอ่ยกับคารลล่าขณะที่สายตามองจ้องไปยังบุคคลทั้งหลายที่อยู่เบื้องล่างอย่างหยาบหยัน แล้วจดคมมืดสั้นในมือลงบนข้อมือของคารลล่าอย่างแรงพร้อมทั้งเยาะเย้ยอีกครั้งอย่างพึงใจเมื่อคนที่ได้ชื่อว่า ‘เพื่อน’ ไม่กล้าเข้ามาเพื่อช่วยเหลือเพื่อน “มิตรภาพของพวกเจ้ามันช่างเปราะบางเสียเหลือเกินนะ”

8

จบมูม

“อ้อ!”

ถึงแม้จะมีดที่กดลึกเข้าไปในผิวหนังของคารลล่าจะสร้างบาดแผลที่ค่อนข้างลึกและความเจ็บปวดให้เธอแทบขาดใจ แต่หญิงสาวก็พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ส่งเสียงกรีดร้องออกมา เธอเลือกที่จะกัดปากตัวเองไว้ไม่ให้เสียงร้องของความเจ็บปวดดังเล็ดลอดออกมาให้คนที่ประกาศว่าเป็นผู้นำตระกูลสาวแห่งจอมเวทแห่งความมืดได้ยิน เพราะไม่ต้องการให้นางสนใจกับการกระทำของตัวเองมากเกินไป

ถึงแม้จะรู้สึกเจ็บเจียนตาย คนที่มีแผลลึกก็ไม่ปรึภากร้องออกมาแม้แต่น้อย ซึ่งสิ่งที่คารลล่าทำนั้น เรียกอาภรณ์เกรี้ยวกราดจากหญิงสาวผู้มีดวงตาสีโลหิตไม่ใช่บ่อย สายตาที่มองมาฉายแววแห่งความไม่สบายใจกับการแสดงออกที่ไม่ได้ตั้งใจของท่านหญิงแห่งธาตุน้ำ ถึงแม้ว่าสภาพของเธอในเวลานี้จะดูน่าเวทนาแค่ไหนก็ตาม

“โดนไปขนาดนี้ยังไม่ร้องออกมาสักอะ ช่างเก่งกล้าเหลือเกินนะท่านหญิงแห่งธาตุน้ำ”

เลือดที่หยดเป็นสายและไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดของคารลล่า ทำให้ใบหน้าของคนที่พักผ่อนคุ้นเคยในนามของท่านชายรองแห่งธาตุน้ำซีดเขียวไร้สีเลือด ผู้เฝ้ามองบางคนถึงกับเบนหน้าหนีเพราะไม่สามารถทำใจมองภาพตรงหน้าต่อไปได้

“ดูซิว่าเจ้าจะอดทนได้เก่งเหมือนกับบรรพบุรุษหรือเปล่า” ผู้นำจอมเวทสาวเอ่ยคำชมที่ฟังยังงี้ก็เสียดแทงใจเมื่อเห็นว่าถึงแม้จะลงมือทำอะไรลงไป ก็ไม่สามารถจะเรียกเสียงร้องใดๆ ให้ออกมาจากปากคารลล่าได้แม้แต่น้อย การกระทำที่ไร้ซึ่ง

ความเมตตาจึงเผยออกมาพร้อมกับความกราดเกรี้ยวแห่งโทสะ

“เจ็บปวดดีไหมเล่า” คำถามที่แฝงไปด้วยความหยามเหยียดของจอมเวทสวาส่งผลให้ทุกคนที่ได้ยินต้องกำมือแน่นเพื่อสะกดใจ แล้วก็เปลือยทวนออกมาเมื่อได้เห็นจอมเวทสวาใช้มือเปล่าๆ กดลงที่แผลลึกซึ่งชุ่มโชกเลือดบนข้อมือบางเพื่อหวังเรียกเสียงร้องให้ออกมาจากปากของเธอ

“คุณคารล!” การกระทำที่โหดร้ายนี้สามารถเรียกสีหน้าที่รู้สึกเลือดจากสามสาวแดนเหนือแห่งหวิหคัคคีได้อย่างไม่ยากเย็น เสียงเรียกที่เจือไปด้วยความหวังโยของสเตฟานีทำให้คารลล่าซึ่งหลับตาเพื่อหนีความเจ็บปวดต้องลืมตาขึ้น เพียงได้เห็นใบหน้าที่คลอไปด้วยน้ำตาของท่านหญิงที่สามแห่งเลดีเอเนอ คนที่สมควรที่จะร้องมากกว่าก็ยิ้มบางๆ พร้อมทั้งส่ายหน้าเป็นเชิงบอกให้รู้ว่าเธอไม่เป็นอะไร

“มาเคซัส” ท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสเหลือบไปมองตามเสียงเรียกที่ยืนเยียบของเจ้าชายแห่งอาณาจักร เป็นเชิงให้รู้ว่าเขารอฟังอยู่ แล้วเขาก็ส่ายยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจที่ได้รับคำสั่งให้ทำอะไรสักอย่างเสียที “อีกไม่นานท่านก็หายร่างเลิกลิงใจคารลล่า ด้วยพลังของกุญแจแห่งความรู้แจ้ง นายคนเดียวคิดว่าจะถ่วงเวลาท่านหายร่างได้นานแค่ไหน”

“นานหรือเปล่าไม่รู้เหมือนกัน แต่ก็คงจะพอทำได้นะ” ผู้ครอบครองกุญแจแห่งความรู้แจ้งให้คำตอบเป็นเชิงบอกว่าจะพยายามทำให้ดีที่สุด แล้วหันไปจับตามองจอมเวทสวาที่กำลังใช้จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนัรันดรองเลือดของคารลล่า ก่อนเตรียมตัวให้พร้อมในทุกขณะจิต

“โซราเวส คารอล” ชื่อของเพื่อนอีกสองคนดังลอยลมเข้ามาพร้อมทั้งคำสั่งที่เด็ดขาด “อาจารย์ทรีมิท กับอาจารย์แวนด้าไหวไหม”

“ทั้งอาจารย์ทรีมิทให้ฉันจัดการ ส่วนนายรับผิดชอบอาจารย์แวนด้า” เสียงแบ่งงานของท่านชายรองแห่งธาติเนียทำให้ท่านชายหนุ่มแห่งราเวนคัสรู้ว่า เพื่อนๆ ก็พร้อมที่จะลงมือแล้วเช่นกัน นอกจากนี้มาเคซัสยังได้ยินคารอลให้เหตุผลกับเพื่อนว่าทำไมถึงแบ่งงานเช่นนั้น “ฉันมีเรื่องติดค้างกับอาจารย์ทรีมิทในสนามสอบอยู่ คราวนี้คงต้องขอเคลียร์หนี้เมื่อครั้งก่อนหน่อยละ”

ในประรำพิธี คาเรียดินรบนประหนึ่งคนบ้า พยายามอย่างมากที่จะสลัดให้หลุดจากการลือกของเพื่อนและรุ่นน้องที่ตาไว และตัดสินใจอย่างเฉียบขาดในการ

ควบคุมตัวท่านชายใหญ่แห่งธาตินิกะ เมื่อเห็นอาการเตรียมถลาออกไปนอกประรำพิธี อย่างไม่สนใจว่าตัวเองอาจจะไหม้เป็นจุนหากยังดื้อดึง ฝ่าชายอาคมที่อาจารย์สาว ร่ายเอาไว้อีกหนึ่ง หลายคนที่อาการทุลักทุเลเพราะต้องอาศัยกำลังทั้งหมดที่มีเลยก็ว่าได้ในการสกัดคาเรียส

“ปล่อยฉัน เซเรส” ท่านชายใหญ่แห่งธาตินิกะโยกย้ายกลับไปหมด ใบหน้า คมคายฉายแววโกรธเคืองเป็นอย่างมากต่อภาพที่ทำร้ายจิตใจเขา ดูเหมือนว่าความ ห่วงใยในตัวประกันจะทำให้เขาลืมทุกสิ่งทุกอย่าง “ฉันจะไปช่วยน้องสาวของฉัน”

“เข้าใจหรอกนะที่นายร้อนใจ! แต่ก็ใจเย็นหน่อยสิ คาเรียส!” เซเรสทวาดไล่ หน้าเพื่อนราวกับจะเรียกสติ คนที่เข้าไปล็อกตัวเพื่อนก่อนใครเพราะรู้นิสัยดีพยายาม ที่จะโน้มน้าวให้คนที่ยังตื่นเป็นบ้าเป็นหลังสงบสติอารมณ์ “มีเจ้าพวกนั้นอยู่ด้วย จะต้องช่วยคาเรียสได้แน่ๆ เชื้อสี”

“ถ้าอย่างนั้น เรื่องที่บอกว่าคนนี้เป็นท่านหญิงแห่งธาตินิกะ มันเป็นเรื่องจริง หรือคะ” ถึงแม้ว่าสถานการณ์ในเวลานี้จะสร้างความวุ่นวายและสับสนแก่ทุกคน ในที่นั้น แต่ สกาเรต เลดาซาน ก็ยังสามารถจับใจความประโยคสนทนาของท่าน หัวหน้านักองฆาราชของครักซ์ทั้งสองได้ ดวงตาสีม่วงครามฉายชัดถึงความตกใจกับ เรื่องที่ได้ฟังยิ่งกว่าเหตุการณ์ที่ได้เห็นเมื่อครู่เสียอีก “แปลว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา พวกทั้งสองคนสมคบคิดกันหลอกพวกเราอย่างนั้นหรือคะ”

ไร้ซึ่งคำตอบใดๆ จากสองรุ่นพี่ ราวกับว่าพวกเขาปล่อยให้คำถามของเธอ เป็นแค่สายลมพัดผ่าน เมื่อรุ่นพี่ไม่ยอมตอบคำถาม ท่านหญิงใหญ่แห่งเลดีเอเนอ ก็หันไปสอบถามน้องสาวคนรองและรุ่นน้องคนอื่น “แล้วพวกเธอรู้มาก่อนหรือเปล่า”

เหล่ารุ่นน้องพากันส่ายหน้าอย่างพร้อมเพรียง เมื่อทุกคนส่ายหน้าแทนคำตอบ เธอก็พอจะเดาได้ว่าคนที่สมควรจะตอบคำถามมากที่สุดคงจะไม่พ้นรุ่นพี่ทั้งสอง ทว่าความสงสัยของเธอก็ไม่ได้รับความกระจ่างแต่อย่างใดเมื่อรุ่นพี่ทั้งสองรวมไปถึง คนอื่นในประรำพิธีหรือแม้กระทั่งเธอเอง เลือกว่าจะหันไปมองการต่อสู้เบื้องหน้า ซึ่ง ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะมีใครกล้าและบ้าบิ่นได้มากกว่านี้อีกแล้ว

ที่หน้าประตูทางเข้าสู่ฐาน จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์ที่ผ่านการทำพิธีด้วย
เลือดของท่านชายแห่งกราโซริสและได้รองรับเลือดของคาเรียลล่าเริ่มมีปฏิกิริยาบางอย่างที่ใครๆ ต่างหันไปให้ความสนใจ ทุกคนทั้งกับประกายสีทองที่เรืองออกมาจากกัน

ของจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนัรันดรโบนั้น แสงสีทองนั้นแผ่กระจายเป็นวงกว้างแล้วค่อยๆ แคบลงเรื่อยๆ จนเป็นเส้นตรงที่พุ่งขึ้นจากกันจอกไปสู่ท้องฟ้าเบื้องบน ก่อนที่ปรากฏการณ์ทุกอย่างจะสลายหายไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

สิ่งที่เกิดขึ้นสร้างความพึงพอใจแก่ผู้ที่ต้องการจะหลุดพ้นจากมนตร์สะกดที่ตนชิงชิง หญิงสาวที่ถูกพันธนาการด้วยโซ่โลหะที่พิจารณาสิ่งที่อยู่ในจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนัรันดร เมื่อผลที่ได้รับทุกอย่างถูกต้องตามประสงค์เธอก็สับมือปล่อยคารลล่าให้ร่วงหล่นลงไปอย่างไม่สนใจว่า ร่างบางที่หล่นกระแทกพื้นหินที่เย็นเยียบและแข็งแกร่งจะบอบช้ำเพียงไร

“แต่อิสรภาพอันหอมหวานของข้า” จอมเวทสาวเอ่ยขึ้นอย่างคาดหวังในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น จูจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนัรันดรขึ้นเหนือหัว ดวงตาสีแดงดังโลหิตทอประกายขณะจับจ้องของในมืออย่างพึงพอใจ ร่างที่มนตร์สะกดกำลังจะถูกทำลายเริ่มถอยห่างจากคารลล่าที่นอนหมอบอยู่กับพื้นอย่างไร้เรี่ยวแรง ซึ่งนั่นเป็นจังหวะที่เจ้าชายแห่งอาณาจักรรอยคอย

“ตอนนี้เลย!” เสียงตะโกนของเจ้าชายหนุ่มดังขึ้นพร้อมๆ กับการใช้ดาบแห่งคุณธรรมตัวดำจัดสิ่งกีดขวางตรงหน้า ผลที่ได้ก็คือ เหล่านักเวทและทหารที่พุ่งขึ้นมาจากดินแตกสลายจนเกิดฝุ่นละอองคลุ้งไปหมด แล้วเขาก็อาศัยช่วงเวลานั้นพุ่งตรงไปยังคารลล่า โดยมีมาเคซัสที่อาศัยพลังเวทของภูมิจำแหว่งความรู้แจ้งเข้าใจมิติจอมเวทสาวแห่งความมืด โดยหวังให้พิธีการขั้นสุดท้ายที่จะทำให้อีกฝ่ายหลุดจากโซ่โลหะแห่งพันธนาการต้องสะดุด ส่วนคารอสเข้าประดาบกับอาจารย์สอนดาบฝีมือดี โดยมีโซราเวสรับหน้าอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาล

ชายหนุ่มทั้งสี่ต่างทำหน้าที่ของตัวเองอย่างมุ่งมั่น โดยปล่อยงานที่อยู่เบื้องหลังให้สเตฟานี นาตาชา และอนาสตาเซียเป็นผู้สานต่อ พวกเขาไม่สนใจสายตาของเพื่อนฝูง ไม่สนใจสายตาของคนที่อยู่ในประำพิธิ ไม่สนใจแม้แต่ชีวิตของตัวเอง จุดมุ่งหมายของพวกเขามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นคือ การช่วยคารลล่าให้พ้นออกมาจากตำแหน่งนั้นให้ได้

พลัก! พลัก! พลัก! มาเคซัสซึ่งเป็นฝ่ายที่เริ่มโจมตีเข้าไปก่อนใช้เวทเป็นตัวเบิกทาง ลมน้ำแข็งจำนวนมากพุ่งไปยังร่างของจอมเวทสาวแห่งความมืดที่ยังถือจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนัรันดรไว้ในมือ ส่งผลให้หญิงสาวต้องหันตัวหลบอย่างไม่มีโอกาสได้ตอบโต้ ทั้งที่ตัวเองมีพลังเวทที่เหนือกว่า ทว่าการกระทำที่เหนือความคาดหมาย

และไหนจะต้องระมัดระวังของมีค่าที่มีผลกับอภิสภาพของตัวเธอทำให้เธอไม่สามารถตอบโต้ได้ถนัดนัก จึงทำได้แค่หลบหลีกด้วยความรวดเร็วเพียงเท่านั้น

“ทรีมิท! ไปช่วยทิฟฟานี” ลี้นเสียงบอกของอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาล อาจารย์หนุ่มแห่งวิชาดาบก็รีบดลไปตามคำขอของเธอ ทว่าคนที่เตรียมรอรับมือกับเขาไม่ปล่อยให้อาจารย์หนุ่มได้ทำเช่นนั้น ร่างกายกระโดดเข้าขวางพร้อมกับดាប់กล้ำในมือ

เคล้ง! เสียงดาบที่คารอสัตว์เข้าสัดอาจารย์หนุ่มวิชาดาดังสนั่นไปทั่วบริเวณ คนที่มีหน้าที่เฝ้ากับอาจารย์หนุ่มมองเขาด้วยสายตาที่ผิดหวังและดูถูก “ผมไม่คิดเลยว่าอาจารย์จะทำอย่างนี้ น่าผิดหวังจริงๆ”

“เธอมีเหตุผลของเธอ ครูก็มีเหตุผลของครู” อาจารย์หนุ่มที่คิดจะดลไปให้การอารักขาของนางผู้นำตระกูลแห่งความมืดเอ่ยกับคนที่เขาเพิ่งจะได้รู้ว่าเป็นท่านชายรองตัวจริงแห่งธาตุน้ำเสียด้วยน้ำเสียงที่บอกว่ารู้สึกเจ็บช้ำในการกระทำของตัวเองไม่น้อย ทว่า กระแสดาบของเขานั้นยังคงดุเดือดและมุ่งประหาร “ครูมีเหตุผลที่จะต้องปกป้องทิฟฟานี และคงจะยอมให้เธอทำร้ายทิฟฟานีไม่ได้”

“ฉันแรกก็มีความคิดแบบเดียวกันครับ อาจารย์” ท่านชายรองแห่งธาตุน้ำเฝ้ามองอาจารย์หนุ่มด้วยสายตาจริงจังและเด็ดขาด ใบหน้าที่ยังมีแผลเป็นจากการแต่งเติมฉายแววมุ่งมั่น “ผมมีเหตุผลที่จะต้องปกป้องคาเรลล่า ดังนั้นใครที่คิดจะทำร้ายน้องสาวของผม ผมก็ไม่สามารถปล่อยเอาไว้ได้เหมือนกัน”

เคล้ง! เสียงดาบที่กระทบกันช่วยดึงสติของผองเพื่อนให้รำลึกได้ว่าพวกเขา กำลังเผชิญหน้ากับอะไร ทว่าเพียงแค่ว่าพวกเขาคิดจะขยับตัว อาจารย์สาวประจำห้องพยาบาลก็เข้ามาขัดขวางพร้อมคทาในมือด้วยท่าที่สงบ แต่สายตาที่มองมานั้น แข็งกร้าวและแผ่ไปด้วยการขอร้อง

เพียงแค่อาจารย์สาวตวัดคทาในมือ เหล่ากองทหารและนักเวทที่เกิดจากพลังเวทที่ไม่สามารถประเมินได้ก็ผุดขึ้นจากผืนดินรอบๆ สิ่งมีชีวิตแต่เคลื่อนไหวได้พากันโอบล้อมเหล่านักเรียนสนธิการราวกับจะต้อนให้พวกเขาตกอยู่ในวงล้อม

“ครูคงจะปล่อยให้พวกเขาเข้ามาใกล้ไม่ได้” แวนด้า สเนค ที่ตอนนั้นกลับมามีดวงตาสีแดงอิฐดั้งเดิมบอกกับนักเรียนของเธอด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน คทาในมือเรืองแสงพร้อมกับที่เธอเตรียมร้ายเวทกักขังอีกครั้ง “โปรดเข้าใจ ที่ครูทำไปนั้นก็เพื่อพวกเขา”

ตูม! ทันทีที่ชายมนตรากำลังขยายเพื่อกักขังพวกเขา ก็เกิดพลังเวทสีเขียว สายหนึ่งพุ่งชนที่ชายมนตรานั้น เวทที่ปะทะกันส่งผลให้พื้นดินสะเทือนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อพวกเขาหันไปทางที่มาของพลังสีเขียวนั้นก็เห็นโซราเวสกำลังคว่ควาตุใจในมือ สีหน้าของท่านชายหนุ่มแห่งกราโซริสยังคงยิ้มละไม หากแต่ในความรู้สึกของพวกเขา นั้นมันช่างเป็นรอยยิ้มที่เหี้ยมโหดเสียเหลือเกิน

“คิดให้ตายก็คิดไม่ได้หรอกครับว่า สิ่งที่ท่านทำนั้น ทำเพื่อพวกผม” โซราเวส ที่ออกมายืนเบื้องหน้าอาจารย์สาวบอกกับเธอด้วยน้ำเสียงของคนที่กำลังสะกดอารมณ์โกรธเต็มที่ “เพราะไม่ว่าจะมองอย่างไร สิ่งที่ท่านทำ มันก็เป็นการทำเพื่อตัวเอง ชัดๆ”

“ถ้าเธอคิดอย่างนี้ ครูก็จำเป็นจะต้องใช้ไม้แข็ง” อาจารย์สาวยังคงยืนยันว่า สิ่งที่คุณกำลังทำนั้นทำด้วยความจำใจ และพูดให้ใครๆ เข้าใจว่า สายเลือดจอมเวทหนุ่ม กำลังบังคับให้เธอต้องกระทำการรุนแรง แต่ท่านชายหนุ่มแห่งกราโซริสก็เพียงแค่นึกโหลอย่างไมเคิดจะรับฟังเหตุผลใดๆ ทั้งนั้น

“ก็ไม่เห็นเป็นไรครับ” คนที่ประกาศชัดว่าเขาไม่คิดจะทำความเข้าใจกับเหตุผลของอาจารย์สาวยิ้มละไมในขณะที่ดวงตาดำยวเวดเด็ดเดี่ยว และเริ่มแผ่พลังเวทที่มีออกมาอย่างคิดจะต่อสู้แบบจริงจัง “เพราะผมเองก็คิดจะใช้ไม้แข็งกับอาจารย์เหมือนกัน”

“เป็นยังงัยบ้าง”

ขณะที่มาเคซัส คารอส และโซราเวสกำลังทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มความสามารถ เจ้าชายแห่งอาณาจักรก็วิ่งมาถึงคารอลล่าที่นอนหายใจวรินพร้อมทั้งประคองร่างที่วิ่งไปกับพื้นให้ลุกขึ้นนั่ง ในเวลาเดียวกัน เขาก็รับร้ายเวทรักษาบาดแผลจนกระทั่งข้อมือบางจนเห็นชัดว่าเนื้อได้สมานกันแล้ว จากนั้นจึงรีบดึงเธอให้ออกห่างจากการต่อสู้ของสายเลือดหนุ่มแห่งราเวนคัลที่กำลังรุกไล่จอมเวทสาวแห่งความมืดอย่างไม่สนใจพวกเขาสักเท่าไรในเวลานี้

“เมื่อไหร่ผมจะไม่มีแรง แต่ตอนนี้ก็พอไหว” คนได้รับความช่วยเหลือบอกกับเจ้าชายหนุ่มด้วยสีหน้าที่ดีขึ้น เธอพยายามฝืนตัววิ่งให้ห่างจากหน้าประตูสุสานที่กำลังเกิดเหตุการณ์เดือด แล้วก็ต้องชะงักกับการต่อสู้ของพี่ชายและโซราเวสที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

ตูม! เคล้ง! เสียงการต่อสู้ที่ดังมาจากประตูสุสานกับเสียงของวัตถุบางอย่างที่ลอยละลือมาตกลงตรงหน้าคาเรลล่าทำให้การต่อสู้ทั้งหมดยุติลงโดยอัตโนมัติ การอริบถล่าเข้ามาสำรวจความปลอดภัยของน้องสาว ขณะที่โซรวเวสก็คุมเชิงอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาล คาเรลล่าเข้มนมของที่อยู่ตรงหน้าแล้วจึงตัดสินใจก้มลงเก็บของชิ้นนั้นหลังจากแน่ใจแล้วว่าของที่เธอเก็บได้คืออะไร จากนั้นจึงหันไปมองเหตุการณ์ที่หน้าประตูสุสานเพื่อดูผลของการต่อสู้

การต่อสู้จะเป็นเช่นไรไม่มีใครบอกได้ เนื่องจากไม่สามารถมองเห็นได้นอกจากหมอกควันที่หนาทึบ คาเรลล่าไม่แน่ใจว่าการที่จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนินทรบลิวมาตกตรงหน้าเธอจะหมายถึงชัยชนะของมาเคซ์หรือไม่ แล้วการหม่นแสงของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำดินแดนกราโซริสจะหมายความว่าอย่างไร แต่ที่แน่ๆ ลางสังหรณ์กำลังบอกว่า คำตอบที่จะได้รับไม่น่าจะใช้ชาวดืออย่างแน่นอน เมื่อได้เห็นร่างของใครบางคนที่คุณตาบลิวออกมาจากหมอกควันนั้น

โครม! “มาเคซ์!” เสียงของแรงกระแทกที่หนักหน่วงดังสลับกับเสียงเรียกของผองเพื่อนเมื่อได้เห็นร่างของท่านชายแห่งราเวนคัสบลิวละลือไปตกที่พื้น ถึงจะมีอาการช้ำในอยู่ไม่น้อยแต่ท่านชายหนุ่มก็มองคนที่ลงมือทำร้ายเขาด้วยสายตาที่ไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะเป็นไปได้ ผิดกับหญิงสาวที่ได้ชื่อว่าครั้งหนึ่งเคยเป็นอาจารย์ซึ่งบัดนี้มองพวกเขาด้วยสายตาที่แฝงไปด้วยความขบขันเหลือประมาณ

“ท่านเทียรา” เมื่อได้เห็นร่างที่ยืนอยู่ที่หน้าประตูสุสานไร้ซึ่งร่องรอยของโซโลहितแห่งพันธนาการ คาเรลล่าก็เบิกตากว้างพลางเรียกชื่อของผู้นำจอมเวทสาวราวกับละเมอเบาๆ อย่างพยายามทำให้ยอมรับให้ได้ ดวงตาสีรัตติกาลมองไปยังอาจารย์สาวที่บัดนี้ได้กลายเป็นจอมเวทสาวผู้นำตระกูลแห่งความมืดเต็มตัวด้วยความรู้สึกอึดอัด และไม่สามารถจะหาคำพูดใดๆ มาเอ่ยได้ในเวลานี้

“ตกใจอะไรกัน ข้าคิดว่าพวกเจ้าจะยินดีกับบิสรภาพของข้าเสียอีก” ใบหน้างดงามที่ดวงตาสีโลหิตจับจ้องมายังพวกเธอส่งรอยยิ้มนำชนลูกมาให้ ดวงตานั้นจับจ้องไปทางคาเรลล่า ส่งผลให้ผู้ที่ถูกจ้องมองตัวสั่นด้วยความกลัวที่ไม่สามารถจะบรรยายออกมาได้ ในใจร่ำร้องอยากจะหนีไปจากที่นี่ด้วยความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัย

แล้วลางสังหรณ์ของเธอก็เป็นจริง เมื่อจู่ๆ ผู้ที่กลายเป็นจอมเวทสาวผู้นำตระกูลแห่งความมืดก็ขี้นิ้วมายังเธอ ที่ปลายนิ้วมีพลังเวทสีแดงสดเกาะกลุ่มเป็นวงเล็กๆ เพียงพริบตามันก็เคลื่อนตัวมายังคาเรลลาราวกับลูกธนู การกระทำที่มุ่งแต่การ

ประตูประหารโดยไม่ต้องพูดคุยให้เสียเวลาเรียกาการตกตะลึงจากผู้ที่กำลังจะถูกพลั้งเวทนั้นทำร้าย จนไม่สามารถจะขยับตัวไปไหนได้

“คารลระวัง!” เสียงเตือนของท่านชายรองแห่งธาที่เนียดังขึ้นอย่างตกใจเมื่อเห็นพลั้งเวทสีแดงสดพุ่งตรงมายังน้องสาวของตน เร็วเท่าที่จะทำได้ ผู้เป็นพี่ชายผลักน้องสาวออกไปจากวิถีอันตรายนั้น ทว่าเพราะพะวงกับน้องสาวมากจนเกินไป ตัวเขาจึงไม่สามารถที่จะหลบพ้นจากพลั้งเวทสีแดงที่พุ่งตรงมาได้ มันซัดไปที่ท้องของเขาเต็มๆ ความรุนแรงของมันที่แทงผ่านร่างหนาทำให้ร่างที่กำยำถึงกับทะลุ ผิวหนังฉีกขาดจนกระแสนเลือดไหลพุ่งเป็นสาย

“พี่คารอส!” เลือดและเสียงฉีกขาดของผิวเนื้อทำให้คารลล่าที่ได้เห็นเต็มๆ ตาถึงกับเรียกพี่ชายเสียงหลง เธอผวาเข้าหาร่างที่ชุ่มโชกเลือดของพี่ชายคนรองด้วยความตกใจสุดขีดพร้อมกับเสียงกรีดร้องของสเตฟานีที่ถลตามมา ท่ามกลางเสียงของการต่อสู้ของเหล่านักเรียนเสนาธิการปีที่ตัดสินใจเข้าโรมรันกับเหล่าทหารและจอมเวทที่ไม่มีหัวใจ หลังจากได้เห็นการลงมือที่เหี้ยมโหดของจอมเวทสาวที่ทำต่อท่านชายรองแห่งธาที่เนียด

“แก” เมื่อได้เห็นการลงมือที่เหี้ยมโหดของผู้นำจอมเวทสาวที่พ้นออกจากโซ่โลหิตแห่งพันธนาการ โซราเวสก็ถึงกับสติแตก คนที่มักจะสนุกกับทุกเรื่องถึงกับยั้งไม่ออก เขาถลาไปหาจอมเวทสาวอย่างลืมหื้มพร้อมกับมาเคซ์สที่กำลังโกรธจัดเช่นกัน ดวงตาสีฟ้าใสของเขาขุ่นมัว ชายหนุ่มลืมหื้มไปเลยว่า การบุกไปหาจอมเวทสาวในเวลานี้ก็ไม่ต่างอะไรกับแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ

ไมทันจะได้ตะต๋องบันไดขั้นแรกสุด ร่างสูงของสองท่านชายก็ถูกพลั้งที่มองไม่เห็นชัดกระเด็นไปกระแทกกับเสา สถานการณ์เลวร้ายลง เหล่านักเรียนอ่อนแรงเมื่อได้รับความบอบช้ำก่อนจะส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด เมื่อจู่ๆ ก็รับรู้ว่ามีเชือกที่มองไม่เห็นดึงแขนขาของพวกเขาจนแยกออกจากกันราวกับว่าจะฉีกพวกเขาออกเป็นชิ้นๆ จากการลงมือที่มุ่งหวังทำลายชีวิตอาจจะทำให้พวกเขาเหลือเพียงชื่อ หากว่าเจ้าชายแห่งอาณาจักรจะไม่เข้ามาขัดขวาง

เปรี้ยว! เสียงของการทำลายเวทดั่งลั่นและสร้างความสะเทือนแก่สุสานหลวงอีกครั้ง แต่นั่น ก็ช่วยต่ออายุให้สองท่านชายหนุ่มได้อีกครั้งเมื่อเชือกที่มองไม่เห็นที่รัดพวกเขาไว้สลายไป ทว่าระลอกคลื่นลูกใหม่ก็ถาโถมเข้ามาขัดขวางการต่อสู้ของพวกเขา เมื่อเจ้าชายแห่งอาณาจักรที่ยังมีของดีที่พอจะต่อกรกับอาจารย์สาวที่กลายเป็นจอมนาง

แห่งความมืดแบบเสร็จสมบูรณ์ต้องเผชิญหน้ากับอาจารย์หนุ่มประจำวิชาดาบ ราวกับว่านี่คือแผนการรับมือกับดาบแห่งคุณธรรมที่จอมเวทสาวเตรียมเอาไว้ล่วงหน้า

“ดาบคุณธรรมเมื่อเจอกับคนธรรมดา มันก็กลายเป็นแค่ดาบธรรมดาๆ” จอมเวทสาวแห่งความมืดเอ่ยอย่างสมเพชพวกคาเรลอย่างกับรู้ตัวว่า นี่คือไฟตายที่ทำให้พวกเธออ่อนใจยามที่จำเป็นต้องเผชิญหน้ากับการต่อสู้ที่ไม่คาดฝัน จอมเวทสาวยิ้มบางๆ ออกมาอย่างสาแก่ใจที่ได้เห็นดาบในมือของเจ้าชายหนุ่มหมดฤทธิ์ จากนั้นก็หันมาทางคาเรลล่าราวกับจะบอกว่าเธอคือจุดมุ่งหมายต่อไป

“ที่นี่ก็เป็นเรื่องของเราแล้ว ท่านหญิงแห่งธาตุนีเย”

ไต่ยืนเพียงแค่นั้น เจ้าชายแห่งอาณาจักรกรีบลหาหมายจะเข้าขวาง หากแต่อาจารย์หนุ่มวิชาดาบก็มีสติเกินกว่าที่จะสลัดให้หลุดโดยง่าย เขาจึงไม่สามารถเข้าขวางทางจอมเวทสาวแห่งความมืดได้โดยง่าย หน้าทีนั้นจึงตกเป็นของโซราเวสกับมาเคซัสซึ่งเห็นอันตรายที่กำลังมาเยือนคาเรลล่า

แต่ทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นดังที่ใจคิดนัก เมื่อท่านชายผู้มีสายเลือดจอมเวทอันดับหนึ่งต้องเผชิญหน้ากับอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาล ส่วนมาเคซัสกลับเจอปัญหาที่หนักกว่าเมื่อทันทีที่เขาเริ่มใช้พลังจากกุญแจแห่งความรู้แจ้ง เบื้องหน้าของเขาก็มีลมหมุนที่มีความรุนแรงจนบาดผิวกาย เมื่อลมสงบลงร่างของใครบางคนที่คุณเคยก็ปรากฏพร้อมกับคทาในมือ

“ท่านทานิส” มาเคซัสเรียกชื่อชายหนุ่มตรงหน้าด้วยสายตาไม่ยินดีนัก ต่างกับจอมเวทหนุ่มแห่งความมืดที่ในเวลานี้ยิ้มบางๆ อย่างพอใจในสิ่งที่เกิดขึ้นไป

“เจ้าคงต้องเจอกับข้าละนะ ท่านผู้ครอบครองกุญแจแห่งความรู้แจ้ง” จอมเวทหนุ่มแห่งความมืดผู้แย้งชิงจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์และขวดเพชรที่บรรจุน้ำอันเนี่ยมไปด้วยพลังแห่งการรักษา เอ่ยกับมาเคซัสราวกับจะบอกว่านี่เป็นสิ่งที่ไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ มือก้านควงคทาอย่างแคล่วคล่องก่อนจะเข้าสู่การประหัตประหาร “การที่เจ้าได้สู้กับข้าอาจจะเป็นเรื่องดีก็ได้”

“รู้สิว่าจะได้คู่ต่อสู้ที่เหมาะสมกันแล้วละนะ” จอมเวทสาวผู้นำตระกูลแห่งความมืดมองการต่อสู้ที่สับสนุ่นวายตรงหน้าด้วยสายตาเบื่อหน่าย ก่อนตัดสินใจเดินลงมาจากหน้าประตูทางเข้าสู่สนามหลวง นางเดินผ่านเจ้าชายแห่งอาณาจักรที่ต่อสู้กับอาจารย์หนุ่มแห่งวิชาดาบ โซราเวสที่ต่อสู้กับอาจารย์สาวประจำห้องพยาบาล และมาเคซัสที่กำลังเผชิญหน้ากับจอมเวทหนุ่มแห่งความมืดทานิส จุดมุ่งหมายที่สองคือ

คารลล่าที่หนึ่งประครองร่างอันชุ่มเลือดของพี่ชายไว้

“หนี่...หนี่ไป คารลล่า” ถึงแม้อาการบาดเจ็บจะหนักหนาไม่ใช่น้อย แต่การอสกัดพันหนแล้วร้องเตือนให้น้องสาวหลบหนี่ไป ด้วยประหม่นแล้วว่าฝ่ายตนเป็นรองอย่างมาก จึงเลือกที่จะให้ชีวิตน้องสาวของตนปลอดภัยเป็นอันดับแรก เพราะอย่างไรเสียจอมเวทสาวแห่งความมืดก็ไม่คิดจะไว้ชีวิตคารลล่าอย่างแน่นอน “ท่านเทียรำคงไม่คิดจะเอาน้องไว้แน่”

“ไม่ ถ้าหนี่ก็หนี่ด้วยกันสิ” คารลล่าบอกกับพี่ชายของเธอด้วยน้ำเสียงลั่นๆ เมื่อเห็นว่าถึงแม้จะได้รับการช่วยเหลือจากสเตฟานีในเรื่องของการรักษา แต่เลือดจากบาดแผลก็ยังคงไหลออกมาเรื่อยๆ และไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ความรุนแรงของบาดแผลที่เห็นทำให้เธอมีแรงจูงใจทำตัวไม่ถูก “จะให้ฉันหนี่เอาตัวรอดไปได้ยังไง”

“อย่าคิดแบบนี้” การอสบอกร้องสาวอย่างยากเย็น ดูเหมือนเขาจะเจ็บปวดแทบขาดใจ แต่กระนั้น พี่ชายซึ่งเห็นการกระทำที่เสียสละของสามสาวแดนเหนือก็พยายามที่จะเกลี้ยกล่อมน้องสาว “ถ้าน้องยังคิดอะไรโง่ๆ แล้วจะปล่อยให้สิ่งที่สเตฟานี นาตาซา และอนาสตาเซียกำลังทำอยู่สูญเปล่าหรือไม่”

“อย่าเข้ามานะ ท่านเทียรำ” เสียงหวาดที่แผ่ไปด้วยความกลัวของสเตฟานีทำให้คารลล่ารับรู้ว่พี่ชายของเธอหมายความว่าอย่างไร เนื่องจากเมื่อครั้งที่สเตฟานีเห็นการก้าวร้าวของเทียรำที่มุ่งตรงมายังพวกเธอ ท่านหญิงที่สามแห่งเลดีเอเนอจึงตัดสินใจจะมือจากการรักษามิยีนขวางนางเอาไว้เมื่อเห็นว่าจอมนางแห่งความมืดมาอยู่ตรงหน้าคารลล่าแล้ว โดยมีอนาสตาเซียและนาตาซาสันับสนุนอยู่เคียงข้าง

“ช่างสนิทสนมกันไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่ายังไง เลดีเอเนอกับธาที่เนียก็เป็นพันธมิตรที่ดีต่อกันสินะ” ถึงแม้จะถูกขัดขวาง ทว่าจอมนางแห่งความมืดมิได้แสดงอาการฉุนเฉียวนอกจากจะมองพวกเธอด้วยสายตาหยาบเหี้ยม แล้วมองผ่านไปยังคารลล่า ก่อนจะเอ่ยกับคารลล่าอย่างไม่สนใจสามสาวที่มีอาวุธครบมือ “น่าอิจฉาจนอยากจะทำเลียนาทีเดียว”

จอมนางแห่งความมืดมองมาทางคารลล่าด้วยสายตาเกลียดชังอีกครั้ง แล้วกระดิกปลายนิ้วมือ ทันใดสามสาวแดนเหนือก็กระเด็นไปคนละทิศละทางด้วยพลังที่อัดเข้ามาพร้อมๆ กับเสียงพูดอย่างดูถูกที่ดังขึ้น “น่ารำคาญ!”

“สเตฟานี! นาตาซา! อนาสตาเซีย!” คารลล่าเรียกเพื่อนสาวทั้งสามด้วยความห่วงใย เมื่อเห็นว่าพวกเธอกระเด็นไปคนละทิศละทาง ไม่ต้องมีใครบรรยาย คารลล่า

ก็เห็นแล้วว่าพวกเธอบาดเจ็บและบอบช้ำสักแค่ไหน แล้วความสนใจต่อสามสาวก็ต้องหมดลงเมื่อการเคลื่อนไหวที่มาหยุดอยู่ตรงหน้าบังคับให้รู้ว่าจอมนางแห่งความมืดประชิดตัวเธอแล้ว

“ข้าไม่ได้เกลียดเจ้า สายเลือดสาวแห่งราทีเนีย” ถึงจะเอ่ยเช่นนั้น หากแต่สายตาที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังที่แสดงออกมากลับไม่เป็นไปตามคำพูดเลยแม้แต่น้อย ร่างที่ไร้ซึ่งโซ่โลหิตแห่งพันธนาการเดินเข้ามาใกล้ แล้วยกคทาขึ้นหมายจะกำจัดสายเลือดสาวแห่งราทีเนียด้วยสีหน้ดั่งเดิมแม้มยามเอ๋ยปากลาเป็นครั้งสุดท้าย “แต่ข้าจะทำให้เจ้าตายไปอย่างมีความสุขมากกว่า เพราะจะได้ไม่ต้องรับรู้ว่าแผ่นดินเกิดของเจ้าจะประสบกับอะไรบ้าง”

ถึงอีกฝ่ายจะกล่าวเช่นนั้นแต่คารลล่าก็ยังสบตากับเจ้าหล่อนด้วยสายตาที่สงบนิ่งและไม่คิดที่จะกะพริบตาหลบหนีภาพนาที่สุดท้ายของตัวเอง ถึงแม้คนเป็นพี่ชายจะพยายามฝืนตัวเพื่อผลักให้เธอขยับตัวหลบหนี ทว่าคนที่นั่งกอดพี่ชายอยู่ก็ไม่คิดจะขยับเขยื้อน คารลล่ามองเห็นทุกท่าทางของจอมเวทสาวผู้นำตระกูลแห่งความมืดตั้งแต่การยกคทาในมือสูงขึ้น แล้วคทาในมือก็กลายเป็นดาบสองคมที่รูปทรงเหมาะสมมือสำหรับผู้หญิง ใบมีดที่คมกริบสะท้อนแสงแดดจนเกิดเงาสะท้อน

ใบหน้าของผู้ที่จะลงมือปลิดชีพอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม แต่คารลล่าก็ไม่คิดจะตอบโต้ นอกจากกอดร่างที่ชุ่มโชกเลือดของพี่ชายแน่นขึ้น ดวงตาสีรัตติกาลประสานสายตากับดวงตาสีโลหิตที่จับจ้องมาอย่างไม่คิดจะหลบเลี่ยง ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยคำถามที่ต้องการคำตอบจากจอมนางแห่งความมืดว่า การที่เธอทำแบบนี้ลงไปเป็นสิ่งที่ดีแล้วอย่างนั้นหรือ

แต่ดูเหมือนว่าคำถามทางสายตาก็จะไม่ถึงผู้ที่อ้างตนเป็น เทียรา ไปซานคา เพราะเธอค่อยๆ ลดดาบในมือให้ต่ำลง ปลายดาบที่แหลมคมนั้นกำลังจดลงมายังคารลล่า ใบหน้ามคงยิ้มละไม หากซ่อนความโหดเหี้ยมไว้แล้วเอ่ยอ่าลง่ายๆ ขณะที่เพิ่มความเร็วในการลงดาบของตัวเอง “ลาก่อนท่านหญิงแห่งราทีเนีย”